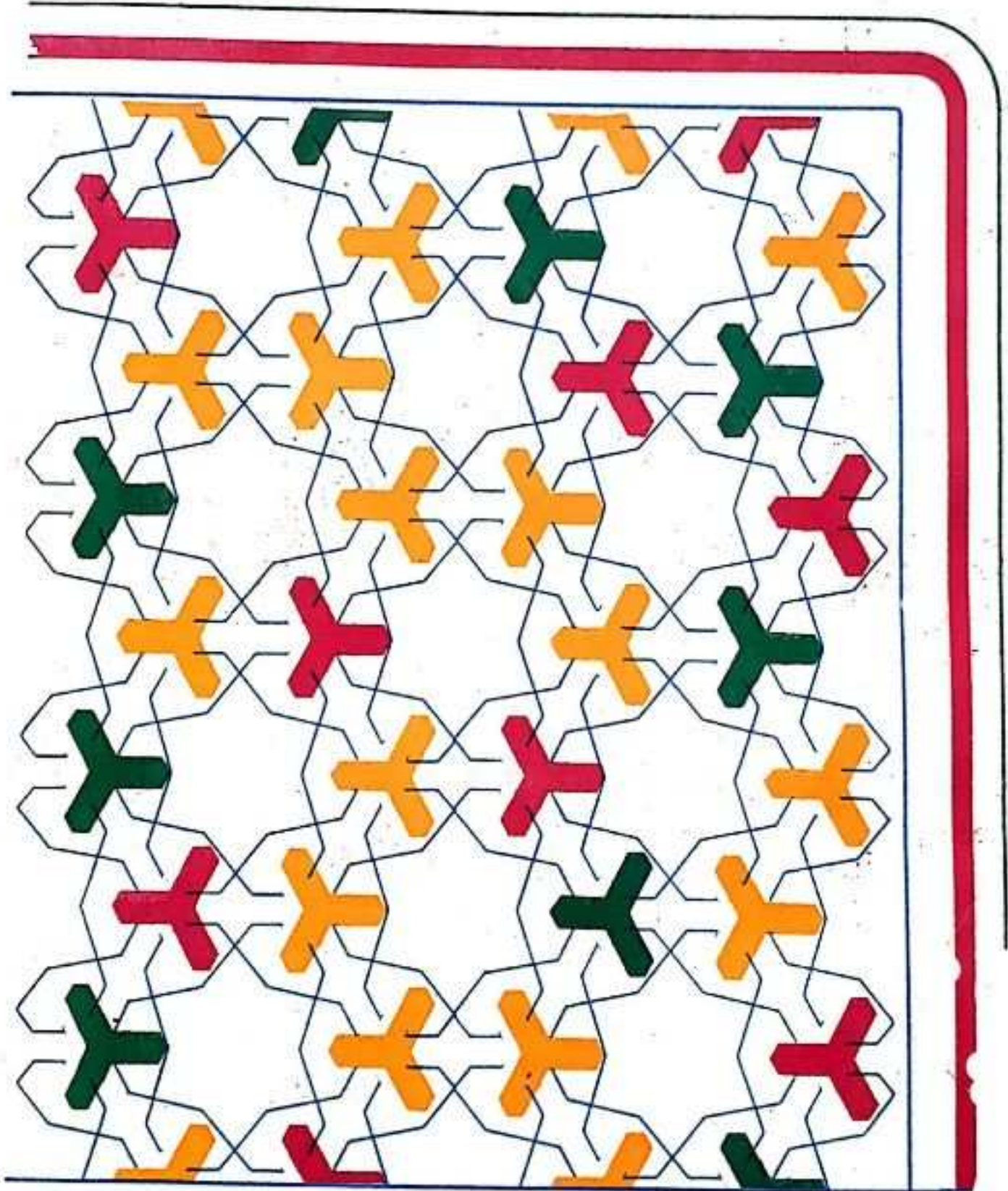

وندر ۾ ویرلاپ

مُحَمَّدُ بْنُ هَالُو

شاعر

محمّد جمن هالو

ونڈر پروں لاپ

مرتب

اصغر هالو

مالڪئي جاسمورا حق محفوظ

ڪتاب جو نالو _____ وندر ڀرور لاپ

موضوع _____ شاعري

شاعر _____ محمد جمن هالو

مرتب ۽ ڇپائيندڙ _____ اصغر هالو

صلاحڪار: گوهر سروي، علي محمد مڙي، علي محمد ذوق

ڇپجڻ جو سال _____ مارچ ۱۹۹۱ء مطابق شعبان ۱۴۱۱ھ

ڳاڻيندو _____ هڪ هزار

ڇاپو _____ پهريون

ڪورڊيٽر ۽ ڇپيندڙ مڙي، سي آر ٽ پرنٽرس

ڪمپوزنگ شاعري: (۱) پبلشرس يونا سٽڊ. ڪراچي

نثر (۲) قاضي پريس. لياري. ڪراچي

ملڻ جو ڌڻ

جنرل سڪريٽري

بزم طالب الموليٰ

هالوپلازا

شاھ عبداللطيف ڀٽائي روڊ

لياري. ڪراچي سنڌ

ملھ 60 روپيہ

محمد جمن هالو

تاریخ ولادت: ۲۲ فیبروری ۱۹۱۱ع

تاریخ رحلت: ۲۴ آگست ۱۹۷۷ع

أَصْغَرُهَا لَوْ

گولهيان گولهيان م لھان

محترم اصغر هالو پاڪستان نيشنل شينگ ڪارپوريشن ۾ مون سان گڏ نوڪري ڪندو آهي. جهڙا ڪانو تهڙا ٻچا جي مثال مطابق اصغر هالو به پنهنجي والد صاحب مرحوم محمد جمن احمد هالي وانگر علم و ادب سان ممتاز، مخلص، نيڪ دل، نيڪ سيرت ۽ خوش گفتار نوجوان آهي ۽ پاڻ به شاعريءَ جو شوق رکندو آهي. سنڌ جي سٺن مشاعرن ۾ اڪثر مدعو ڪيو ويندو آهي ٻئي هفتا ٿيندا جو اصغر هالو منهنجي آفيس ۾ آيو ۽ چيائين ته هي بابا سائين محمد جمن هالي جو آهو ڪلام آهي، جيڪو مرحوم چيڙائي نه سگهيو، سو تنهن کي چيڙائڻ جو ارادو ڪيو اٿم. توهان هي مسودو پڙهي تاثرات لکي ڏيو. سندس نيڪ ارادو ڏسي دل ۾ ڏاڍي خوشي ٿي ۽ سوچيم ته جيڪڏهن اولاد نيڪ ۽ صالح آهي ته پوءِ پيءُ جون زندگي جاودان رهي. اصغر کي انهيءَ ڪاوش تي مبارڪون ڏنم، جيڪو پنهنجي والد جي روح کي راحت پهچائڻ سان گڏوگڏ سنڌي ادب ۾ به واڌارو ڪري رهيو آهي.

پر تاثرات - پيش لفظ - مهاڳ يا مقدمات ڪي پڙهيا ته ضرور هيم پر لکيا ڪين هيم، سو مان کيس عرض ڪيو ته سائين پڙهڻ ۽ لکڻ به جدا ڪم آهن، اسان ته ان ٽولي ۾ آهيون، جن لاءِ سرڪار شاهه لطيف فرمايو آهي :

”پڙهيو ٿا پڙهن، ڪڙهن ڪين قلوب ۾“

سو سائين منهنجا هي لکڻ وارو ڪم ڪنهن وڏي عالم، وڏي اديب، وڏي شاعر يا ڪنهن وڏي ليکڪ کان وٺو. پر اصغر جي

[ب]

ضد کي ڏسي سندس دل شڪني نه کير ۽ مسودو وٺي گهر کڻي آيو.
جهڙن پڙهڻ شروع ڪيو ته من جي لوچ وڌندي وئي، پڙهندو ئي
وڌيڪ تيسرائين جو پڙهي پورو ڪيو. مسودي ۾ شامل ڪلام سنڌي
شعر جي مختلف صنفن تي ڀرپور انداز ۾ چيل آهي. سڄو مسودو
حمد باري تعاليٰ، نعت، محرم نامو، ٽيهه اڪري، سسئي پنهنون،
صوفي ڪلام، ڪافيون، هوجمالو ۽ سنڌ جي مشهور ڳائڻي مرحوم
محمد ابراهيم جي ياد ۾ چيل ڪلام تي مشتمل آهي.

احسان جا سڀئي شاعر ڀلا، هڪ ٻئي کان وڌيڪ قومي ۽ عوامي
شاعر گهٽ هوندا آهن، جيڪي ڌرتيءَ جي ٻولي ڳالهائڻ وارن جي
ترجماني ڪرڻ جي بدران، عربي فارسي ۽ هندي ٻولين جا اهڙا
ڪيترائي لفظ پنهنجي ڪلام ۾ ڪتب آڻيندا آهن، جو عام سنڌي
ماڻهو جي سمجهه ۾ سندن ڪلام ڪونه ايندو آهي. پر محمد جمن
هالي وٽ خيال بلند ۽ اعليٰ پر لفظ سادا ۽ سولا جو پڙهيل ته ڇا
اڻپڙهيل هاري ناري، وڏو ۽ ٻار آسانيءَ سان سمجهي سگهي ٿو.

حمد باري تعاليٰ ۽ نعت جي پڙهڻ بعد مرحوم محمد جمن
هالي فناءِ الله ۽ فناءِ الرسولء نظر اچي ٿو. عشق رسول ص
جي انتها ڏسو :-

”شان تنهنجي کي ڏسي، شاهه و گدا گهري ڇڏيان
قافلو نيسن جو سارو، اي مٺا گهري ڇڏيان
بهشت مان ڪوئي وري، آدم حوا گهري ڇڏيان
خوف خدا گر نا هجي، توتان خدا گهري ڇڏيان
تنهنجي صورت کي ڏسي، ملڪن چيو پئي مرحبا
نور جا هاري ڏي-ا، ملڪن چيو پئي مرحبا“

[ت]

وري هڪ ٻئي هنڌ اشاري لفظ جي استعمال ۾ ڏسو ته ڪيتري
نه سادگي ۽ حسن پيدا ٿو ڪري جيئن ته :-

”ڪهو تو چنڊ به ٽڪرا - اشاري سان آگر جي
وري ڪي قرب جا ڪريو - اشارا يا رسول الله“

سندس عقيدو بلڪل صاف ۽ شفاف آهي. احد احمد و آل
احمد صلي الله عليه و سلم جي عشق و محبت سان ڀرپور آهي.
شانِ حسين رضه بيان ڪندي ٻن عام لفظن ”آيو ۽ ويو“ جو
ڪهڙو نه سهڻو استعمال ڪيو اٿائين :-

”عرش تي اوطاق جنهن جي، فرش تي جنهن جو مڪان
هر گهڙي آيو ويو، پيدا ٿيو حضرت حسين
واليءَ ڪوٺر حسين ۽، واليءَ جنست حسين
باقي خدا وٽ ڇا رهيو، پيدا ٿيو حضرت حسين“
وفا جو ثبوت هيئن ٿو ڏي :-

”منا جن سان پهتا مون، ڪڙا تن سان پيئندس مان
پيالا چيز آ ڪهڙي، گهڙا تن سان پيئندس مان“

پنهنجي وطن جي هاري ناري ۽ ٿر جي واريءَ کي نه وساريو
اٿس. هونءَ به اسان جا شاعر جڏهن پنهنجي قوم ۽ وطن جي شاعري
ڪندا آهن ته اها ايڏي وڏي اتساهه، عقيدت ۽ محبت سان ڪندا
آهن، جو ڄڻ ته سندن وطن جا ٿر وڻ ٿن، ڍنڍون ديورا ۽ پٿون
وغيره رب ڪائنات هنن لاءِ خصوصي طور تي آسمان مان نعمت
جي شڪل ۾ لاٿا آهن. مان جيڪڏهن محمد جمن هالي کي قومي
شاعر لکندس ته ڪو به مبالغو نه ٿيندو. چاليهارو سالن کان

[ٺ]

وٺي هن سنڌ جي وڏي شهر ڪراچيءَ ۾ سنڌي لکڻ پڙهڻ ته مشڪل
پر ڳالهائي به ڪونه ويندي آهي، توڙي جو سنڌ جا سڀئي وڏا
ماڻهو ٻارين ٻچن ڪراچيءَ ۾ پنهنجن وڏن بنگلن ۾ رهندا آهن،
پر افسوس جو اهي اڪثريت ۾ پنهنجن ٻارن سان گهرن ۾ ڌارين
ٻولين ۾ ڳالهائيندا آهن، پر هن قومي غيرت رکندڙ انسان غريبي
حال ۾ ڪراچي جي شهر ۾ سنڌي مشاعرا ۽ سنڌي انجمنون قائم
ڪري سنڌ جي وڏي خدمت انجام ڏئي آهي، جيڪو حقيقت ۾
وڏو ماڻهو آهي خدا کيس جنت ۾ جاءِ ڏي آمين.
سنڌي هجڻ تي به وڏو ناز اٿس.

”لوهه لکڻي جي لوهه مٽائي، بخت بنائي وينداسين“
محشر ۾ جي ذات پڇيائون، سنڌي سڏائي وينداسين

خيراندیش و دعاگو
قاضي محمد اشرف

ڪراچي
فيبروري - ۱۹۹۱

”لارون لارون لڙڪ وهن“

شاعري تخيل و جذبات جي پيداوار آهي. اها علم و حڪمت سان پيدا ٿئي ڪري سگهجي. ان ۾ شڪ نه آهي ته شعر جي تخليق ۾ تخيل با قوت خيال جو وڏو هٿ آهي. انساني طبع، قصا، آکاڻين ۽ خيالي ڳالهين سان فطرتاً ۽ قدرتاً متاثر ٿئي ٿي. ان لاءِ شعر کي پسند ڪري ٿي. ڪجهه ماڻهو هر انهيءَ ڪلام کي شعر سان تعبير ڪن ٿا، جنهن سان قلب متاثر ٿئي. اهو ضروري ڪونهي ته اهو ڪلام نظم ۾ ئي هجي. شاعر جو تخيل ڇو جو محدود نٿو هجي ان لاءِ شاعري جو ميدان لامتناهي آهي. تخيل علم و تجربتي ۽ حڪمت و فلسفي سان وڌي ٿو. اهو ضروري نه آهي ته شاعر ڪتابن مان علم حاصل ڪري. دنيا ۾ هر شاعر عالم نٿو هجي ۽ هر عالم شاعر نٿو ٿي سگهي. هر شاعر صحيح قدرت کان معلومات حاصل ڪري تخيل کي ڪلا بحشي ٿو. اهائي وجهه آهي ته شهري ۽ بهراڙي جي شاعرن جي ڪلام ۾ وڏو فرق آهي. بهراڙي سان تعلق رکندڙ شاعر پنهنجي تخيل جي آبياري، مناظر قدرت هن جي تخيل ۾ سادگي، بي ساختگي، دلڪشي ۽ فڪار هوندو آهي. ان جي برعڪس شهري شعراءَ جو تخيل ڪتابي علوم تي مشتمل هوندو آهي. انهن جي تخيل ۾ باريڪيون، ٽڪلف ۽ تردد جو رنگ نمايان هوندو آهي. تخيل جو دامن ايترو وسيع آهي جو هو سڄي ڪائنات تي محيط آهي. تخيل جو خزانو قيامت تائين ختم ٿي نٿو سگهي مگر شرط اهو آهي ته شاعر ان جي استعمال جي پوري پوري صلاحيت رکندو هجي.

”وندر ۾ ورلاپ“ نه سنڌ جي بهراڙي مان اڀرندڙ هڪ اهڙي

عوامي شاعر جو چوڻون مجموعو ڪلام آهي، جنهن پنهنجي زبان جي سادگي، بيان جي شوخي، خيال جي ندرت ۽ جذبات جي بلندي ڪري سنڌ جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ پنهنجو نالو روشن ڪيو.

”وندر ۾ ورلاپ“ منهنجي والد مرحوم ”محمد جمن هالي“ جو ”ڪلام هالو فقير“ (۱۹۳۴)، ”ڪلام هالو فقير“ (۱۹۴۳) ۽ ”سوز عشق“ (۱۹۶۳) کان پوءِ جو مجموعو ڪلام آهي. هي مجموعو سندن حمد، نعت، مرثيو، سلام، صوفي ڪلام ۽ ڪافين تي مشتمل آهي، جيڪي پاڻ ۱۹۶۳ کان سندن رحلت يعني آگسٽ ۱۹۷۷ تائين تڪميل ڏيئي ڇپرائيا. اشاعت ۾ تاخير ڄاڻي وائي ته ڇپرائڻ کان پوءِ به ڪي ادبي حلقا شايد اڳيان ايندا ۽ هن ادبي ذميواري کان عهدو براءِ ٿيڻ ۾ هٿ وٺڻا ايندا. مگر ڪٿان به همت افزائي نه ٿي، تنهن ڪري :

گهڙيا سي چڙهيا، ائين اٿيئي،
مٺي مٺي مهراڻ ۾، پٽو ٽپو ڏيئي،
ته ميهار مليئي، سنيوڙو سڀاه سين.

(شاه)

۱۹۷۷ کان ئي هن ملڪ پاڪستان ۾ خصوصاً سنڌ جون حالتون تمام اڳريون پر تشدد ۽ غير يقيني ٿي ويون، ڪوبه ڪم بڪسوئي سان نٿو ڪري سگهجي. مگر هن باري تعاليٰ جا لک لائق ۽ ڪروڙين ڪرم آهن جو هن هي ٻارگران هن ناتوان ڪلهن تي ڪل جي طاقت عطا ڪئي.

ڪوڙين ڪاڀائون تنهنجون لکن لک هزار،
جيءَ سڀڪنهن جيءَ سڀن درس ڌارون ڌار،
پرير تنهنجا پار، ڪهڙا چئي ڪيئن چوان. (شاه)

مون ۾ ايتري صلاحيت نه ڪانهي جو آئون سندن ڪلام تي ڪو تبصرو ڪري سگهان، پر ڪتاب جي مرتب جي حيثيت ۾ ايترو ضرور چوندس ته پاڻ بلاشڪ سنڌ جا مقبول ۽ عوامي شاعر هئا. سندن ڪلام ريڊيو ڪراچي تان ۱۹۵۰ کان ۽ ريڊيو حيدرآباد جي وجود ۾ اچڻ يعني ۱۹۵۵ کان ئي فنڪارن ڳائڻ شروع ڪيا، جڏهن ٽيليويزن جي ڪراچي مرڪز تان سنڌي پروگرامن جي ابتدا ٿي ته اتان به گڻ فنڪارن سندن ڪافيون ڏاڍي چاهه سان ريڪارڊ ڪرايون، جيڪي سنڌ جي ڪلب ڪرڇ ۾ مشهور ۽ مقبول ٿيون. نعت خوان سندن حمد ۽ نعتيه ڪلام پنهنجي پنهنجي مخصوص انداز ۾ اڄ به مختلف پروگرامن ۾ پيش ڪندا آهن.

”جن کي حب هنئين ۾، آه ساهڙ ساڻي تن جو“

وندلر ۾ ورلاپ ۾ ڪجهه مواد ۱۹۳۴ ۽ ۱۹۴۳ وارو اچي ويو آهي. ڇاڪاڻ ته مٿي ذڪر ڪيل ٽئي ڪتاب هاڻي ناپاب ۽ ان لپ آهن ۽ انهن مشهور ڪلامن جي فنڪار دوستن کي اڄ به ضرورت آهي. ادبي پورهيو ڪهڙي به دؤر جو هجي، ضايع نٿو ٿئي. درحقيقت فنڪار دوستن جي خواهش ۽ سندن همعصر بزرگ شعراءَ جي مسلسل اصرار، منهنجي پنهنجي ذاتي دوستن جي همت افزائي جي ڪري ئي ”وندلر ۾ ورلاپ“ جي وجود ۾ اچڻ جا ڪارڻ آهن.

[ر]

صحبت سپرين جي چڻ چنڊ جي چانڊاڻ
گلن جي سرهاڻ، ويڙهي ويٺي جان کي
(ڪلهان آڏواڻي)

آئون آخر ۾ پنهنجي بزرگ ۽ جنرل سيڪريٽري
بزم طالب الموليٰ ڪراچي ۽ جناب گوهر سروري صاحب جو
شڪرگذار آهيان، جنهن هن پيرسني ۾ پنهنجو ڀرپور تعاون ڪيو.
پاڻ پنهنجي والد مرحوم سان نيڪ دوستي جو حق ادا ڪيو اٿن.
هن دؤر ۾ اهڙا پرخلوص ۽ بي لوٽ ماڻهو آڱرين تي ڳڻڻ جيترا
وڃي بچيا آهن. الله تعاليٰ کين اجر ڏيندو.

آڻڻ اورانگي ويا، اڳن مون افسوس
دهواني سين دوس، ساڻي آهي سچ ۾

آئون پنهنجي محترم دوست قاضي محمد اشرف صاحب جو
انتهاڻي مشڪور آهيان، جنهن پنهنجين مصروفيات مان وقت ڪڍي
وندر ۾ ورلاپ لاءِ تبصرو لکيو. هن ڪتاب جي تزيين و آرائش ۽
طباعت جي دشوار گذار مراحل ۾ مون سان جن به دوستن قرب ڪيو
آهي، ڏئي در ملتئم آهيان ته کين هرڪنهن ڏکي ويل کان پاسيرو
رکي. (آمين).

هٿ پريان جي هٿ ۾، ٻڻي کي ڏج ۾ ٻانهن،
سندي ڪپر ڏانهن، ڪ تو ڪنهن نه سٺي. (شاه)

مهرباني

اصغر هالو

صدر

بزم طالب الموليٰ ڪراچي

ڪراچي

فيروزي - ۱۹۹۱

پيئي جا پريات سا ماڪ نه پانڻيو ماڻهوڻا
روئي چڙهي رات، ڏسي ڏکون ڪي
(مخدوم نوح رح)

حمد

تون چنڊ تارن جو ڌڻي
تون نظارن جو ڌڻي

آسمانن جو ڌڻي
تون ڌڻي ڪون و مڪان جو

تون ڌڻي عرفات جو
تون منارن جو ڌڻي

تون مڪي معظم جو مالڪ
تون مديني جو ڌڻي

تنهنجي وس ۾ پا ڪريم
ڪنارن جو ڌڻي

سڀ نديون نالا ۽ نهرون
تون سمونڊن جي ڪن جو

خاص ڪا خوشبو ۽ وجهي
تون بهارن جو ڌڻي

تو گلن تي رنگ چاڙهيو
تي خزان تابع آ تنهنجي

تون غني ۽ تون امير
پار يارن جو ڌڻي

تون ئي آهين ڌن دانا
تو سوا ڪونهي ڪٿي ڪو

پا طور جي تجلي ڏسان
حسن وارن جو ڌڻي

چنڊ جو چهرو ڏسان
تون حسين بلڪل حسين

عيب عالم جا سڀني
نيڪ وڪارن جو ڌڻي

تون ڊڪين ڊولا ته ڊڪجن
تون گنهه گارن جو ڏڍ

تو سوا ڪونهي ٻيو
تون آبشارن جو ڌڻي

سڀ ٽڳن ناري ٿا تنهنجي
مند ماڪي ۽ جو ڌڻي

تون ڌڻي قرآن جو
تون سڀڀارن جو ڌڻي

تون ڌڻي ايمان جو
تو ٺاهر سوره ۾

هالا سڀ هنجو اٿئي
آهيان هزارن جو ڌڻي

ڪڪ کان ڏس لڪ تائين
ڪير آهي جو چوي

سونهن يوسف جي ڏسي
 ڪونه هو سهڻو ٻيو
 آڱريون ات ئي وڌيون
 هو نبي الله جو
 پر رڪي الزام ان تي
 وٺي نظر يعقوب جي
 حيران ٿيو سارو مصر
 ان شهر ۾ اهڙو بشر
 ٿي ٿيو جتان هنجو گذر
 ڏس پاڪ هئي هنجي نظر
 ۽ وڌيون زندان ۾
 فرزند جي ارمان ۾

ٻي ۽ بنا پيدا ٿيو هو
 ڪن ڪيون ڳالهيون ٿي ڪهڙيون
 ڪن چيو هي معجزو آ
 ات چيو عيسيٰ سڀني کي
 مان نبي الله جو آهيان
 قوم منهنجي مون کي سمجهيو
 ٻي ٻي مريم کي ٻچو
 ڪن نبي مڃيو سڄو
 ڪن ڪيو در تي ڏچو
 ڪم نه ڪريو ڪو ڪچو
 موڪليو مون کي خدا
 هاڻ پنهنجو انبياء

ڏس نبي حضرت سليمان
 ديو ڀريون جن ڊچن ٿا
 جو هوا ۾ پيو اڏامي
 اڳ نبي هن کان هئا
 پا خدا تون ٿو نوازين
 تنهنجي قدرت کي ڏسي
 شهنشاهه وقت آ
 ماڻهو ڏاڍو سخت آ
 زير پاسو تخت آ
 هن جو وڌاري بخت آ
 تون سدا پروردگار
 مان ٿو ٿيان توتان نثار

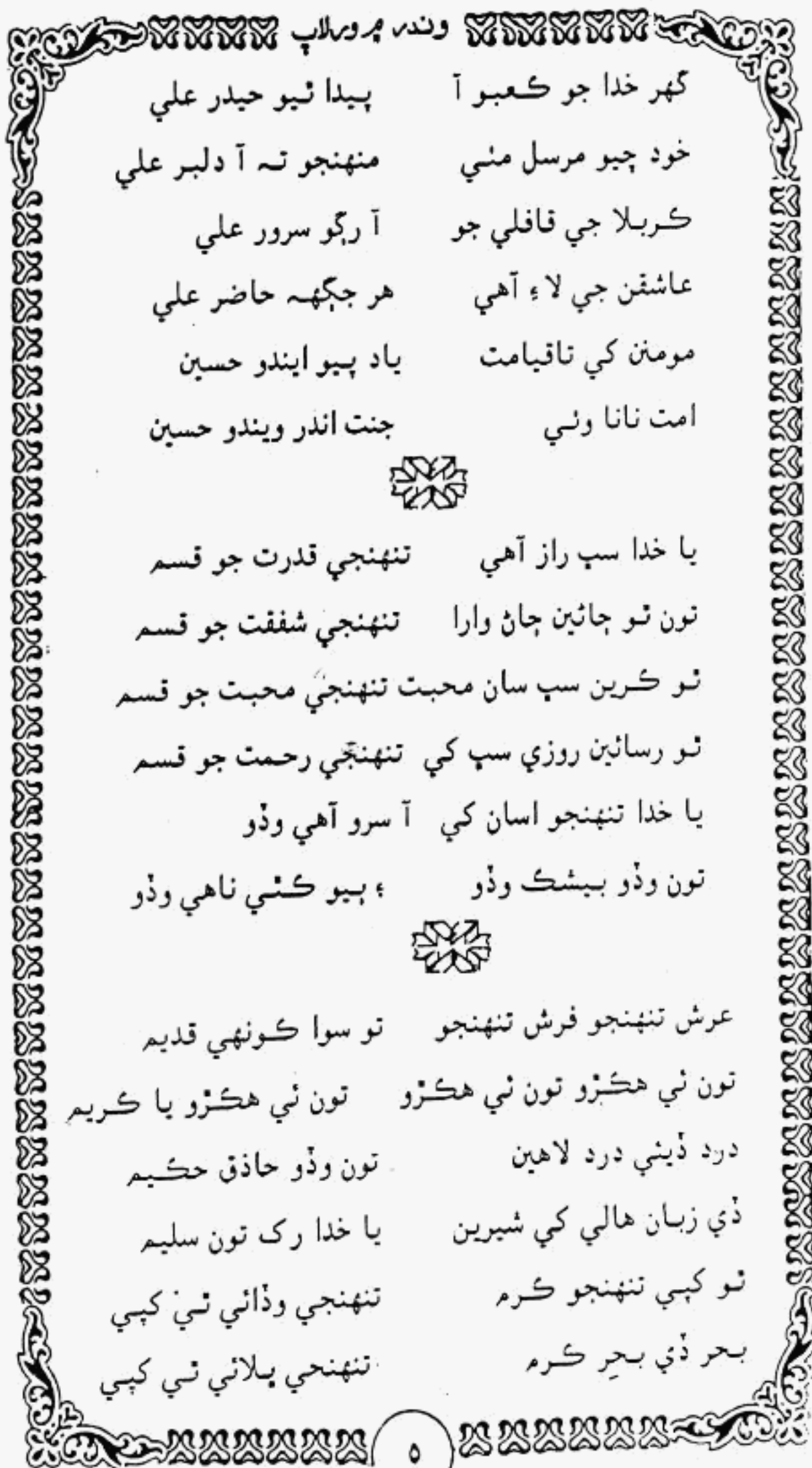
طور تي موسيٰ اچي
 جلوه گاه ڪنهن جو آهي
 تون نبي آهين برابر
 جي ادب هنجو نه ٿيو
 اي ڪليم الله توکي
 نور جي تجلبي وجهي
 لاهي جتي رڪيو قدم
 ۽ ڪنهن جو آ حجر و حرم
 شان پر هنجو اتم
 نه چڻ ٿيو هن سان ظلم
 طور تي چاڙهي ڇڏيه
 پوءِ طور کي ساڙهي ڇڏيه

آمنه جي گود ۾ آ   رحمت اللعالمين
 ڪونه ٿيو ساري قبيلي   ۾ وري اهڙو امين
 ڪيئن جهڪائي ري خدا ڪنهن جي اڳيان پنهنجي جسين
 آسمانن کان وڌاري   شان واري هني زمين
 يا خدا جنهن کي تون چاهين سو امامت ٿو ڪري
 ڏينهن قيامت ۾ سڀن جي   سو شفاعت ٿو ڪري

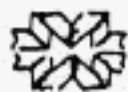

ڏس حليمه جي ته ٻڪرين جو نبي ٻڪرار آ
 پٺ تي پاڇو نه ڪڏهين هي وڏو اسرار آ
 پيشوا نبين سندو   اڙين سندو آڌار آ
 جو ٻڳو معراج تي   سو احمد مختيار آ
 انبياءَ ۾ سڀ ڪنا   وڌ شان وارو هي نبي
 پني چوي دنيا سڄي   قرآن وارو هي نبي

وندر پروڙلاپ

گهر خدا جو ڪعبو آ   پيدا ٿيو حيدر علي
خود چيو مرسل مٺي   منهنجو ته آ دلبر علي
ڪربلا جي قافلي جو   آ رڳو سرور علي
عاشقن جي لاءِ آهي   هر جڳهه حاضر علي
مومن کي تاقبامت   ياد پيو ايندو حسين
امت نانا وٺي   جنت اندر ويندو حسين

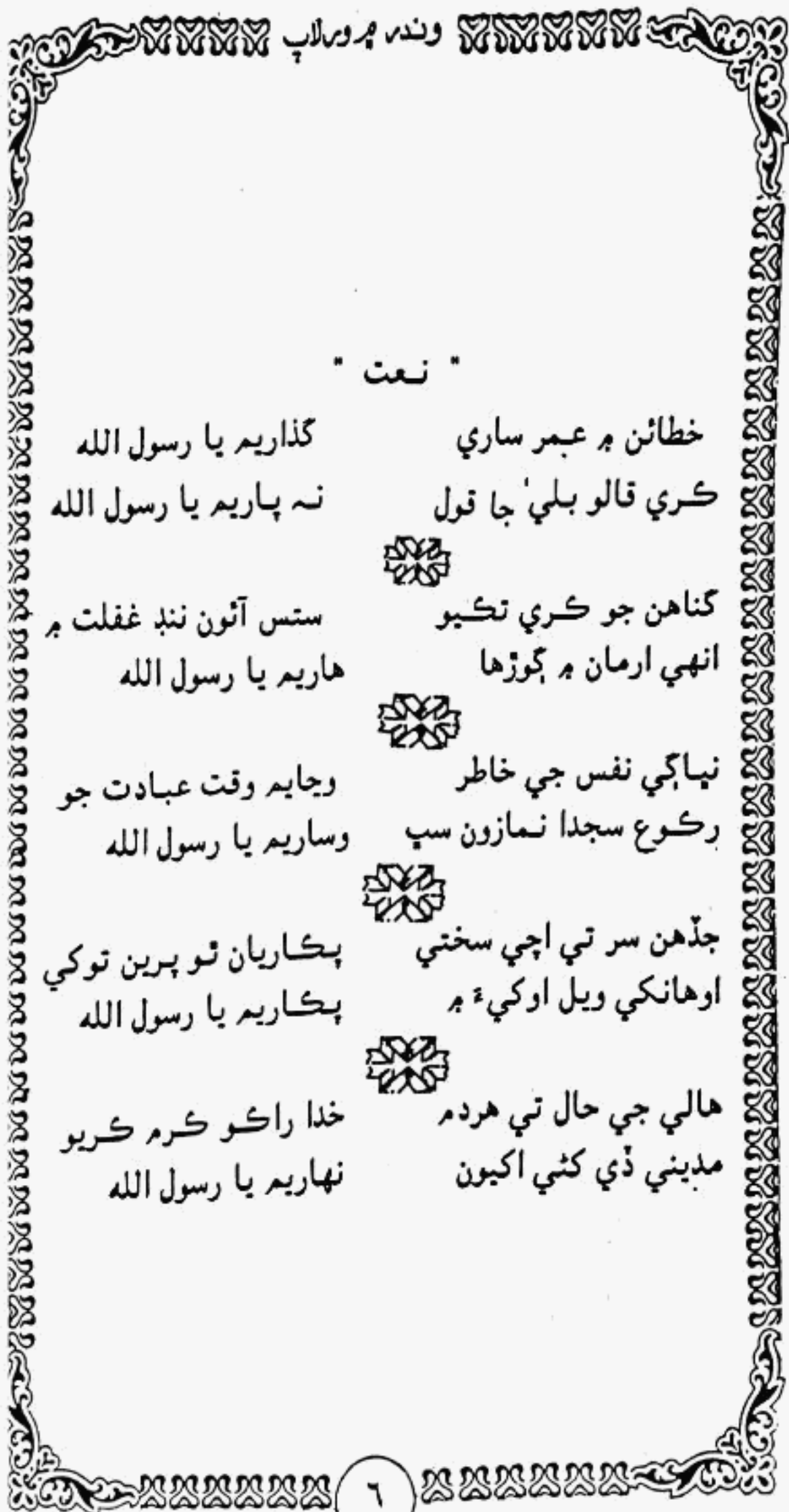

يا خدا سڀ راز آهي   تنهنجي قدرت جو قسم
تون ٿو ڄاڻين ڄاڻ وارا   تنهنجي شفقت جو قسم
ٿو ڪرين سڀ سان محبت   تنهنجي محبت جو قسم
ٿو رسائين روزي سڀ کي   تنهنجي رحمت جو قسم
يا خدا تنهنجو اسان کي   آ سرو آهي وڏو
تون وڏو بيشڪ وڏو   ۽ پيو ڪٿي ناهي وڏو

عرش تنهنجو فرش تنهنجو   تو سوا ڪونهي قديم
تون ئي هڪڙو تون ئي هڪڙو   تون ئي هڪڙو يا ڪريم
درد ڏيئي درد لاهين   تون وڏو حاذق حڪيم
ڏي زبان هالي کي شيرين   يا خدا رک تون سليم
ٿو ڪهي تنهنجو ڪرم   تنهنجي وڏائي تي ڪهي
بحر ڏي بحر ڪرم   تنهنجي پلائي تي ڪهي

نعت "

خطائن ۾ عمر ساري	گذاريم يا رسول الله
ڪري قالو بلي جا قول	نه پارين يا رسول الله
گناهن جو ڪري تڪبو	ستس آئون ننڊ غفلت ۾
انهي ارمان ۾ ڳوڙها	هاريم يا رسول الله
نپاڳي نفس جي خاطر	ويجايم وقت عبادت جو
رڪوع سجدا نمازون سڀ	وسارين يا رسول الله
جڏهن سر تي اچي سختي	پڪاريان ٿو پرين توکي
اوهانڪي ويل اوکيءَ ۾	پڪارين يا رسول الله
هالي جي حال تي هر دم	خدا راکو ڪرم ڪريو
مديني ڏي ڪشي اکيون	نهاريم يا رسول الله

نعت

سدا توکي سنپاريان پيو
پسايو پاڪ مون پيجرو
پيارا يا رسول الله
يلارا يا رسول الله

نبي اول نبي آخر
نه تنهنجو جوڙ ڪوڄڪ ۾
نبي نور خدا آهي
سونهارا يا رسول الله

خدا جو خاص تون مهمان
آهين تون ڪل نبين ۾
خدا خود ميزبان تنهنجو
نيارا يا رسول الله

مجسم آهين رحمت جو
جهلي عاجز اچي بيٺا
رحمت جو دريا آهين
ڪنارا يا رسول الله

يتيمن سان اٿئي باري
ڏکون جو آڌ ڪ توکي
غريبن جو ٿو غم کائين
دلارا يا رسول الله

ڪيو تو چنڊ به ٽڪرا
اشاري سان آگر جي

وري ڪي قرب جا ڪريو
اشارا يا رسول الله

سونهارا سونهن تنهنجي تي
اوهان جا عرش اعظم تي
خدا خود پاڻ آ عاشق
نظارا يا رسول الله

هميشه آهي هالي جي
مرڻ کان اڳ ڏسان تنهنجا
اها هڪ آس يا عربي
منارا يا رسول الله

اڃ مڪي جي شهر ۾   بلغ العليٰ پيدا ٿيو

رازدان رازن سندو   كشف الدجيٰ پيدا ٿيو

ناج لولا ڪسي ڪشي   خيرالوريٰ پيدا ٿيو
خوش ٿيو اي مومنو   صليٰ عليٰ پيدا ٿيو

مسجد اقصيٰ اندر   جبرئيل جي پهرين اذان
ٿي امام انبياء   هي انبياء پيدا ٿيو

آب و گل ۾ نور واري   هني خدا وٽ ايتري
جنهن منجهان محبوب منهنجو   مصطفيٰ پيدا ٿيو

پشت آدم جي منجهان   نمرود پي ورتو جنه
پر نبيءَ جي پشت مان   شهيد وفا پيدا ٿيو

چنڊ چوڏس کان وڌاري   سج کان سهڻو گهڻو
آمنه جي گود ۾   نور خدا پيدا ٿيو

دين عيسيٰ دين موسيٰ   دين دنيا جا ٻيا
دين احمد جو مگر   سڀ کان جدا پيدا ٿيو

رحمتون عالم جي لائي   مصطفيٰ آيو ڪشي
ڪل ڪفارن جي ته ڏس   دل ۾ ڌڪا پيدا ٿيو

خاص خلوت ۾ خدا سان   احمد مختيار لني
نور جي ٽڪريءَ اندر   غار حرا پيدا ٿيو

دل ۾ درياءَ محبت جو   جوليون هالا هني
عشق جي قنديل جو   دل ۾ شعا پيدا ٿيو

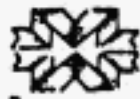

"نعت"

لا مڪان تنهنجو مڪان
اي يا محمد مصطفيٰ
ناهي ڪوان ٻر گمان
اي يا محمد مصطفيٰ

نالو تنهنجو لوح قلم تي
نقش ٿيو سڀ کان اول
ٿيو خدا خود مهربان
اي يا محمد مصطفيٰ

پاره پاره ٻر پرين
تعریف تنهنجي بي حساب
ڪو ڏسي ڪولي قرآن
اي يا محمد مصطفيٰ

هو خدا موجود ليڪن
واڻ حق جي تو ڏسي
احسان مند سارو جهان
اي يا محمد مصطفيٰ

هر گهڙي هالا هتي ڏس
نعت جي هن رنگ ٻر
پني سڏي منهنجي زبان
اي يا محمد مصطفيٰ

"نعت"

تنهنجو وسيلو ٿو ڪٻي

يا نبي او يا نبي

تون آهين خيرالوري
تنهنجو وسيلو ٿو ڪٻي

تون نبي نور خدا
توسان پلائي ڪئي پلي

هر ڪو اچيو هٿڙا ڪئي
تنهنجو وسيلو ٿو ڪٻي

تنهنجو گنبد ٿو وڻي
نور پيو جنهن تي وسي

تون ڏٺي هر ڏاج جو
تنهنجو وسيلو ٿو ڪٻي

تون ڏٺي معراج جو
تنهنجو حڪم هر جا رسي

توڪي ڏسي شل مان مران
تنهنجو وسيلو ٿو ڪٻي

تون نبي آخر زمان
منهنجي قبر شل ٿئي اتي

تون ئي هالي فقير جو
تنهنجو وسيلو ٿو ڪٻي

تون غريب امير جو
جو آهي تنهنجي بلي

مڪي کان منهن ڪي موزي
نانا سڀن سان ٿوڙي

ڪعبو آ گهر خدا جو
شيطان جي بت ڪي ٿوڙي

ماڻهو مڪي جا ڏاڍا
مونڪي چيو ڪنهن پوڙهي

عرفات جي زمين تي
ان مان نه ڪجهه پروڙي

جنهن ڪي چون ٿا جنت
پنهنجا تون خيماڻ ڪوڙي

احرام پنهنجي بت تي
نالي الله جي جوڙي

لاهن گناهه وڃن ٿو
من جي پيائي پوڙي

محبوب جي جدائي
ماريو نه آ وڇوڙي

عشق نبيءَ جي بارو
جيءَ ۾ ڪا جاءِ جوڙي

آدم جي ذات جو ڏس
هر ڪنهن پٺيان پيو ڏوڙي

هالا هي سنگِ اسود
چاهه سان جلد چوڙي

مٺي مصطفيٰ جي
آ جنت خدا جي

مديني سان محبت
فقط ان زمين تي

اٿو نيڪ دل سڀ
هو شاهه و گدا جي

مديني جا ماڻهو
سدا ڪن ٿا خدمت

پڙهيون جن نمازون
فنا ۾ بقا جي

مديني ۾ دل سان
ملي تن کي منزل

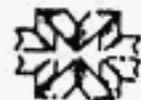
هي يوسف سليمان
خيرالوريٰ جي

هي عيسيٰ ۽ موسيٰ
نبي سڀ آ امت

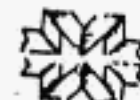
ڪري پاڪ ڇڏيو
آ نعت خدا جي

دروڊن سان دل کي
ذڪر خود نبيءَ جو

هو ڪنڌيل هڪڙو
حبيب خدا جي

آدم کان اڳ ۾
انهي منجهه تجلي

ويڃو ڇڏي وساري
اتي انبيا جي

خدا ۽ محمد جو
ڏسو پوءِ صورت

مدينو آ جنت
آ جنت بقيا جي

زمين سڀ زمين آ
اتي جاءِ هالا

اگر نيڪ آهين تون بندو خدا جو
ذڪر رک زبان تي تون خير الوري جو

زبان پنهنجي ڪلمي سان ڏوئي صفا ڪر
پلي نالو وٺ پو رسول خدا جو

مڪي منجهه مومن آ پوڄا پتر جي
مديني ۾ روضو مٺي مصطفيٰ جو

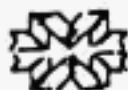
نبي آهي اول نبي آهي آخر
بيو ڪوڙ سڀ آ قسم آ خدا جو

خدا جي خدائي اڏوري رهي ها
ٿئي ڪر نه پيدا علي مرتضيٰ جو

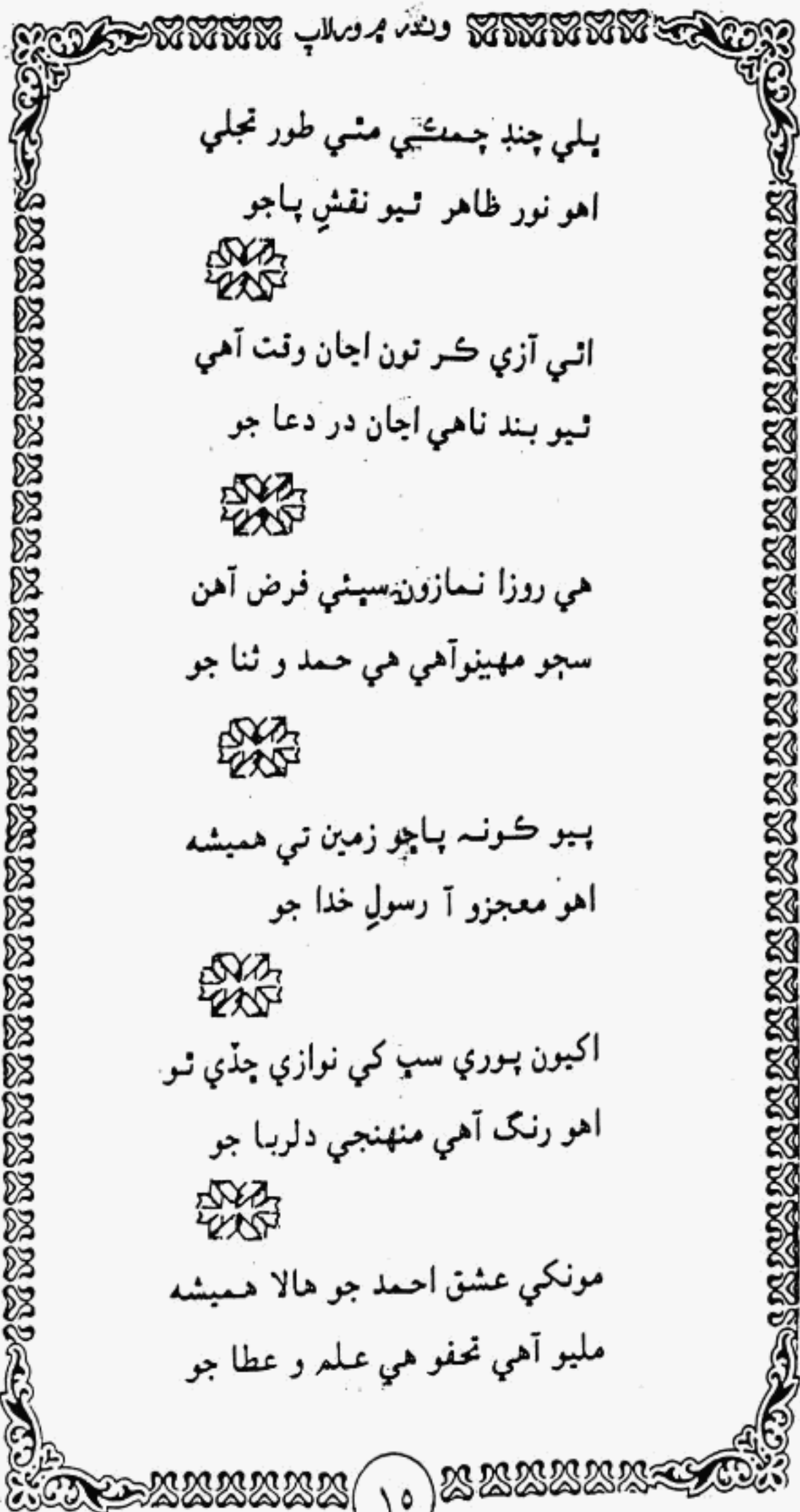

مٺي عرش عربي پلي آ پلي آ
هي ڪون و مڪان تو حبيب خدا جو

قيامت جو خطرو نه عيبن جو الڪو
اگر ساڻ آهي جي شافع شفا جو

پلي چند چمئي مٽي طور تجلي

اهو نور ظاهر ٿيو نقش پاڇو

اٿي آزي ڪر تون اڃان وقت آهي

ٿيو بند ناهي اڃان در دعا جو

هي روزا نمازون سڀئي فرض آهن

سڄو مهينو آهي هي حمد و ثنا جو

پيو ڪونه پاڇو زمين تي هميشه

اهو معجزو آ رسول خدا جو

اڪيون پوري سڀ کي نوازي ڇڏي ٿو

اهو رنگ آهي منهنجي دلربا جو

مونکي عشق احمد جو هالا هميشه

مليو آهي تحفو هي علم و عطا جو

نعتيه كلام

قدرت رنگ الاهي وي محمد جاني وذيبو نظارو

عرش فرش ۽ حورون پريون خوش ٿي خلق خدائي وي
صاف صنوبر نرگس سهڻو سوسن منهجه صفائي وي
ٿيو آ سودو عالم سارو قدرت رنگ الاهي وي

قطب تارو نوري نظارو هر هنڌ آهي شعائي وي
مندراندر قعبو قبلو بانگهي بانگهه ٻڌائي وي
اسان ولهين جو وريو وارو قدرت رنگ الاهي وي

رونق عرش عظيم نرالي عالم عيد ملهائي وي
لطف لکين آهن لالن کيڙا رازق روزي رسائي وي
آهي عجيبن عرش اوتارو قدرت رنگ الاهي وي

الف ميم هنئين ۾ هالا ڪار نه جاڻان ڪائي وي
ملڪ مدينو شال ڏسان مان سک سيني منجهه سائي وي
ڪلمون ڪلام پاڪ پيارو قدرت رنگ الاهي وي

ڏس خدا جي شان سان
الله جي قرآن سان

مصطفيٰ جي شان کي
دين سان ايمان سان

نور جو روشن ڏيو
ڪو نبي ناهي ٻيو
ڏس ناز آ توتي ٿيو
جبرئيل پي موٽي ويو
رحمت اللعالمين
تيئن تيئن بڻي جنت زمين

نور مان ڏس ڪيئن ٿيو آ
يا نبي تنهنجي برابر
ڪل نبين کي يا نبي
تون ئي ختم الانبيا
تون اسان عاصبن جي لاءِ
تو قدم جيئن جيئن رکيو

تو عرش تي رکيو قدم
ٿي ويو ديرو حرم
منجي محفل گرم
مليو اچي شاهه امه
محبوب کي آغوش ۾
ڪير هوات هوش ۾

پير ۾ پائي جتي
عرش پي ڪجهه دير لاءِ
راز هاڻي راز ناهي
ڏس خدا سان روبرو
ڪيئن وهاريئن قرب سان
ڪير ٿيو مدهوش يارو

غارِ حرا جي غار کان
جبرئيل جي گفتار کان
ٿي ويو ڪفار کان
هليا اچن بازار کان
هر شهر ۾ چرچو ٿيو
هو دين جي دولت ڏيو

دين جي شروعات ٿي
رنگ محبوبي چڙهيو
مڪي جو شهر خالي
مرد به مسلم فقط
آمنه جي لال جو
بت سڀني پڄندو وڃي

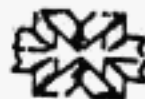
شاهه و گدا گهوري جذبان
اي منا گهوري جذبان
آدم حوا گهوري جذبان
توتان خدا گهوري جذبان
ملڪن چيو پي مرحبا
فلڪن چيو پي مرحبا

شان تنهنجي کي ڏسي
قافلو نبين جو سارو
بهشت مان ڪوئي وري
خوف خدا گر نه هجي
تنهنجي صورت کي ڏسي
نور جا ٻاري ڏيا

ءِ رونق محفل رسول
آهي اتي شامل رسول
آهي بڻيو ساحل رسول
آسان ڪندو مشڪل رسول
سو مديني جو ڌڻي
پاڪر پري آيو ڪڍي

مير مجلس خود خدا
جت ذڪر حق جو ٿيو
خضر جي دريا سندو
ڏينهن قيامت مومنو
جنهن ڏسيو رستو خدا جو
رحمتون معراج مان

هل ڏس خزانو عرش جو
تون يگانو عرش جو
آهي بهانو عرش جو
سارو فسانو عرش جو
ڪهڙي خبر انسان کي
کولي ڏسو قرآن کي

عرش وارا عرش تي
عرش آ ديوانو تنهنجو
ڳجهه جو ڳالهائو ٿيندو
پل پيو هالو لکي
عرش جي احوال جي
گر يقين مون تي نه آ

آب ڪوٺر سان سڀني
ڪيو خزانو نور جو
ساڻ ٻي پورو ڏنو
مرور ڪو نين تي
عبد جي انداز سان
حق آهي حق آهي

هو خدا موجود اڳ ۾
 ٻيا نٿي لکندا رهيا
 حق جو اعلان ڪرڻو
 ميٺ سان مولا پسائڻو
 اهي هئا انسان جن جو
 تن جي سيرت تن جي صورت

 يا نبی سچ ٿو چوان
 تون نبی آخر زمان
 تون حسن ۽ تون حسین
 تون خدا کان پوءِ افضل
 تو سوا ٻي سود قدرت
 مومنن صلوات چئي

، محبتون اهڙيون هجن
 ، قريبتون اهڙيون هجن
 ، رحمتون اهڙيون هجن
 ، برڪتون اهڙيون هجن
 هيڏانهن وري شل نه ورون
 نالو وٺي تنهنجو مرون

ڪيو صفا جبرئيل آ
تنهن ۾ ٻيا جبرئيل آ
هر جا بجا جبرئيل آ
هر دم فدا جبرئيل آ
چوڻا ڏسو منهنجو رسول
بس اهو منهنجو اصول

پر نہ ہو کنهن کي پتو
 ۱ گهر وڃي سڀڪو سٺو
 حق وارن جو حصو
 نہ ڪيئون کنهن تي غصو
 پٺ تي پاڇو نہ هو
 جو ڪٿي ڪا ڇو نہ هو

۱. تنهنجي نبوت جو قسم
دل جي عقيدت جو قسم
اڪبر جي شهادت جو قسم
هن حقيقت جو قسم
جو اٽلي سارو نظام
ملڪن پڙهيو توتي سلام

مومن خدا جي ڪهر ۾
شروعات ٿي اٿاهين

ولادت عليؑ جي
عبادت عليؑ جي

سڀ کان ذهين ڏاڍو مشهور ٿي جهان ۾

سڀ کان وڏو مجاهد
شجاعت علي جي

آخر نبي¹ جي ويجهي
ليڪن سڀن کان ويجهي

ٻيا پڻ هئا عزيز
قرايت عليءَ جي

دلگیر نیو نہ هرگز
دوخ یزید جو آ

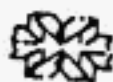
غمگين ٿيو نه مومن
جنت عليٰ جي

وارث وٺي آ يارو
بهتر سپين کان آهي

آهي علي نبي¹ جو
امامت علي¹ جي

قاتل نه خوش نې دل د
شهادت ته آمې خود

زخمي علي ڪري
عبادت علي جي

پرواز روح منهنجو
جيسين وڃي ڏسان مان

يا رب ثني نه تيسين
تربت علي جي

لجف ۾ آهي روضو
جنت بقیہ ۾ آهي

حيدر ڪرار جو
محبت علي جي

آل عليہ جا اج پي
ہاڻ ئي ڪندو حفاظت

دشمن گلي گلي
قدرت علي جي

سنی شیعہ ملی ہٹی
آہی اہا اسان کی

اسلام کي بچايو
نصیحت علي ۽ جي

ڏاڏو پنهي جو هڪڙو
نبوت نبيءَ جي لاءِ

حافظ قرآن آهي
علم و ادب ۾ ڏاڏي

فرعون جي خدائي
مشڪل گهڻي آ مشڪل

مشڪل ڪشا ڪئي آ
هر هنڌ هالا مون سان

ڏاڏي پنهي جي هڪڙي
شهادت عليءَ جي

حافظ حديث آهي
وسعت عليءَ جي

جهڻ پٽ مليو وڃي ٿي
محبت عليءَ جي

آسان ساري مشڪل
حمایت عليءَ جي

ولادت حضرت امام حسين عليه السلام

فاطمه خوش ٿي چيو
پيدا ٿيو حضرت حسين
نور جو روشن ڏيو
پيدا ٿيو حضرت حسين

رات هنڀي ڏاڍي پلي
دور ٿي سڀ غم ويو
ڏينهن هو ڏاڍو پلو
پيدا ٿيو حضرت حسين

عرش تي اوطاق جنهنجي
هر گهڙي آيو ويو
فرش تي جنهنجو مڪان
پيدا ٿيو حضرت حسين

ڪريلا جا عاشقو
ڪي گهڙيون مون لٽي بيهو
ڪريلا جا ساٿيو
پيدا ٿيو حضرت حسين

سڀ نمازون بي سرور
پيغام هي گهر گهر ڏيو
جو ڪين ٿيو ذڪر حسين
پيدا ٿيو حضرت حسين

چوڀڙو منهنجي گناهن
ڏوڀجي سارو ويو
جو اکين جي آب سان
پيدا ٿيو حضرت حسين

واليءَ ڪوثر حسين
باقي خدا وٽ ڇا رهيو
واليءَ جنت حسين
پيدا ٿيو حضرت حسين

هالا هن مجلس اندر
ناهي مون وٽ ڪجهه ٻيو
ايس ڪٿي ذڪر حسين
پيدا ٿيو حضرت حسين

”محرم نامہ“

محرم وري به آيو محرم وري به آيو
ڳوڙها اکين مان واهيو محرم وري به آيو

نيروئي ويس سڀ جو پڙ به به مڃ آهي
گهر گهر الم لڳايو محرم وري به آيو

دلدل تي سنج سونا دل دل کي ڳجه ڳجهي به
سبجون اتي سجايو محرم وري به آيو

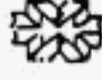
پاڻي جي وقت اصغر پيا سي کي باد ڪريو
جهولو سڀني جهلايو محرم وري به آيو

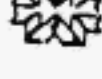
سجدو گهري ٿو سجدو سر جي گهري ته سر ڏيو
ناني ائين پڙهايو محرم وري به آيو

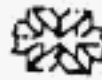
معراج تي به سجدو سجدو آ ڪريلا به
ڪهڙو ٿيو سوايو محرم وري به آيو

شيعن سڀني جو جهڳڙو شيطان جي شرارت
شيطان کي پڄايو محرم وري به آيو

سغاوت عليءَ کان ڦرندي آئي حسين جي گهر
جنهن اصغر اچي ڪهايو محرم وري به آيو

سجدي تان تنهنجي صدقي سجدي تان تنهنجي قربان
خنجر کلي تان واهيو محرم وري به آيو

چنڊ جي حسين آهي نه هالو به آهي هالو
دامن نه تنهن ڇڏايو محرم وري به آيو

"محرم نامه"

ڪربلا ۾ اڄ قضيو . ملڪن چيو ٿي يا حسين
زلزلو هو ڇو طرف خلقن چيو ٿي يا حسين

ڪربلا جي ڪوس کان . لرزي ويو خود آسمان
مومنو ماته ڪريو فلڪن چيو ٿي يا حسين

ڪوفين جي قهر کان مانجهي مڙيائي ڪين ڪي
ڪاتب تقدير جي ورڪن چيو ٿي يا حسين

شاهه جي سجدي اندر سر ساهه ٿيو ڌڙ کان جدا
خوني خنجر کي ڏسي خلقن چيو ٿي يا حسين

خون شهيدن جو پسي حورن پرين روئي چيو
لڙڪ جهلجن ڪين ڪي پلڪن چيو ٿي يا حسين

عشق ۾ شبير جي ماته ڪريو ماته ڪريو
هالا هر جا عشق ۾ الڪن چيو ٿي يا حسين

محرم نامہ

ابتدا جي ڳالهه ڪر ، انتها جي ڳالهه ڪر
ڳالهه ڪر تون ڳالهه ڪر غارِ حرا جي ڳالهه ڪر

ڪنهن صفا سڃو ڪري . رکيو خزانو نور جو
ان عطائي جي ادا علم و عطا جي ڳالهه ڪر

ڪنهن ڪٿي ڪعبي اندر . پنهنجي جنم جي ابتدا
ان وليءَ وارث وٺي . شير خدا جي ڳالهه ڪر

نخت جا جو تاج چاچو ڌن دولت جا ڪسي
عاشقانِ مصطفيٰ وٽ مصطفيٰ جي ڳالهه ڪر

شام جي ظالم زمين توتي خدا جو قهر آ
عاهدِ بيمار ڪٿي ان بد دعا جي ڳالهه ڪر

جنهن زمين تي رنگ چڙهيو . خون سان شير جي
تنهن زمين جي خاک ، خاک شفا جي ڳالهه ڪر

خشڪ چه نازا ٿين ، اڃ لهي سڀ جي مگر
تون پياسن سان رڳو پاڻي پسا جي ڳالهه ڪر

جنهن مٿي قرآن آيو سو مٿي قرآن کان
نور آ نرمل نبي نورِ خدا جي ڳالهه ڪر

جڏ هيا قاضي ڪٿي تون وُسطي حضرت حسين
چنڊ محرم جو ڏٺو تون ڪربلا جي ڳالهه ڪر

زندگيءَ جو فلسفو آ مختصر کان مختصر
ڪٿ فنا جي ڳالهه ڪر ، ڪٿ بقا جي ڳالهه ڪر

خون جي شروعات هالا آهي هجري سال جي
جو ٿيو پورو انهي سال عضبي جي ڳالهه ڪر

ماہ محرم جو ڏٺو ڪرب و بلا جي ڳالهه ڪر
مصطفيٰ جي آل جي ۽ مصطفيٰ جي ڳالهه ڪر

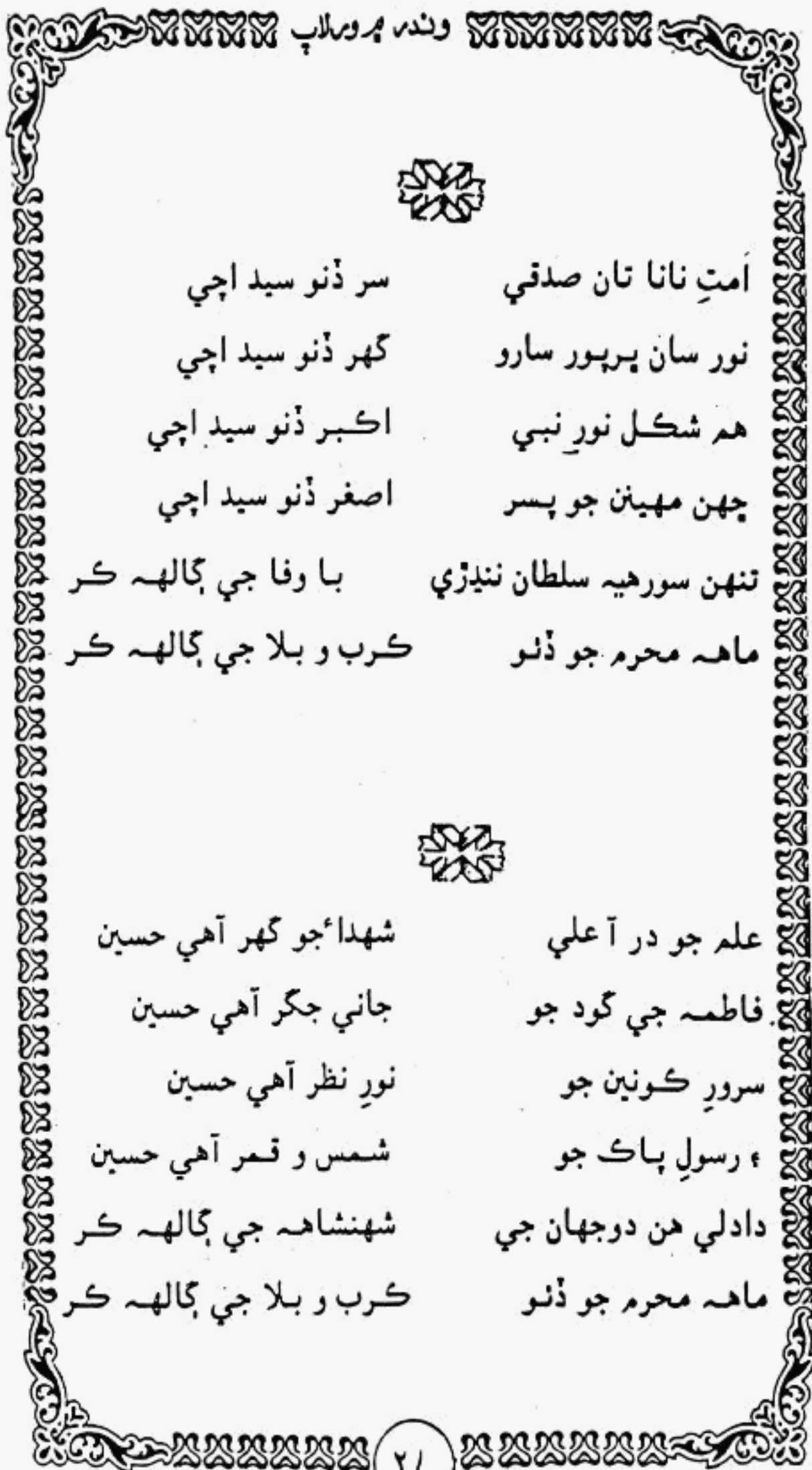

شام کان پيغام آيو اچ اسان وٽ يا امام
تون اسان جو شهنشاهه آهيون اسين تنهنجا غلام
ڏيهه انهي ۾ هاڻ تنهنجو رهڻ آ بلڪل حرام
هن بيزيدي راج کان ٿيو تنگ آ سارو عوام
ڪوفين جي دل اندر دوکي دغا جي ڳالهه ڪر
ماہ محرم جو ڏٺو ڪرب و بلا جي ڳالهه ڪر

نور جي تسبيح اندر ڪل ٻاهتر داڻا هئا
ڪي منجهن اهلِ حرم ڪي شان شاهڻا هئا
تن شهيدن ساڻ هت قدرت سنڌا ماڻا هئا
عاشقان ڪربلا جا گهٽ اندر گهاٽا هئا
فرزند موليٰ علي مشڪل ڪشا جي ڳالهه ڪر
ماہ محرم جو ڏٺو ڪرب و بلا جي ڳالهه ڪر

سر ڏنو سيد اچي	امتِ نانا تان صدقي
گهر ڏنو سيد اچي	نور سان ڀرپور سارو
اڪبر ڏنو سيد اچي	هم شڪل نورِ نبي
اصغر ڏنو سيد اچي	جهن مهيئن جو پسر
با وفا جي ڳالهه ڪر	تنهن سورهيہ سلطان ننڍڙي
ڪرب و بلا جي ڳالهه ڪر	ماه محرم جو ڏنو

شهداءِ جو گهر آهي حسين	علم جو در آ علي
جاني جگر آهي حسين	فاطمه جي گود جو
نورِ نظر آهي حسين	سرورِ ڪونين جو
شمس و قمر آهي حسين	رسولِ پاڪ جو
شهنشاهه جي ڳالهه ڪر	دادلي هن دوجهان جي
ڪرب و بلا جي ڳالهه ڪر	ماه محرم جو ڏنو

شیرِ خدا آهي حسين	مصطفيٰ آهي حسن
راضي رضا آهي حسين	عرش تي ملڪن چيو
پر جا بجا آهي حسين	ڪربلا ميدان ڇا
۽ انتها آهي حسين	ابتدا آهي حسين
تنهن رهنما جي ڳالهه ڪر	سج ۾ لئجي ويو
ڪرب و بلا جي ڳالهه ڪر	ماه محرم جو ڏنو

عابدِ بيمار کي	ڪوفي وارا سڀ ڏسن پيا
هو زينبِ سالار کي	سر اڳهاڙي پيا ڏسن
نيزي مٿي سردار کي	پر سڪينه تي ڏنو
ڪوفيءَ بدڪار کي	رحم دل ۾ ڪين آيو
آل عبا جي ڳالهه ڪر	هر گهڙي هالا پيو
ڪرب و بلا جي ڳالهه ڪر	ماه محرم جو ڏنو

" صوفي ڪلام "

خدا جي دين جا منڪر   اڃا آهن اڃا آهن
ڪفارن جا ڪيئي لشڪر   اڃا آهن اڃا آهن

بغاوت مرد مومن سان   ٿئي ٿي چو طرف يارو
دغا بازن جا ڪجهه دفتر   اڃا آهن اڃا آهن

اڄوڪي هن عبادت ۾   اڳوڻو ڪو مزو ڪونهي
هتي مسجد هتي منبر   اڃا آهن اڃا آهن

گهڻي عرصي کان دنيا مان   نبوت ٿي ختم يارو
مگر ڪنهن هنڌ پيغمبر   اڃا آهن اڃا آهن

سڄاڻي جو ٿمر هالا   سنڀالي پاڻ سان ڪن تون
ڏکيا ڪي ڏيهه جا ڏونگر   اڃا آهن اڃا آهن

”صوفي ڪلام“

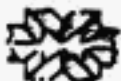
اسين موالِي محبت وارا   رڪون نه ڪنهن جي ڪاڻ ميان

دم دلاسا دل کي ڏيئي   پنڌ پياسين پاڻ ميان
رڪون نه ڪنهن جي ڪاڻ ميان

صافو سڪ جو صاف ڪشي تون   ڪٽ قلب جو ڇاڻ ميان
رڪون نه ڪنهن جي ڪاڻ ميان

مستن مٺي جا مٺ چڪايا   پري پيالا پاڻ ميان
رڪون نه ڪنهن جي ڪاڻ ميان

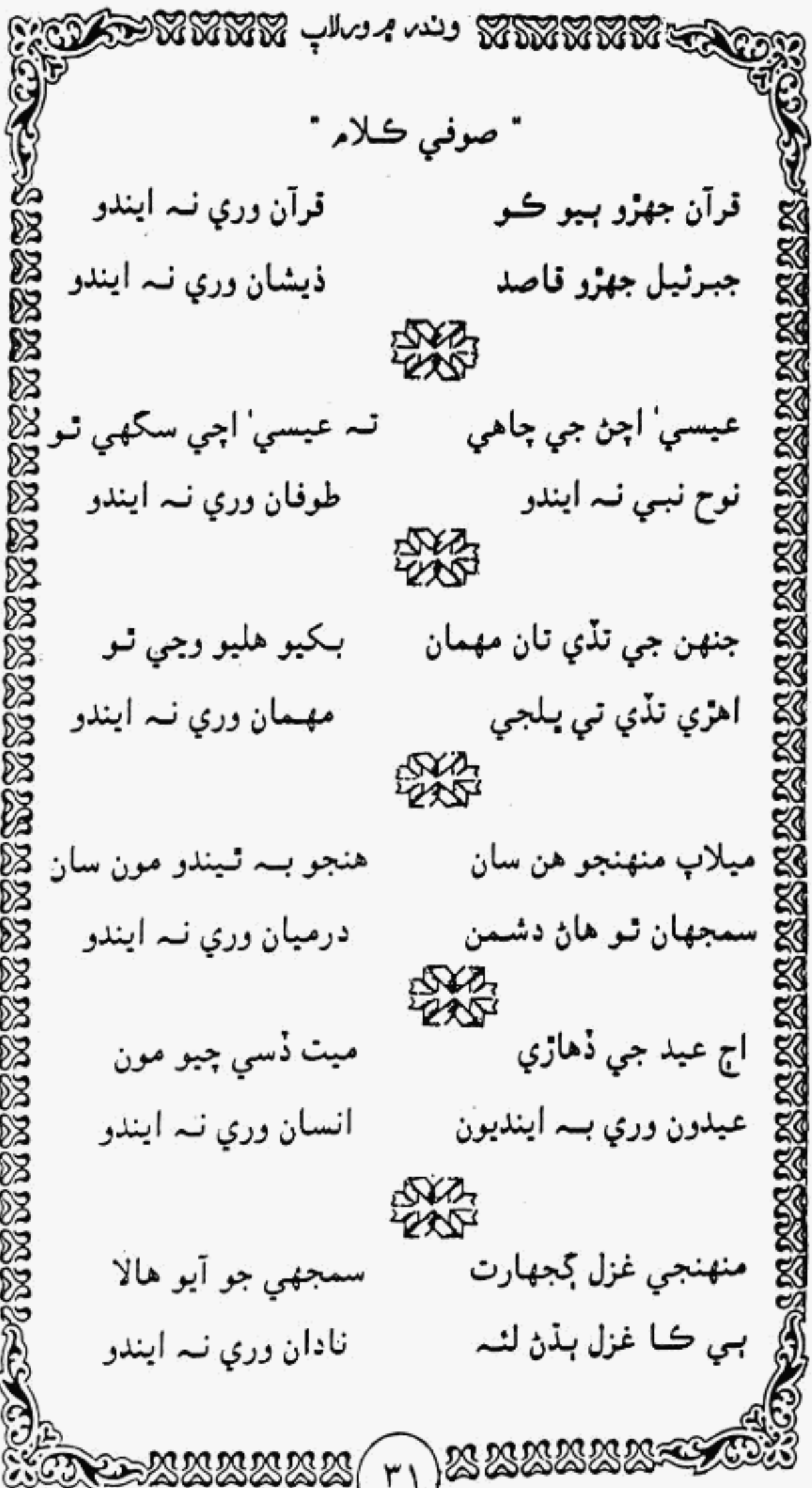

سڏ ڪري پئي سولي سڀ کي   هليا اڇو هٿ هاڻ ميان
رڪون نه ڪنهن جي ڪاڻ ميان

هالي وانگر هر هنڌ ويهي   ڪريون روز رهاڻ ميان
اسين موالِي محبت وارا   رڪون نه ڪنهن جي ڪاڻ ميان

" صوفي ڪلام "

قرآن جهڙو ٻيو ڪو   قرآن وري نه ايندو
جبرئيل جهڙو قاصد   ڏيڻ وري نه ايندو

عيسيٰ 'اچڻ جي چاهي   نه عيسيٰ 'اچي سگهي ٿو
نوح نبي نه ايندو   طوفان وري نه ايندو

جنهن جي تڏي تان مهمان   بکيو هليو وڃي ٿو
اهڙي تڏي تي پلجي   مهمان وري نه ايندو

مڃاڻ منهنجو هن سان   هنجو به ٿيندو مون سان
سمجھان ٿو هاڻ دشمن   درميان وري نه ايندو

اڄ عيد جي ڏهاڙي   ميت ڏسي چيو مون
عبدون وري به اينديون   انسان وري نه ايندو

منهنجي غزل ڳجهارت   سمجهي جو آيو هالا
هي ڪا غزل ٻڌڻ لئه   نادان وري نه ايندو

صوفي ڪلام

جنت تنهنجي ئي آ پراڻي نئون ڪو بهشت بڻائي يار

نخت سليمان چوريءَ چوريءَ مون وٽ آڻ کڻائي يار

حورن گلشن گهرج نه مونکي پنهنجو پاڻ پسان يار

عرش برين تي اڳ کان اڳري محفل هي ڪا مچائي يار

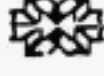
ڪعبي اندر ڪوئي نه هوندو پردو پوش هڻائي يار

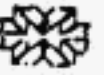
جنت خاطر جيڪي جهڪن ٿا عشق انهن کي ٺاهي يار

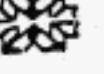
هيءَ دنيا آ به ئي ڏينھڙا هي ڪا دنيا ٺاهي يار

منهنجي دل ۾ گهر آ تنهنجو گهر ٻيا سڀ ڏاهي يار

هرڪو حافظ قرآن ليڪن ڪنهن کان صحيح نه پڙهائي يار

هالي کي هن فاني جڳ مان ڪلمي سان لڏائي يار

وندر پروڙاپ
" صوفي ڪلام "

برهه باهه دل ۾ دڪائي ڇڏيندس
پنا ڀرڻ جا سڀ ۾ پڙهائي ڇڏيندس

اچي پنهنجي منزل تي رڪجي ٿو سڀڪو
مگر مان قدم ڪي وڌائي ڇڏيندس

اکين ساڻ تنهنجي ملائي اکين کي
ڏکن ۽ غمن کي مٽائي ڇڏيندس

لکي خوب ڪافيون ڪي نغمه نرالا
ادب جي دنيا کي سڃاڻي ڇڏيندس

نشي کان جو خالي هجي ساقبي ساغر
پري بزم ۾ سو بچائي ڇڏيندس

پري پير منهنجي اڱڻ جي اڇين تون
زمين تي اکين کي وڃائي ڇڏيندس

ڏنوسات مون کي جي هالا زماني
رقبين کي جهٽ پٽ جهڪائي ڇڏيندس

وندر پروڙلاپ

" صوفي ڪلام "

لوڪان ڪيئن لڪايان
ڪهڙا پنڌ پڄايان

پاڻ هي چنڊ چويان
مريض۽ ساڻ مٽايان

پنهنجا ماڳ وسايان
آدم ڪيئن سڏايان

ڇا کان من منجهايان
ڪير پلا مان آهيان

هر دم نينهن نڀايان
آيو ڪٿي مان آهيان

ازلي آهيان ابدي آهيان
محفل پنهنجي منزل پنهنجي

تارا ڪتيون تابع منهنجي
صورت هڪڙي ويس هزارين

خاک جو پنڃرو خاک ڏي ويندو
امر الاهي بنجي آيس

موت سان منهنجو تعلق ناهي
صورت غيبي سیرت غيبي

سڀ کان پهرين سجدو منهنجو
هالا حيرت آهي اهائي

" صوفي ڪلام "

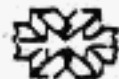
پتي پتي ۾ پار پرينءَ جا   پتي پتي ۾ عرش عظيم
چيز ٻڌاءِ آهي ڪهڙي   مولا جنهن ۾ ناهي مقيم

ڪير گلن جي رونق آهي   ڪير چمن جي خوشبو آ
هوا ۽ پاڻي جنهن جي هٿ ۾   اهو ته آهي رب رحيم

سڀ جو هادي سڀ جو حاڪم   سڀ جو آهي پاڻ ستار
سڀ جو صاحب سڀ جو ساڃن   سڀ جو آهي حمد حڪيم

دل جو دلبر من جو مالڪ   روح جو رهبر ساهه جو ساڃن
پاڻ ئي ڪعبو پاڻ ئي قبلو   پاڻ ئي موسيٰ پاڻ ڪليم

حرص حوس جي حاڪم اڳيان پانڌ نه جهل پينار نه ٿي
حاجت ان کي هالا ڪهڙي   مالڪ جنهن جو پاڻ ڪريم

” صوفي ڪلام ”

عشق منجهان تو آدم ٺاهيو   ملڪن جو مهندار ڪري
ڪٽڪ اسان پي روز ڪيون ٿا   ڪوبه نٿو تڪرار ڪري

نسبيح پڙهائين توبهه   جي ٿو هينن به ڪو دلدار ڪري

صبر اسانڪي ڪينن اچي جي   حورون اچن سينگار ڪري

نوڪان سوا هيو ڪير اسان جي   عرش مٿي ڪينڪار ڪري
جنت مان تو جنهن کي تڙيو   سو ڪينن وري ٿو پيار ڪري

هالي جهڙا مرد هزارين   چڏيا تو مسمار ڪري
عشق منجهان تو آدم ٺاهيو   ملڪن جو مهندار ڪري

" صوفي ڪلام "

سوليءَ تي ٻي سڀني تائي
ڪنڌ ڪپائي وينداسين
ماءُ مٺيءَ جي کير مٺي جو
شان وڌائي وينداسين

جيرا بڪيون جيءَ جا ساڙي
مڇ مڇائي وينداسين
ٻيري مريدي ريت پراڻي
سڀ ڪي ڇڏائي وينداسين

باب برهه جا زاهد توکي
پل به پڙهائي وينداسين
تنهنجي خاطر تنهنجي در تي
دم ڌمائي وينداسين

لوه لکنِي جي ليڪ مٺائي
بخت بنائي وينداسين
محشر به جي ذات پڇيائون
سنڌي سڏائي وينداسين

هالي وانگر نئون نئون هر جا
شعر ٻڌائي وينداسين
ماءُ مٺيءَ جي کير مٺي جو
شان وڌائي وينداسين

"صوفي ڪلام"

ڏٺي معراج جا آهيون مٿي ڪامل تي پهتاسون

هزارين ڪوهه ڪهي يارو چڙهي دلدل تي پهتاسون

هوا دشمن درياءَ دشمن ۽ دشمن نا خدا ليڪن

توڪل جو ٻڏي ت رهو وڃي ساحل تي پهتاسون

رخ تابان تان ڀرڻ ڪي هٿائيندي هٿائيندي

سري سرڪي سڄڻ سائين در محفل تي پهتاسون

اڏي تي سر رکي پنهنجو تياسين سرخرو يارو

اڏائي خون جا قطرہ رخ قاتل تي پهتاسون

مليا رستي مٿي رهزن هليا ويا هم سفر مونڪان

گهڻي ڪوشش سان اي هالا وڃي منزل تي پهتاسون

"صوفي ڪلام"

حسن تنهنجي جي هاڪ سڄڻ ساري جهان ۾
خود خدا واکاڻ ڪئي آ ڪامل قرآن ۾

هڪ اشاري سان تو ڏٺو اول آسمان ۾
چنڊ ٽٽي ٽڪرا ٿيو هر ڪو حيران ۾

ڪڏهن رهين ٿو دل ۾ دلبر ڪڏهن ڪون و مڪان ۾
لهرين ۾ تون ڪڏهن هجين ڪڏهن طوفان ۾

ڪڏهن ته بنجي يوسف تون رهين زندان ۾
ڪڏهن ته بنجي زليخان تون جهلين پهراڻ ۾

تنهنجي ظهور جو چرچو نه هو ڪنهن جي گمان ۾
جن و ملائڪ ڏسي جهڪيا توکي انسان ۾

هالو هردم گيت چوي پيو تنهنجي ئي شان ۾
چو طرف تنهنجو چرچو آ وه واھ ويران ۾

"صوفي كلام"

دين ذرم جا ڏاڳا توڙي

محبت جا تون موٽي مير

ذینہن کٹی آ رات کٹی آ

حیرت جا تون مونہی میڑ

گلن کنبڻ سان گڏ گذاري

عبرت جا تون موتي ميڙ

مور ملن جي ڳالهه نه ٻڌڻو

وحدات جا تون مونې میٹر

صدقی جنهن تان ان سڀو

تنهن مورت جا تون موتي مير

کہ سبھی وجہ قادر تہی

پو برکت جا تون مونہی میڑ

ہالا ہک ہک موتی بولی

قدرت جا تون موتی میڑ

”عقيدت جا گل“

ادب جي فلڪ جو	تون شمس و قمر
ٿيو ڪو نه پيدا	ڪو اهڙو بشر
چهر ۾ چريون ۽	پنهون ۽ جي پچر
رهي ڪانه تنهن ۾	ڪا ڪڪ جي ڪنر
پلن ۾ پلارو	تون جاني جگر
جيئن شال مون ڏي	به هڪڙي نظر

ادب جي سدائين	تو خدمت ڪئي
اديبن سان هر دم	تو محبت ڪئي
ادب تي نچاور	تو دولت ڪئي
عدو ۽ تي به تو ٻڻ	عنابت ڪئي
پيا ناز ڪن توتي	تنهنجا نفر
جيئن شال مون ڏي	به هڪڙي نظر

پتنگ پاڻ آهين	ڏبو پاڻ آهين
بشي سج روشن	ٿيو پاڻ آهين
جڏن جو تون جاني	جيو پاڻ آهين
مديني ڏي مرڪي	ويو پاڻ آهين
اسان جي به شل ڪا	لهي هو خبر
جيئن شال مون ڏي	به هڪڙي نظر

سڀئيءَ جي سخا جي نه آهي ڪمي
وندر ڀرور لاپ

هتي خان خانن جهڪائي جبين

هتي آيو هر ڪو ادب سان نمي

هتي منهنجا سائين خليف و امين

لکن تي آ لالن جي چانو ۽ چمر

جنين شال مونڏي به هڪڙي نظر

نڪا ڪاڻ ڪنهن جي نڪو غم ٿيو

اسان جو ته حامي هو هر دم ٿيو

فدا منهنجو هن تان هڏ چم ٿيو

مدح خواني تن جي سندم ڪم ٿيو

ڪنيسون نه ٻيو ڪو سنڀاري ٿمر

جنين شال مونڏي به هڪڙي نظر

اسين تنهنجي درجا ته دربان آهيون

فقيري جي پردي ۾ سلطان آهيون

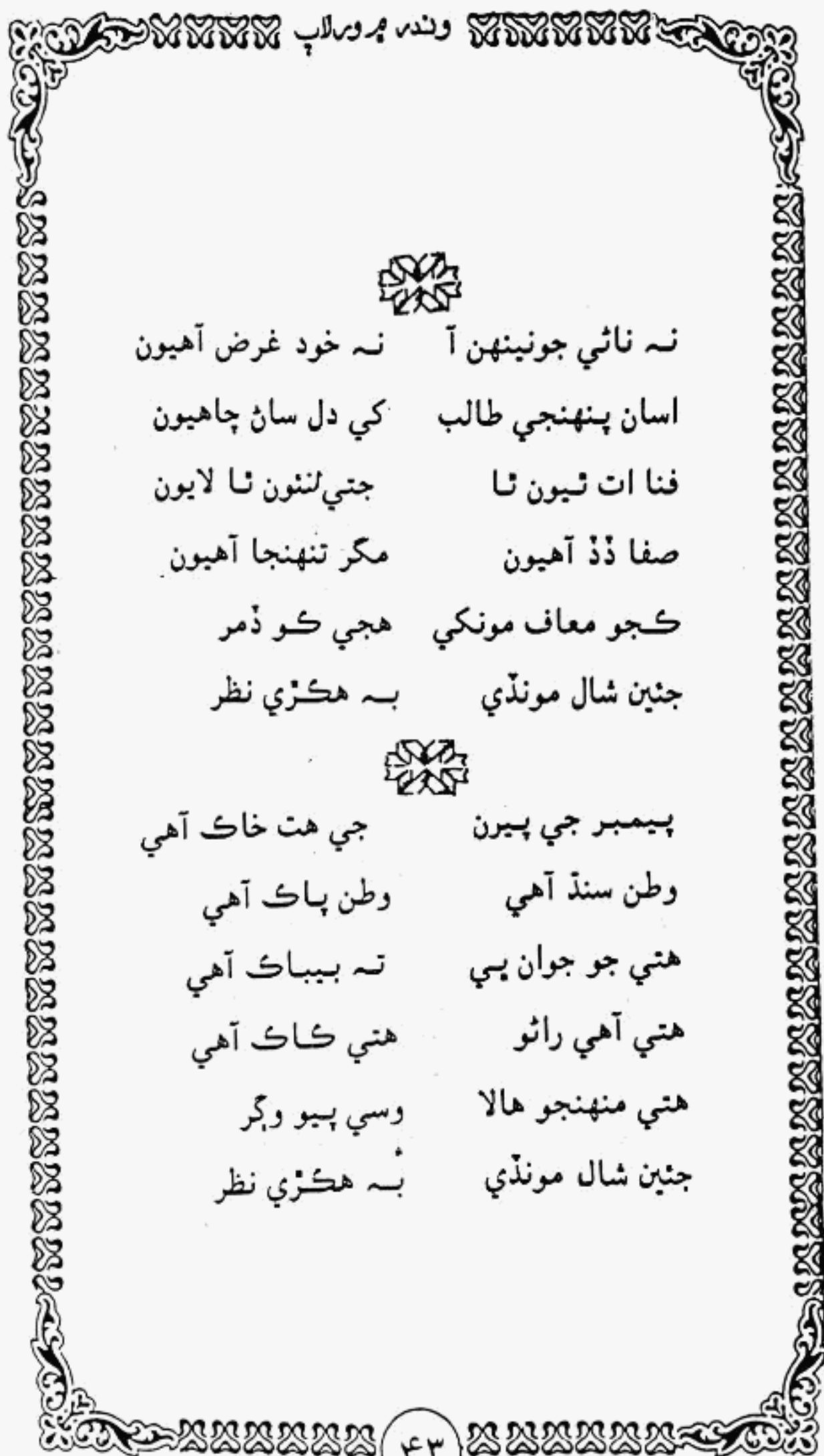
اوهان جي ته صدقي ٿيا خان آهيون

متان يار سمجهو ته مهمان آهيون

هتي ڳوٺ منهنجو هتي منهنجو گهر

جنين شال مونڏي به هڪڙي نظر

نه نائي جونينهن آ   نه خود غرض آهيون
اسان پنهنجي طالب   ڪي دل ساڻ چاهيون
فنا ات ٿيون ٿا   جتي ٿئون ٿا لايون
صفا ڏڏ آهيون   مگر تنهنجا آهيون
ڪجو معاف مونڪي   هجي ڪو ڏمر
جنين شال مونڏي   به هڪڙي نظر

پيمبر جي پيرن   جي هت خاڪ آهي
وطن سنڌ آهي   وطن پاڪ آهي
هتي جو جوان پي   ته بيباڪ آهي
هتي آهي راڻو   هتي ڪاڪ آهي
هتي منهنجو هالا   وسي پيو وڳر
جنين شال مونڏي   به هڪڙي نظر

هاري

هاري پيارا هاري
رت ربيع جي آئي آهي
هاري پيارا هاري
ڪرڪا ترن تباري

ڪڻڪ اسان جي قوت واري
گاڏا گندم پرچي آيا
ڪاٺي دنيا ساري
آئي پرچي لاري

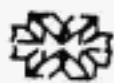

ديس سچوئي دولت آهي
سوني وطن جي واري

موجن سان مهران سچي جو
جر وهي ٿو جاري

ظلمت جو اڃ زور ٿئي ويو
ساھه سڪن جو هاڻ ڪٿي ٿو
گهر گهر ٿي ڏياري
هر هنڌ هاري ناري

ڪوڙ ڪرڻ ۾ ڪڻڪ اسان جي
هن وطن تي هالا هر دم
آئي مند موچاري
پال ڪري ٿو باري

هڪ وار اچي ٻار توکي ڳالهه ٻڌايان
هن درد ڀري دل جو توکي حال سڻايان

ڪاوڙ مان چيو ٻار مونکي ٿي نه ديوانو
نه هوش ڇڏي پنهنجو ٺڪي ٿي نه مستانو
نه ڳالهه ٻڌان تنهنجي ٻڌان ڪين ترانو
اهڙو نه اول تولي آئون اعلان ڪرايان

ڏورانهن نه ڏسي مونکي در بند ڪيائين
ملن نه رهيو ماڳ ۾ جنگ ڪيائين
اهڙو نه وري مونکي پوءِ تنگ ڪيائين
هاڻي آهي اها ڳڻتي ڪيئن راتو ريجهايان

مون عرض ڪيو مون سان ڪر نه جذباتي
مون تنهنجي پٺيان پنهنجي آهي جان جلاتي
ڏي دل کي دلا سو تون مان ڪر ڪا پلاتي
سوڌن جون سئون توکي آئون ساڄن سلايان

عاشق هجين اهڙو نه ڪر صبر سڄائي
ايشن توت چئي مونکي وري منهن لڪائين
مون دانهون ڪيون درد مان ڪين ٻڌائين
سهڻن جا آهي سور مان ڪيئن لڪايان

شوخي مان چيو سهڻي مونکي خوار ڪرين ٿو
دم دم ۾ اچيو مونکي بيزار ڪرين ٿو
مون توکي چيو پهرين جو تون پيار ڪرين ٿو
هاڻي مست ٿو مڃي ڪان ڪيئن جند ڇڏايان

هڪ ڏينهن چيائين هالا نه مونکي تون خفا ڪر
مون روئي چيو ٻار نه مونکي تون جدا ڪر
قري دل نه هيءَ دلبر نه تون مون سان دغا ڪر
پوءِ مرڪي چيو محب ڪيئن منهن مڻايان

وندر ٻرو رلاڻ
"ڪافي"

ڪهي ڪيچ وڃان - وڃي ڏير ڏسان
پنهنجي يار پنهل سان پاڻ ملان

سر ساهه سڄڻ تان خبر ڪيان
وڃان جلد پلا چو دير ڪيان
سمهي سيج مٽي چو قهر ڪيان
پنهنجي لالڻ لٽي اٿي پنڌ پوان

هڪ بخت ويو ٻيو پٺور ويو
مون کان منهنجو چڄي من مور ويو
منهنجو وس ويو منهنجو زور ويو
اهي سور سڄڻ مان ڪنهن سان سلان

نڪو ڪم ٿو ٿئي نٿو ڪار ٿئي
جدا جي ٿو مون کان منهنجو يار ٿئي
منهنجو پنڌ پرين جي پار ٿئي
وڃي پاڻ پڄان وري ڪين وڙان

ناهي هوت هتي نه حبيب هتي
نڪو درد منهنجي جو طبيب هتي
شل هالا ملي هو عجيب هتي
جنهن لٽي مان ته هتي ويٺي روز رٿان

"ڪافي"

پيڄل ڪني ٻاڪار راجا ريڏو راڳ تي

گولين ٻانهين پاڻ ۾ روئي ڪڍيا ٿي پار

راجا ريڏو راڳ تي

ڪوري ڪنڌ ڪلهن تان ڏيڻ ڪم ڏاتار

راجا ريڏو راڳ تي

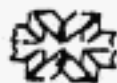
سورڻ سڄيا مڱڻهار کي هيرا لال هزار

راجا ريڏو راڳ تي

ڪل نفس ذائقه الموت هني تندن منجهه تنوار

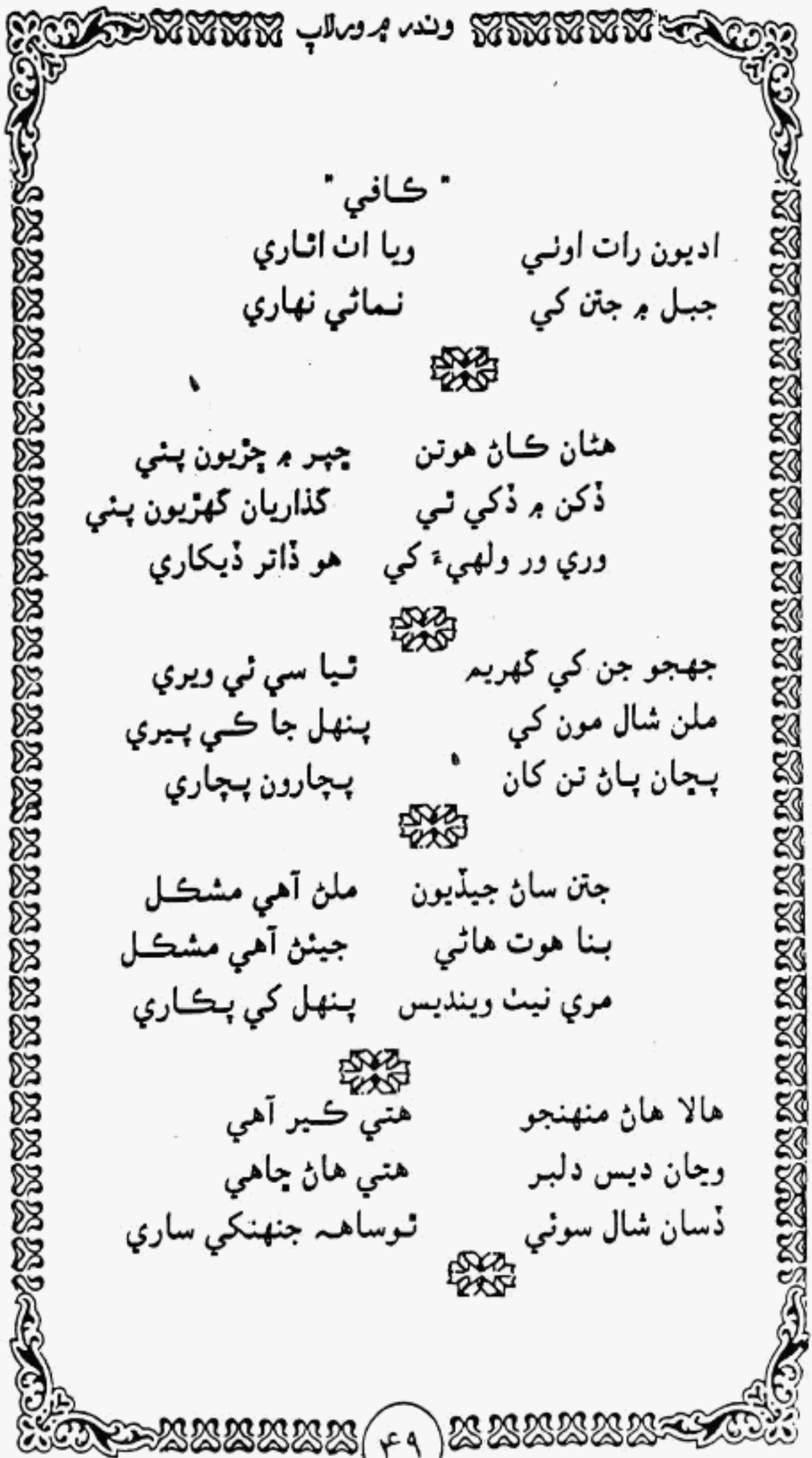
راجا ريڏو راڳ تي

رائين منجهه رتول ۾ هالا چنا ٿي هار

راجا ريڏو راڳ تي

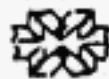
"ڪافي"

ويا ان اٿاري
نماڻي نهاري

ادبون رات اوني
جبل ۾ جتن کي

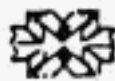
هٿان ڪاڻ هوتن
ڏڪن ۾ ڏکي ٿي
چپر ۾ چڙيون پني
گذاريان گهڙيون پني
وري ور ولهيءَ کي
هو ڏاٽر ڏيڪاري

جهجو جن کي گهريم
ملن شال مون کي
ٿيا سي ٿي ويري
پنهل جا ڪي پيري
پڇارون پڇاري
پڇان پاڻ تن کان

جتن ساڻ جيڏيون
بنا هوت هاڻي
ملن آهي مشڪل
جيئن آهي مشڪل
مري نيٺ وينديس
پنهل کي پڪاري

هالا هاڻ منهنجو
ويجان ديس دلبر
هتي ڪير آهي
هتي هاڻ چاهي
ٿوساهه جنهنڪي ساري
ڏسان شال سوئي

جڏيان ڪيئن پنهل جي پٺ ڙي اديون
پلي لوڪ ڪري مونکي جٺ ڙي اديون

نڪي ڪيچي ڏله نڪو ڪيچ ڏله
نڪو اولين ۾ اروڀج ڏله

نڪو پيل پنهل سان پيچ ڏله
منهنجو عشق ٿيو پر پٺ ڙي اديون

مون کان ڏور چڄي گهڻو ڏير ويا
مٿان رات پيئي لڪي پير ويا
مون سان اهڙو ڪري هو انڌ ڀر ويا
ڏسان شال پنهل جرات ڙي اديون

نڪا اولين سان ڇڪا عشق ڪري
نڪا رنڌ رڙي نڪا سور چري
سڄو عشق ڪرڻ آهي ڏاڍو پري
پلي بند هجي هيءَ مٺ ڙي اديون

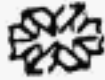
پرديسي پنهل سان پيچ پيو
مون نه ڪم ڪجو ڏس ڪهڙو ڪيو
مون کان ملڪ منهنجو نه پنهور ويو
وڃي ڪيچ جي چٽيان جٺ ڙي اديون

هالا هوت بنان هت ڪيئن وهان
وڃي حال پرين کي پاڻ ڏيان
وڃي گولن جي مان گولي ٿيان
مون ته هوت انڌيءَ جي لٺ ڙي اديون

" ڪافي "

سات ڇڏي ويا سائي سڀني هاڻي تنهنجو چاهي يار

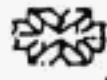
سالن کان ڏس سامهون پنهنجي ڏک سکن کي ڪاڻي يار

پير پنهنجي ۾ هڻي ڪهاڙو ريلارن جا وهائي يار

سڀڪو چوي ٿو مٿين دل سان دنيا دوکو آهي يار

روزا نمازون ڪهڙي ڪم جا من صفا جي ناهي يار

پرڪ ٿئي ٿي تڏهين جڏهن ڪو پڪو پڪي سان لائي يار

سنڌ مٿان جو صدقي ٿيندو تنهن لئي جيءَ ۾ جائي يار

جبلن اندر جودا وينا پيرن ڪريون پائي يار

عبد ملهايون اچو انهن سان چاه منجهان جو چاهي يار

نوان نوان هلي نغمان منهنجا ڳوٺ ڳوٺ ۾ ڳائي يار

نينهن لڳي تان ناچو بڻجي پير تون پڙ ۾ پائي يار

هالو هر دم نوڪر تنهنجو سينو ڪهڙو ساھي يار

"ڪافي"

والي وار مون ڏي پنوهارن جو پانڌي
صبح سانجهي جن لني مري دل تي ماندي

عدل ڪر عمر تون موڪل ڏي منيءَ کي
جڏي زور ظالم ڪڙو لاهي ڪنيءَ کي
تنهنجي ڏيهه جا سڀني سڏين مونکي باندي

ڏسي حال منهنجو رنا عرش عامل
عجب آهي مونکي وريا ڪين ڪامل
هوندي ڪانه هرڪا وره کان ڪا واندي

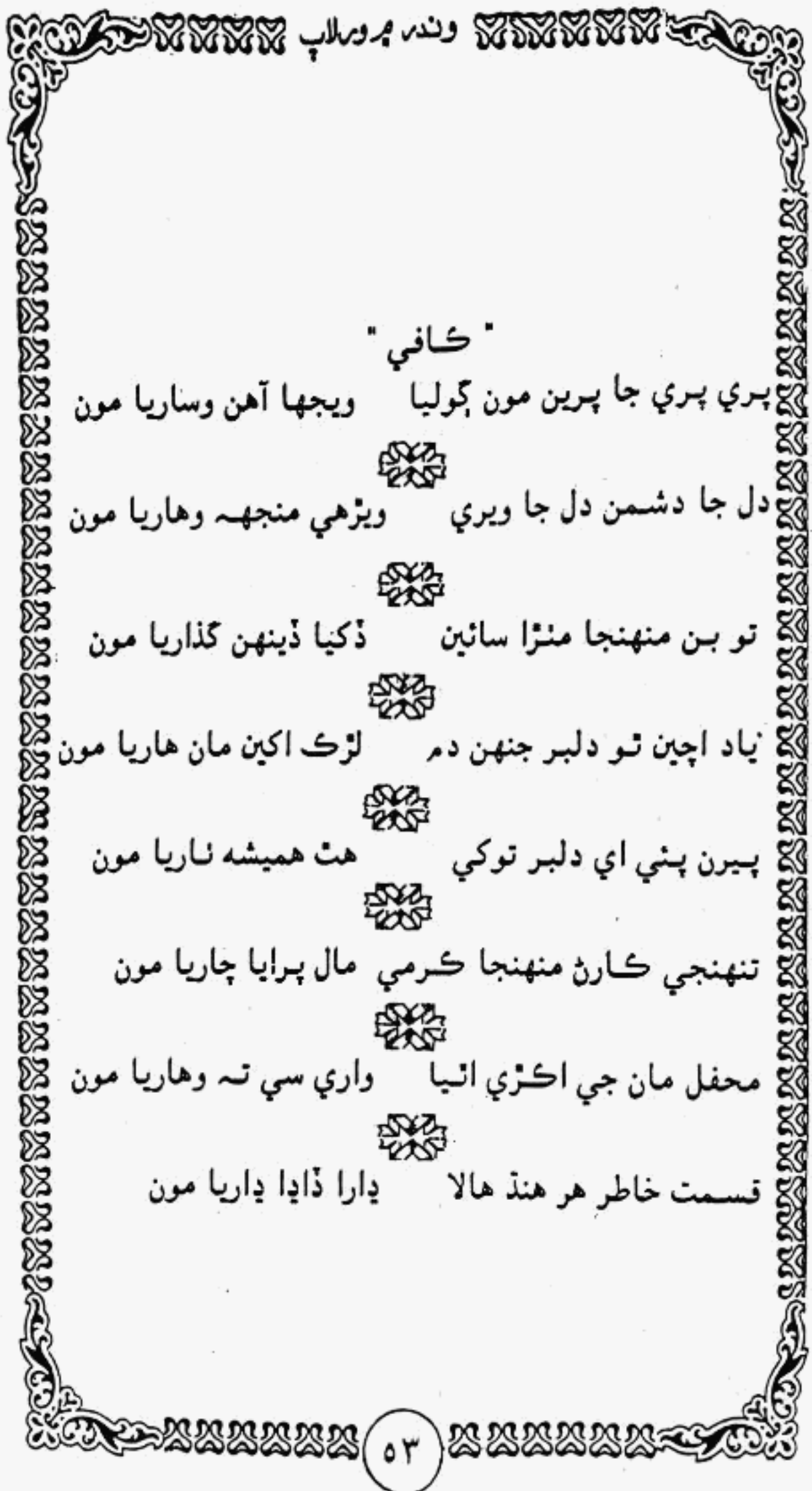

وڳا ويس مون کي ڏسين ڇو ادا تون
عمر تنهنجون مون کي نه گهرجن سوغاتون
پري ڪر تون پنهنجا ادا سون چاندي

هتي هالا هاڻي نه لوڻي لٽينديس
سنگهارن جي سڪ کي نه مورئون مٽينديس
منهنجا شال جهانگي اچي ٿين ڪانڌي

"ڪافي"

پري پري جا پرين مون ڳوليا ويجهڻ آهڻ وساريا مون

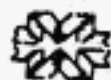
دل جا دشمن دل جا ويرِي ويڙهي منجهه وهاريا مون

تو بن منهنجا مٿڙا ساڻين ڏکيا ڏينهن گذاريا مون

ياد اچين ٿو دلبر جنهن دم لڙڪاڪين مان هاريا مون

پيرن پئي اي دلبر توکي هٿ هميشه ٺاريا مون

تنهنجي ڪارڻ منهنجا ڪرمي مال پرايا چاريا مون

محفل مان جي اڪڙي اٿيا واري سڀي ته وهاريا مون

قسمت خاطر هر هنڌ هالا ڍارا ڏاڍا ڍاريا مون

ڪافي

جڏهن ياد اوهانجي آئي تڏهن اکين ننڍ ڦٽائي
لوڪ سڄو سمهي ننڍ ڪري مون روئي رات وهائي

نارا تڪيندي رات وهايو دلبر دبر لڳائي
قاصد ڪانگل ڪونه ڪو آيو خبر نه پئي مون ڪائي

عمر سڄيءَ جو ساٿي مون کان ڪري ويو ته جدائي
منهنجي دل جو مالڪ مون وٽ رهيو ڪي ڏينهن اڍائي

گهر گهر ميلا گهر گهر عيدون منهنجي گهر ته اونڌاهي
جانب ايندو جنهن دم منهنجي گهر ۾ ٿيندي شعاعي

تون ئي تون جي تسبيح تن ۾ وات نه ٻي ڪا وائي
صدقي ساڄن توتان ٻي مان ڪريان ساري خدائي

اڃان اڏامي توڙي لينڪن ڪانهي اهڙي رسائي
محب منهنجا مون توڙي دلبر ڪانه ڪا وڪ وڌائي

هالي هر دم تنهنجي خاطر پنهنجي جان جلائي
موٽ منا تون مون ڏي جلدي ڪر ڪا پنهنجي پلائي

"ڪافي"

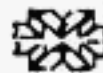
وائون ٻيون پي ويهه مونکي وڻي ٿي واڻ وندر جي

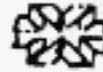
ٻار پرينءَ جا پڄندي پڄندي - لالن لهنديس پڄندي پڄندي
ڪري پنڌ جي پيهه - مونکي وڻي ٿي واڻ وندر جي

نانگ بلائون بر ٻه پريا - ڏنگ ڏکونن پيرن ترپا
رڙ نه سڄي جت ريهه - مونکي وڻي ٿي واڻ وندر جي

ڪيچ ڪوهيارل اينديس ڪاهي منهنجو پنبور ٻه هاڻي ڄاهي
مر نه ستائيم سيءَ - مونکي وڻي ٿي واڻ وندر جي

هالا پاڻ هي پاڻ پڙهايم - اوکي هنڌ تي اک اڙايم
ڏند ڪليا جت ٿيهه مونکي وڻي ٿي واڻ وندر جي

"ڪافي"

نانڪن سان ٿو وڃي وجهين تون ٻار ائيني سڀ ڪارا نانگ
جو ڪين ري هي ڪين ڪي جهلڻا سوين ڪي ڪر ٻيائون سانگ

علم ادب جا عاشق يارو ٻري ٻري ڪي ٻڌجن ٿا
شاعر سنڌ مان ويا گذاري باقي رهي آ چورن ڄانگ

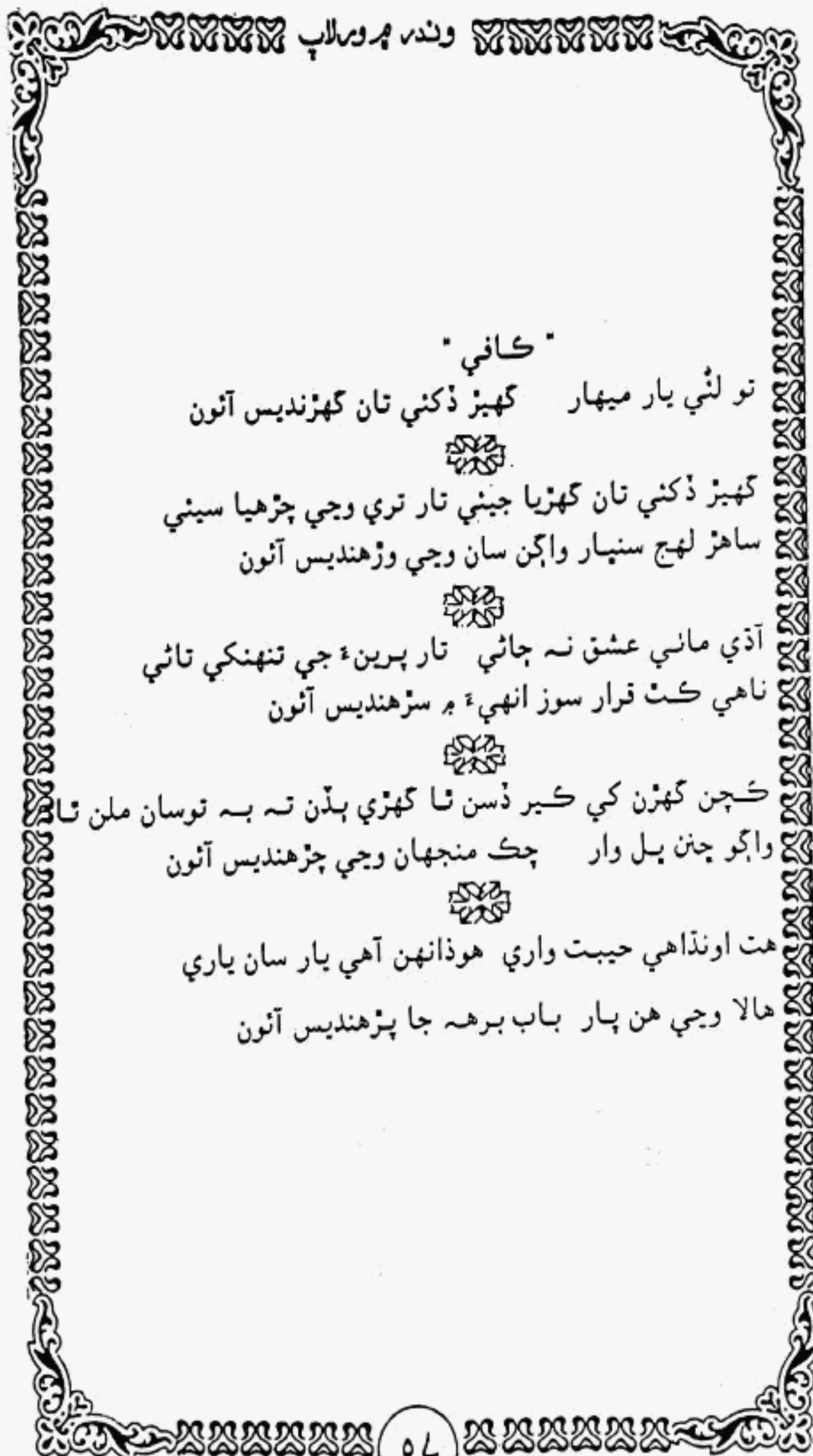
عاشق سڀ ڪو پاڻ سڏائي زهر پيڻ هت ايندو ڪير
سڀني اڏي ٿي سر ڌريندا جن ڪي هوندي تن به نانگ

ري وضو ڪن راضي رب ڪي جنت منجهه هو جنگ جوان
سڪ هنن جي سجدو آهي ڇا جو بانگو ڇا جي بانگ

ٻار وٽان هت ڪوئي نه آيو ٻار ڪو نه سلام
هالا هن ڏي روز هلايم پنهنجا قاصد پنهنجا ڪانگ

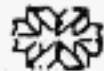

"ڪافي"

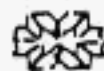
نو لٽي يار ميهار گهٻڙ ڏکني تان گهڙنديس آئون

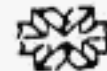
گهٻڙ ڏکني تان گهڙيا جيئي تار تري وڃي چڙهيا سڀني
ساهڙ لهج سنڀار واڳن سان وڃي وڙهنديس آئون

آڏي مائي عشق نه ڄاڻي تار پرينءَ جي تنهنڪي ٿاڻي
ناهي ڪٿ قرار سوز انهيءَ به سڙهنديس آئون

ڪڇن گهڙن کي ڪير ڏسن ٿا گهڙي ٻڏن ته به توسان ملن ٿا
واڳو جنن پل وار چڪ منجهان وڃي چڙهنديس آئون

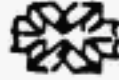

هت اونڌاهي حبيت واري هوڏانهن آهي يار سان ياري

هالا وڃي هن پار باب برهه جا پڙهنديس آئون

" ڪافي "

موڪل ڏي تون مير
آئون نه اباڻن ڪي اڪنڊي آهيان

خوش ٿي ڪيان هت ماس پلائون
گهر گهر ٿينديون منهنجون ڳلائون
مارو سڻندا منجهه ملير
حرف انهن جا ڪيئن مان لاهيان

مون سان ميان هت ناحق ڪيو ٿي
قيد ڪوئن به چاڪان ڪيو ٿي
حاجو ڪر نه حمير
آئون ادا توکي پاءِ ٿي پانبان

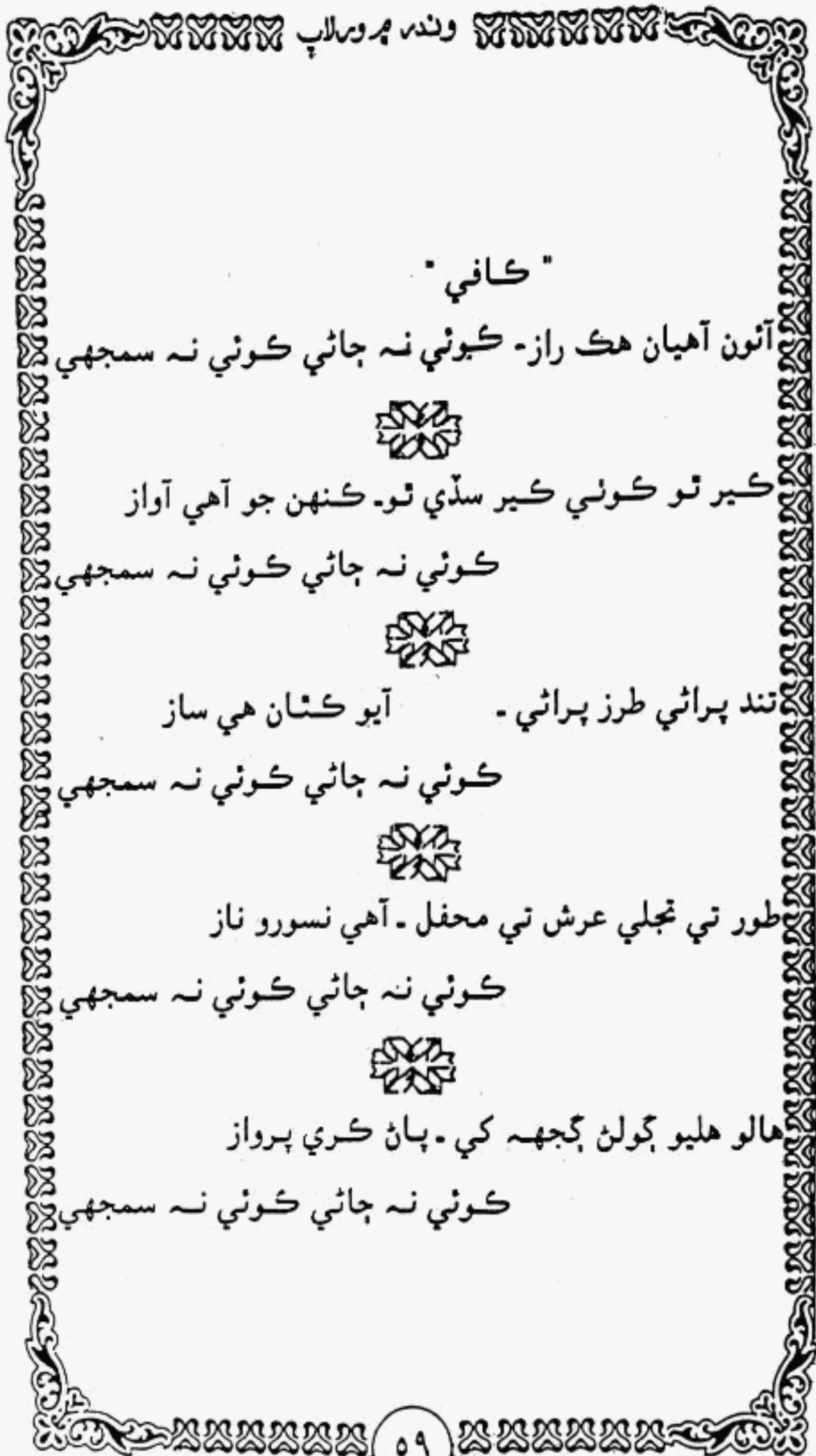

ملڪ اسان جي مينهن مانڍاڻان
خوش ٿيا منهنجا ڏوٿي ڏاڏاڻان
جت ڳاڻا ٿين ڳنڍير
پيرون پلڻه به شال مان پايان

روز جهانگين ڪي ساهه منهنجو ساري
واءِ وصل جو واحد واري
هالا هيٺين به اڪير
ڳوڙها ڳلن تان روز ٿي واهيان

"ڪافي"

آئون آهيان هڪ راز - ڪوئي نه ڄاڻي ڪوئي نه سمجهي

ڪير تو ڪوئي ڪير سڏي ٿو - ڪنهن جو آهي آواز

ڪوئي نه ڄاڻي ڪوئي نه سمجهي

تند پراڻي طرز پراڻي - آيو ڪٿان هي ساز

ڪوئي نه ڄاڻي ڪوئي نه سمجهي

طور تي تجلبي عرش تي محفل - آهي نسورو ناز

ڪوئي نه ڄاڻي ڪوئي نه سمجهي

هالو هليو ڳولڻ ڳجهه ڪي - پاڻ ڪري پرواز

ڪوئي نه ڄاڻي ڪوئي نه سمجهي

"ڪافي"

پوڙ ٻنيون سڀ ٻاراوي سار منجهان سو ساريون ٿينديون

ڪوڙ ڪڙن ۾ واڄڻ واڄا ڇو طرف ڇمڪاراوي
ٻوند وڻن سان ٻهاريون ٿينديون

جانو ڄمر ۾ يار لڪي ويا ڇنڊ ڪٽيون سڀ تارا وي
ڪٽ اونڌاهيون ڪاريون ٿينديون

ڪير ڪجي ٿو ڪير وسي ٿو ڪنهن جا سڀ اشارا وي
ڪير ڪئي جون ٻاريون ٿينديون

هالا هر جا مينهن وڻن ٿا وڻ وڻ تي وسڪارا وي
ڄام ڄمون ۽ ڄاريون ٿينديون

جڏي ڏير ويٺا گنهه ڪار گولي

سڪيس ڪين سرتيون ٻارو چل جي ٻولي

برهه باهه سر تي آ سرتيون سنوسين

ههڙو عشق آڙاه نه ڪڏهن ڏنوسين

ڪريان پئي ڪيچين لئي هجر منجهه هولي

سڄڻ سار منهنجي نه لالڻ لڏي تو

نه منهنجي آه و زاري ٻارو چل ٻڏي تو

آهيان مان اڳيئي ڏکڻ جي ڏولي

مل محب مون سان مان مانڏي مران ٿي

منجهان سڪ ساڄن ڳريو مان ڳران ٿي

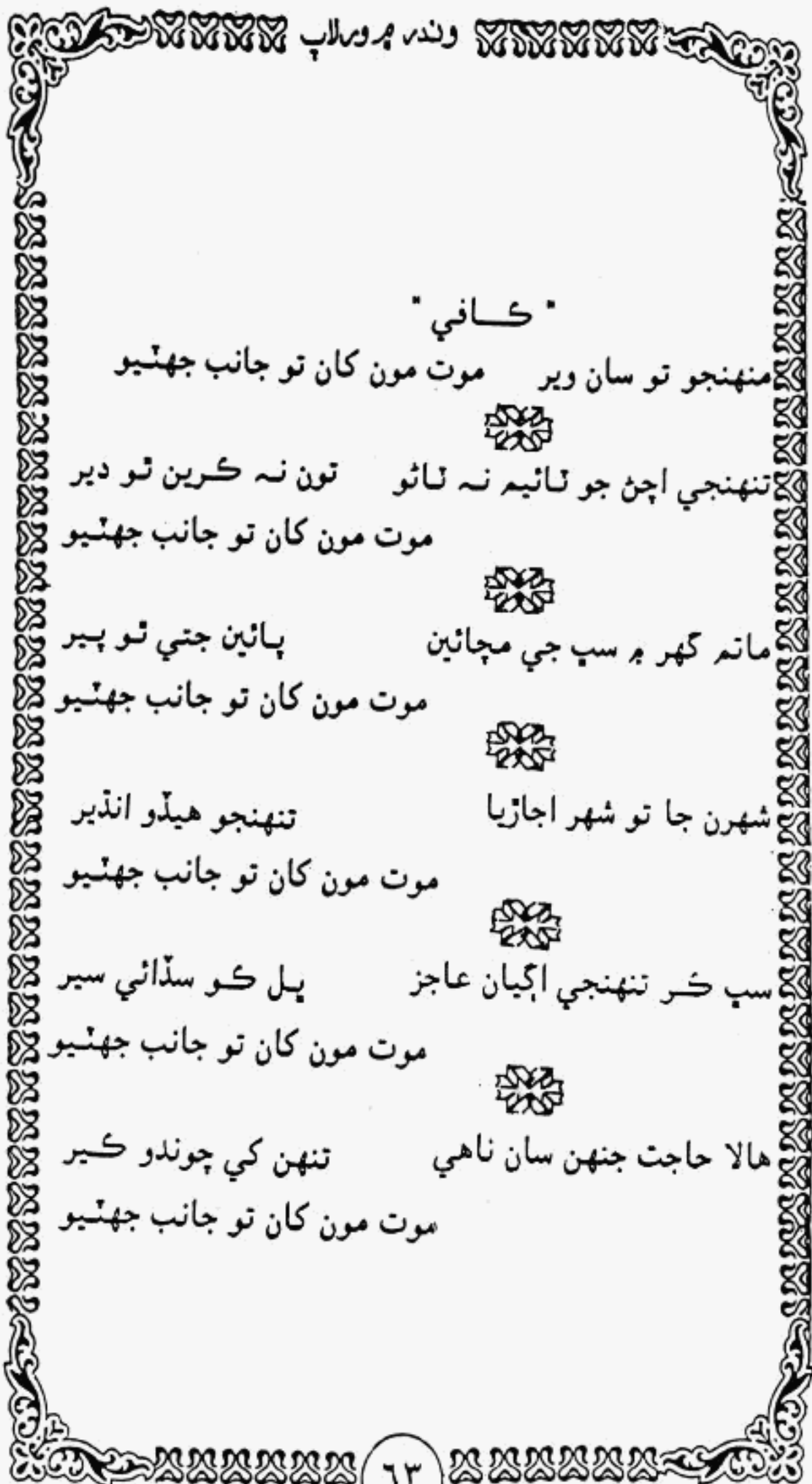
واهي نير نيشن پسايان ٿي چولي

جبل ۾ ٿي جوڳڻ پنهل ڪي پڄاينديس

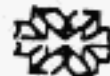
رڪي مک تي مرلي وندر ۾ وڄائينديس

هالا هوت اڳيان جهلي اٿم جهولي

ڪافي

منهنجو تو سان وير موت مون کان تو جانب جهنيو

تنهنجي اچڻ جو ٿاڻيم نه ٿاڻو تون نه ڪرين ٿو دير

موت مون کان تو جانب جهنيو

مانم گهر ۾ سڀ جي مچائين پائين جتي ٿو پير

موت مون کان تو جانب جهنيو

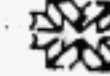
شهرن جا تو شهر اجازيا تنهنجو هيڏو انڌير

موت مون کان تو جانب جهنيو

سڀ ڪر تنهنجي اڳيان عاجز پل ڪو سڏائي سير

موت مون کان تو جانب جهنيو

هالا حاجت جنهن سان ناهي تنهن کي چوندو ڪير

موت مون کان تو جانب جهنيو

وندر هر وراب
" کافي "

واهيان روز اکين مان ٿو نيل ندي
تو نه يار سڄڻ منهنجي سار لڏي

اڄ يار اڳڻ تو لٽي مان ٿو مران
تنهنجون ڳالهيون ٻڌي پيو دل ۾ ٺران
سکي تون ته هجين مان پل سور چران
منهنجي دل ته آهي تنهنجي ٻول ٻڌي

تنهنجا سور گهڻا تنهنجا پور گهڻا
تنهنجي عشق ڪيا ناسور گهڻا
تنهنجي تجليءَ ساڙيا طور گهڻا
ڪر باهه برهه جي يار ٿڌي

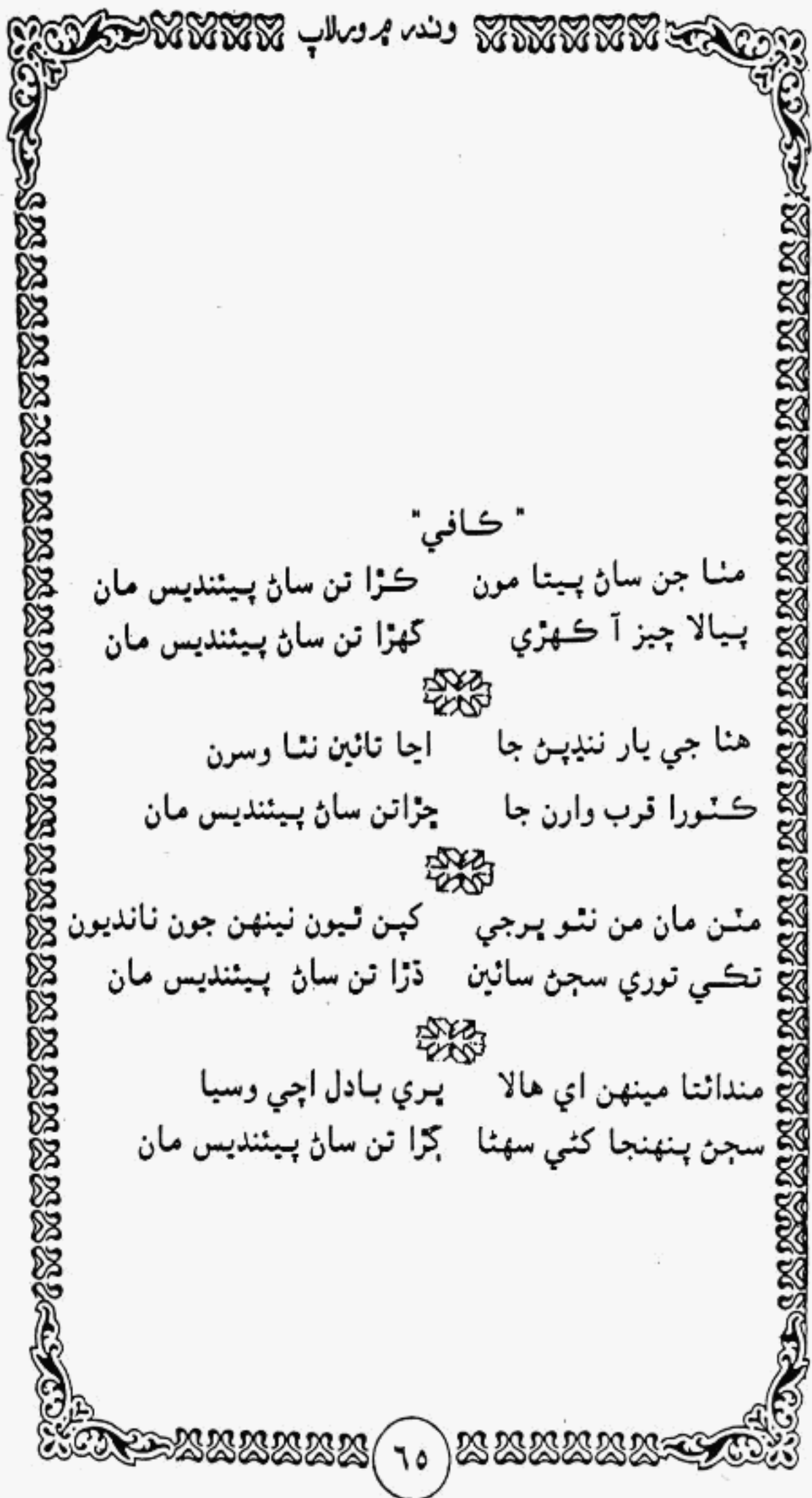

اک اک سان لڳي منهنجي ننڍ ڦٽي
ڪيئن تير لڳو ڪيئن دلڙي ڦٽي
ڪر يار اچي تون پاڻ پئي
ڪنهنجي ڪانه لکي ٿي نيڪي ٻڌي

هالا جنهن لٽي هتي پيو روز رٿان
رويو رويو پيو ڳل پنهنجا ڌٿان
پرين پنهنجو وڃي شل پاڻ پسان
سکي ساري گذاريم جنهن لٽي صدي

"ڪافي"

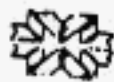
منا جن ساڻ پيتا مون ڪڙا تن ساڻ پيئنديس مان
پيالا چيز آ ڪهڙي گهڙا تن ساڻ پيئنديس مان

هنا جي بار ننڍپڻ جا اڃا تائين نٿا وسرن
ڪٿورا قرب وارن جا چڙائن ساڻ پيئنديس مان

مٿن مان من نٿو پرڃي ڪپن ٿيون نينهن جون نانديون
تڪي توري سڄڻ سائين ڌڙا تن ساڻ پيئنديس مان

مندائتا مينهن اي هالا پري بادل اچي وسيا
سڄڻ پنهنجا ڪٿي سهڻا ڳڙا تن ساڻ پيئنديس مان

ڪافي

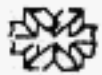
محبت مان اوهين مور نه ڄاڻو
اڱڻ اوهان جي ايندڙ ڪير
توکان سوا تون ٻار ٻڌائي
دل کي دلاسا ڏيندڙ ڪير

زهر پيالا تنهنجي هٿن ۾
مون کان سوا ٻيو پيئندڙ ڪير

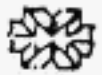
ڪسڻ ڪنان جي ڪنڌ ڪڍايون
طعنا تنهنجا سهندڙ ڪير

تو جي منهنڙو دلبر مٽيو
ڄاڻي توري جيئندڙ ڪير

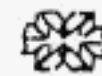
ڪيچ وڃڻ جي قاصد ڇڏيو
نوان نياپا نيندڙ ڪير

ڏاٽر آهين ري گهر ئي ڏي
پل پل توکان پئندڙ ڪير

پنهنجي خاطر سڀڪو جيئي ٿو
ٻئي جي خاطر مرندي ڪير

هالا پنهنجي هوت سوا هت
حامي حشر ۾ ٿيندڙ ڪير

وندر ٻروڙ لاپ
"ڪافي"

جا ڪلهه هئي مهاڻي سا اڃ راج راڻي
بنان ناز نوري سمي ڪي سڀڻاڻي

هزارن جا هيرا وٺن ٻه وراهي
غريبن ڪي ڳولي گهرن مان گهراڻي
سمي جي ثمر جي هئي ڌر کان ڏجاڻي

نڪو ناز نخرو نڪا هئي وڏائي
مگر ڄڻ چلرن سمي ڪي سڀڻاڻي
ڪنجهر جي ڪنڌيءَ تي سورن ٻه ساماڻي

ٿيون معاف مڙني ڪنجهر جون ڪمايون
مهاڻن مڙن تي ٿيون آهن پلايون
ڪري تخت تابع آ ويئي مهاڻي

هتي هالا هن ڪي ڌرو هنڌ ناهي
نمي سو ڪٿي ٿو وڏا ويا ٻڌائي
خبر ناهي شيطان جي چو مت منجهڻاڻي

"کافي"

ساڄن تون سڀ ھنڌ ڪھڙي پاسي پير ڪريان مان

روز ازل کان رائل نوسان قرب وڌو آ ڪمند
ڪھڙي پاسي پير ڪريان مان

سو سو سجدا يار ڪندس مان جيسين تن ۾ تند
ڪھڙي پاسي پير ڪريان مان

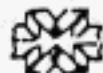
ڪھر تہ خدا جو زاھد آھي ڪر نہ دريون تون بند
ڪھڙي پاسي پير ڪريان مان

سڏ ڪرين تون سوليءَ لاءِ ڪيئن ڪڍايون ڪنڌ
ڪھڙي پاسي پير ڪريان مان

ملان قاضي مونکي ٻڌايو پرين ڇا ھي پسند
ڪھڙي پاسي پير ڪريان مان

ھالا ھي جڳ عبرت آھي سائينءَ جو سوڳند
ڪھڙي پاسي پير ڪريان مان

"ڪافي"

مارن ساڻ منهنجون   آهن جيءَ جڙيون
الله لڳ عمر تون   ٽپي ڏي نه ٿيون

ٿرن منجهه ٿريليون   ٿيون گهٽا گهٽائين
ورن ساڻ ويهي   ٿيون محفل مڃائين
وڃي مان به ملنديس   گذاري ڪي گهڙيون

سنگهارين جا سهڻا   چنا آهن چپر ۾
پين کير پاريون   وراهي وڳر ۾
مجن ڪي مروڙي   منجا پنهنجا مڙيون

عمر تون اسان سان   ڇڏي ڏي عداوت
الله لڳ ادا تون   سخي ڪر سخاوت
مري نيٺ وينديس   ڪري روز رڙيون

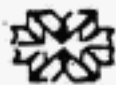
هالا هت اباڻا   هتي مان اڪيلي
نڪو ماروئن سان   نڪا ساڻ سهيلي
وطن پنهنجي وينديس   پڄي ڪلف ڪڙيون

" کافي "

قدم قدم بار وڌائي - منزل ويجهي آهي

پنهنجي پنيءَ ۾ پنهنجي هٿن سان

هاري هرهلائي - منزل ويجهي آهي

محنت سان تون ملن اندر دم دم دونهن دڪائي

منزل ويجهي آهي

رنبو ڏانتو هٿ ڪهاڙي ڪوڏر خوب ڪمائي

منزل ويجهي آهي

سردِي گرمي سهي تون سر تي پنهنجي پوک پچائي

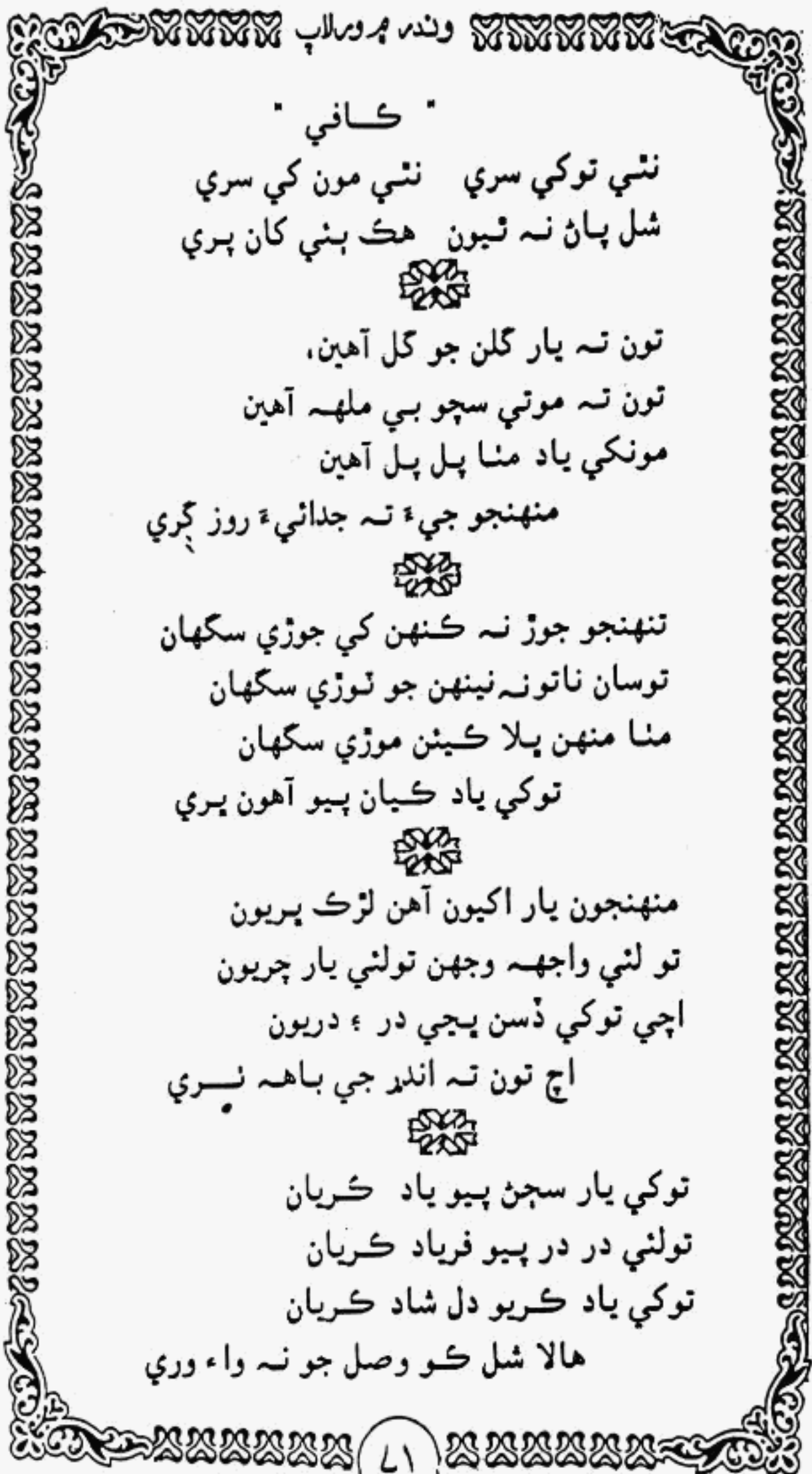
منزل ويجهي آهي

جنهن سان جاڳي قوم اي هالا گيت اهڙا تون ڳائي

منزل ويجهي آهي

" ڪافي "

نٿي توکي سري نٿي مون کي سري
شل پاڻ نه ٿيون هڪ ٻئي کان پري

تون نه يار گلن جو گل آهين،
تون نه موتي سڄو بي ملهه آهين
مونکي ياد مٺا پل پل آهين
منهنجو جيءَ ته جدائيءَ روز ڳري

تنهنجو جوڙ نه ڪنهن کي جوڙي سگهان
توسان ناتون نه ٺيڻهن جو ٽوڙي سگهان
مٺا منهن پلا ڪيئن موڙي سگهان
توکي ياد ڪيان پيو آهون پري

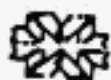

منهنجون يار اکيون آهن لڙڪ پريون
تو لٽي واجهه وجهن تولتي يار چريون
اچي توکي ڏسن پڄي درءِ دريون
اڄ تون ته اندر جي باهه ٺري

توکي يار سڄڻ پيو ياد ڪريان
تولتي در در پيو فرياد ڪريان
توکي ياد ڪريو دل شاد ڪريان
هالا شل ڪو وصل جو نه واءِ وري

ادا آئون اباڻان وهان ڪيئن وساري
ڏسان رند ڏوٿين هنجون روز هاري

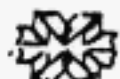
ميان مون ماڙين ۾ عمر ڪانه آندي
الله من ڪي آڻي پنوهارن جو پاندي
ويا سال گذري سنگهارن کي ساري

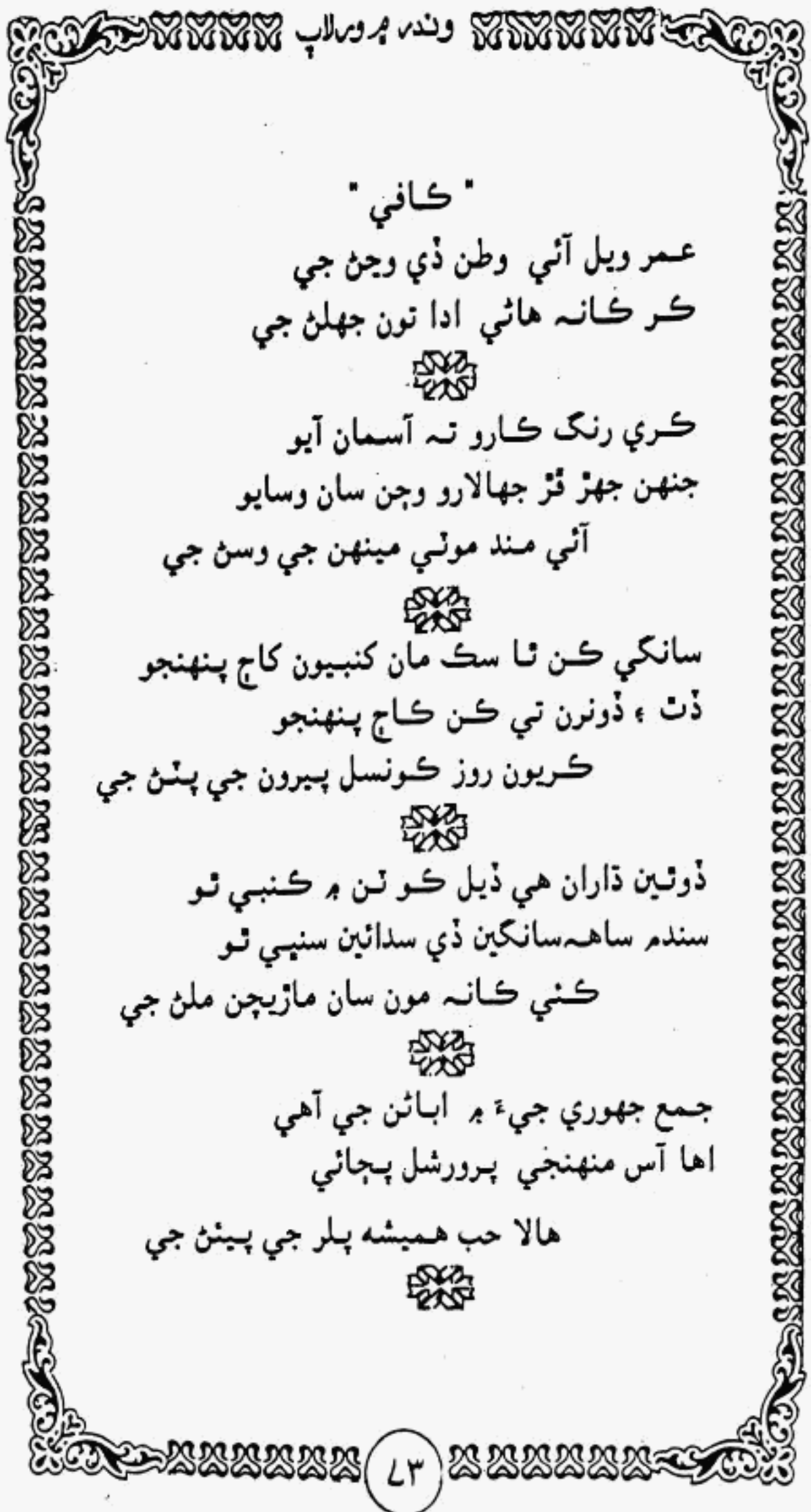
عمر ڪر عنايت وطن ڏي وڃڻ جي
اٿم سڪ اندر ۾ پنوهارن پسن جي
جهوپاتن جهانگين جا ڏاٽر شل ڏيڪاري

لوئي لڄ منهنجي پٽولا نه پهريان
ادا مون اباڻان اکين کان به اوريان
مگر قول پنهنجو قضا ويندي پاري

منا مارو ايندا هتي اڄ سڀاڻي
وٺي مونکي ويندا . سي سانگي سڃاڻي
هالا شال هادي پلر مون پياري

"ڪافي"

عمر ويل آئي وطن ڏي وڃڻ جي
ڪر ڪانه هاڻي ادا تون جهلڻ جي

ڪري رنگ ڪارو ته آسمان آيو
جنهن جهڙو ڦڙ جهلارو وڃن سان وسايو
آئي مند موٽي مينهن جي وسڻ جي

سانگي ڪن ٿا سڪ مان ڪنڀيون ڪاڄ پنهنجو
ڏٺ ۽ ڏورن تي ڪن ڪاڄ پنهنجو
ڪريون روز ڪونسل پيرون جي پئڻ جي

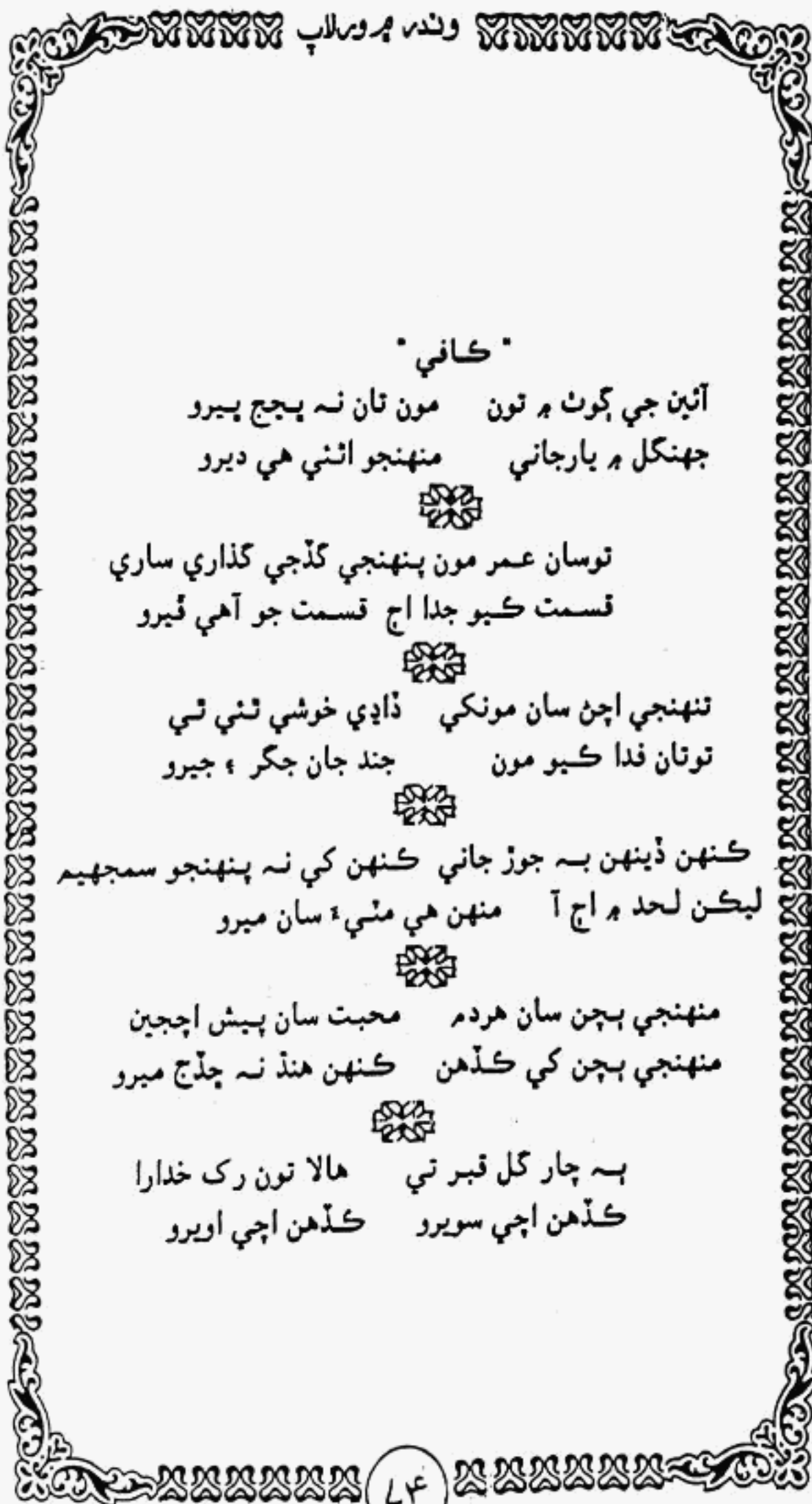
ڏوئين ڌاران هي ڏيل ڪوئن ۾ ڪنڀي ٿو
سندم ساهه سانگين ڏي سدائين سنڀي ٿو
ڪني ڪانه مون سان ماڙيچن ملڻ جي

جمع جهوري جيءَ ۾ اباڻن جي آهي
اها آس منهنجي پرورشل پڄاڻي
هالا حب هميشه پلر جي پيڻن جي

"کافي"

آئين جي ڳوٺ ۾ تون مون تان نه پڄج پيرو
جهنگل ۾ يار جاني منهنجو ائين هي ديرو

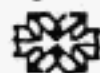
توسان عمر مون پنهنجي گڏجي گذاري ساري
قسمت ڪيو جدا اڄ قسمت جو آهي قبرو

تنهنجي اچڻ سان مونکي ڏاڍي خوشي ٿئي ٿي
تو تان فدا ڪيو مون جند جان جگر ۽ جيو

ڪنهن ڏينهن به جوڙ جاني ڪنهن کي نه پنهنجو سمجهيم
ليڪن لحد ۾ اڄ آ منهن هي مٽي ۽ سان ميو

منهنجي ٻچن سان هر دم محبت سان پيش اچجين
منهنجي ٻچن کي ڪڏهن ڪنهن هنڌ نه ڇڏج ميو

به چار گل قبر تي هالا تون رک خدارا
ڪڏهن اچي سورو ڪڏهن اچي اوڀرو

"کافي"

اڱن پرين جي ايندا ته ٿورا اوهان جا ٿيندا
رات ڏينهان جا دلڙي روئي ڏي انهي کي ڏيندا

جهنگ جبل سڀ جهاڳي جهاڳي ٿرن برن جا ٽڪندي
بانهي گولي سمجهي سائي نذر نمائي نيندا

ڪانگل قاصد ڪيچ امائي ڪيچي سڀ هت ڪوئي
رات سڄي هو ڪري رهائون ڪير ڪنڊيون ويهي ڪيندا

ايندا ايندا آخر ايندا محب منا هت ايندا
جوڳن بنجي جانب جاني گولي نيٺ گڏيندا

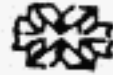
ننڍ نياڳي سوريءَ واري سنجهي سنجهي مان آئي
هاڻي هالا هوت وري مون چولي ڪين ڇڏيندا

"کافي"

هڪ حال محرم پنهنجو يار ڪجي
خالي هئي کان نه پاڻ کي خوار ڪجي

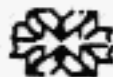
جڏهن سخت ستم تو يار ڪيو
تڏهن باهه برهه جي بيمار ڪيو
تنهنجي نينهن مان نروار ڪيو
هاڻي دوست پنهنجي کي نه ڌار ڪجي

وڻ رمز برهه جي تون راهه سڄي
ڪر ڪين ڪڏهن تون ڪار ڪجي
ٽئين لال پتنگ جڏهن پاڻ پڄي
تڏهن ذوق پنهنجي کي ظاهر ڪجي

تنهنجي حسن مان آهه حيران ڪيو
ماري مائن سان تو مستان ڪيو
بچي ڪان برهه تو نشان ڪيو
هاڻي يار اڙين سان آڌار ڪجي

آهي هالي جو هيٺو حال ٿيو
جدا يار جيئن ته جنجال ٿيو
دم دم دل ۾ اچي اهو خيال ٿيو
جنهن دل گهري سو دلدار ڪجي

"ڪافي"

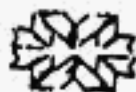
ايندم يار عجيب گس پڇان پيو ڏس پڇان پيو

درد منهنجي جو دارون درمل ڏيندو يار طبيب
گس پڇان پيو ڏس پڇان پيو

جيڪو جدا آهي جاني جيئري ٿيندو نيٺ قريب
گس پڇان پيو ڏس پڇان پيو

آهيان اداسي جنهن جي ڏسڻ لڻي ايندو يار حبيب
گس پڇان پيو ڏس پڇان پيو

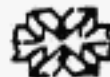
هالا هجان مان سڄڻن سامهون اهڙو ٿئي ڪو نصيب
گس پڇان پيو ڏس پڇان پيو

"کافي"

جوڳي هليا ويا سامي هليا ويا
پنڌ پڄاڻي پورب جو راول رات ويا

مک تي مرلي ڪنڊا ڪنن ۾ ڪهڙي ديس ويا
جوڳي هليا ويا. سامي هليا ويا

بگري بابو وجهي ڪلھن ۾ هو رات ورات ويا
جوڳي هليا ويا سامي هليا ويا

گن گروءَ کان سامي سکيا. سکيا ڪين ٻيا
جوڳي هليا ويا سامي هليا ويا

هالا هو هنگلاج ويا. اڄ ماري سڱ سڀا
جوڳي هليا ويا. سامي هليا ويا

"ڪافي"

هڪ مٺي ٻاهر ڪڍي ؛ ٻي مٺي اندر وجهو
مرس ڪو مانجهي وجهو ؛ ڪانڌ ڪو ڪونڌر وجهو

هاڪ جنهن جي حسن جي هر وقت سڀ ٻڌندا هئا
سو سينگاري يار سهڻو لحد ۾ دلبر وجهو

جو ستو ٿي شوق مان ساري عمر غلن مٺي
تنهن کي آڻي قبر ۾ اي دوست ري بستر وجهو

وقت جو حاڪم هجي يا پير ڪو اولياءَ هجي
قبر ۾ آڻي رکي مڙي مٺي پٿر وجهو

هالي سان هاڻي وري مشڪل سان ملندا دوستو
ڪي وجهو به چارگل ؛ ڪي عطر عنبر وجهو

عشق جي اوکي نماز
زير خنجر روز پڙهي ٿو

پاڻ ٿي مسجد پاڻ ٿي ممبر - پاڻ ٿي نازو نياز
زير خنجر روز پڙهي ٿو

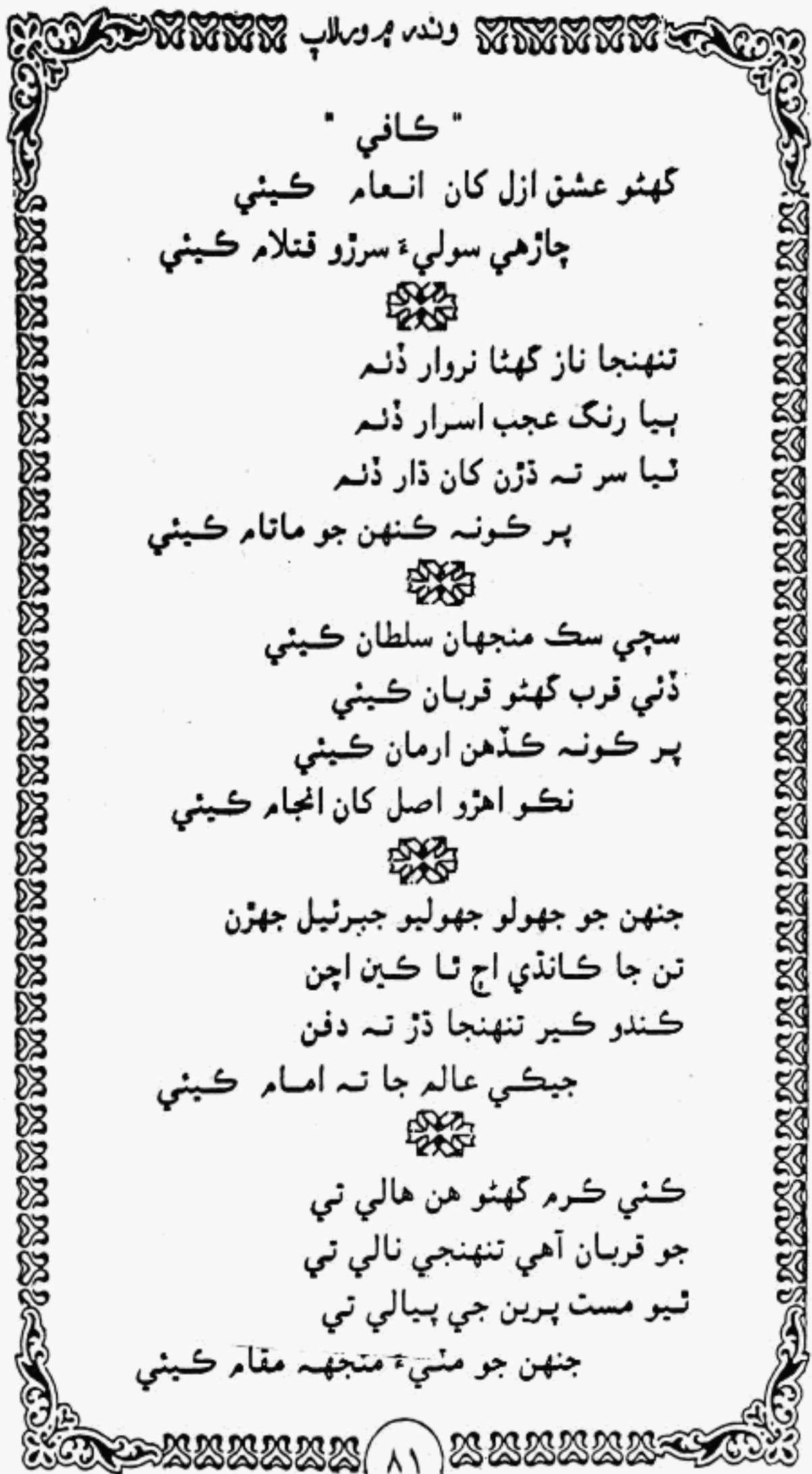
اندر خطبو اندر واعظ - اندر سارو ساز
 زیر خنجز روز پڑهي ٿو

کینٹن مٹیءِ بہ نور سمايو رازق جاڻي راز
زير خنجر روز پڙهي ٿو

هالا وسي ان دل ۾ مالڪ - جنهن ۾ سوز و گداز
زير خنجر روز پڙهي ٿو

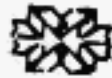

"کافي"

گهڻو عشق ازل کان انعام ڪيئي
چاڙهي سوليءَ سرڙو قتلام ڪيئي

تنهنجا ناز گهڻا نروار ڏنہ
بيا رنگ عجب اسرار ڏنہ
تيا سر ته ڌڙن کان ڌار ڏنہ
پر ڪونه ڪنهن جو ماتام ڪيئي

سڄي سڪ منجهان سلطان ڪيئي
ڏئي قرب گهڻو قربان ڪيئي
پر ڪونه ڪڏهن ارمان ڪيئي
نڪو اهڙو اصل کان انجام ڪيئي

جنهن جو جهولو جهوليو جبرئيل جهڙن
تن جا ڪانڌي اڄ ٿا ڪين اچن
ڪندو ڪير تنهنجا ڌڙ ته دفن
جيڪي عالم جا ته امام ڪيئي

ڪني ڪرم گهڻو هن هالي تي
جو قربان آهي تنهنجي نالي تي
ٿيو مست پرين جي پيالي تي
جنهن جو مٽيءَ منجهه مقام ڪيئي

ڪافي

چيم دلدار ڪي دلبر توستان نينهڙو نپائيندس
چين مون ڪي منهنجا عاشق توکان منهڙو مٽائيندس

چيم بيمار آهيان مان تنهنجي ديدار لني دلبر
جيان خوش روز گهارين ٿو تنهنجو لاشو رلائيندس

چيم جوڳي ٿيس تولني ڇڏي ڪڙم ۽ قبيلا سڀ
جيان اهو سفر آهي تنهنجو اڃا در در رلائيندس

چيم آڙي ڪري ڪنهن پر پرين توکي پرچائيندس
جيان توکي خود بي خوف ٿي لٽن سان لتاريندس

چيم جلي جيءَ جمع جو روز جدائي ۾ تنهنجي جاني
جيان هبڪر تون هالي سان سينو سيني سان ملائيندس

وندر، پروڙلاپ

"ڪافي"

دل چوڻي رڻين جا آهي سبب
ڪيو تو سان قضا آهي ڪهڙو غضب

شاهي شان مليو آهي شهيدن کي
لکي لعنت هئي جا بيزدن کي
ڪونه ترس پيو ڪو پليتن کي
جن ناحق ڪنو هو نوري نسب

دل درد منجهان ٿي دانهون ڪري
منجهه عشق حسين جي روز رڙي
وهائي ڳوڙها ڳلن تان پئي نين ڌري
ڏسي غم اندر هيءَ سارو عرب

ڪي شهيد ٿيا ڪي شيطان ٿيا
ڪي غازي ٿيا ڪي بي ايمان ٿيا
ڪي مومن ٿيا ڪي مروان ٿيا
ڪن دين لڏو ڪن ڇڏيو مذهب

جن جو حامي هميشه هادي آهي
تن لئي شهادت شاهي شادي آهي
تنهن جي هالا هميشه آبادي آهي
نوڪي آهي مليو نه فقيري لقب

" ڪافي "

هڪ ڏينهن اڱڻ اسان جي پيرا پرين گهمائي
سالن کان تو سڪايو هاڻي نه تون سڪائي

سهنڻا اڃان به آهن
هر ملڪ ۾ هزارين
مون کي قسم آجاني
تنهنجو ڪو جوڙ ناهي

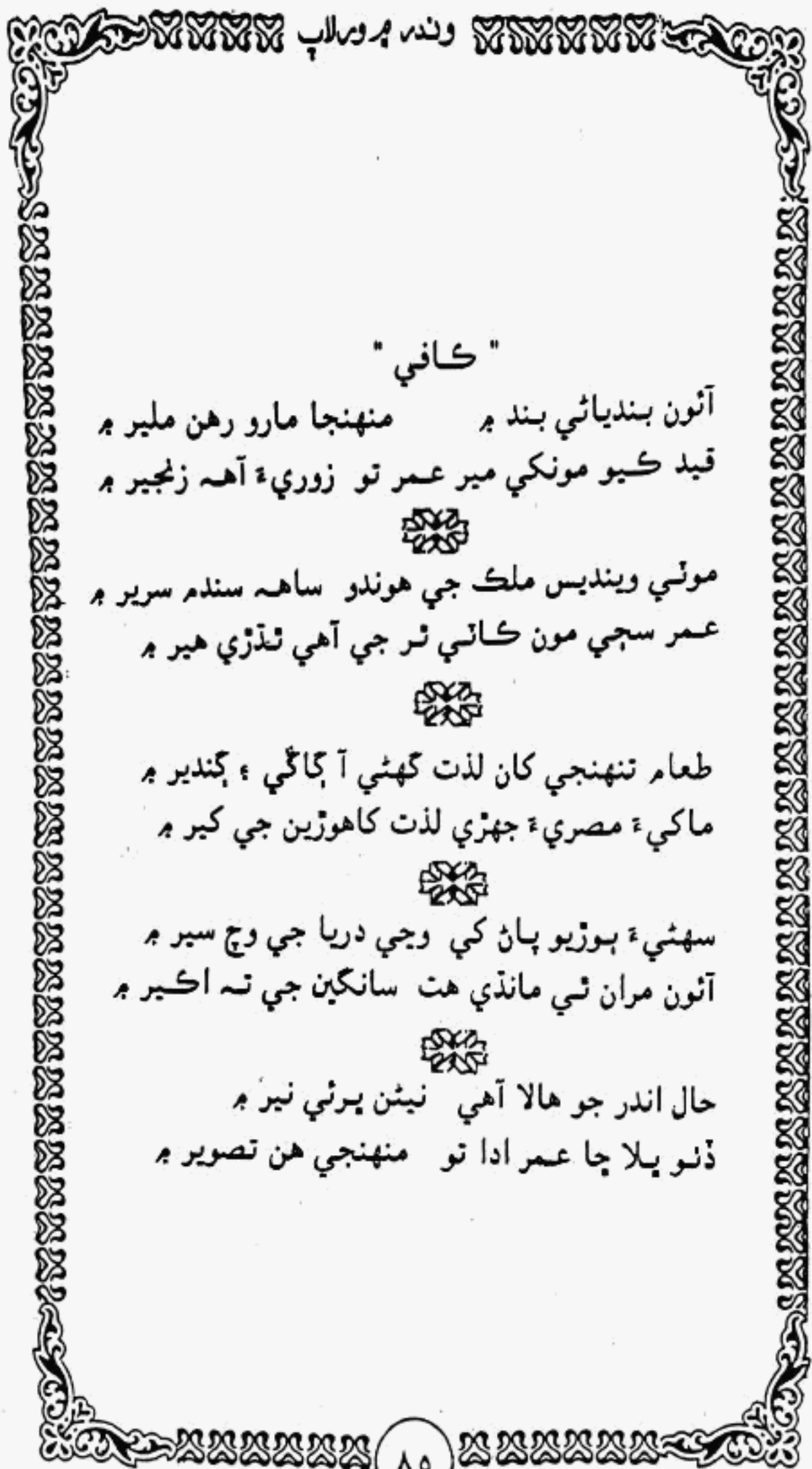
هڪ تون رهين ٿو دل ۾
اڪين منجهان اچي تون
هتي جو نه آ ٺڪاڻو
جيءُ ۾ بڻائي جاني

جيڏانهن ڏسان ٿو جاني
اڪين نه تاب جهليو
سامهون آ تنهنجي صورت
سر کي ڇڏيم جهڪائي

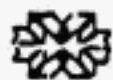

آزيءَ سوا اسان وٽ
هالي سان ناتو نينهن جو
ساڻي ٿمر نه آهي
نرمل اچي نپائي

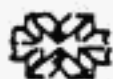

"ڪافي"

آئون بندياڻي بند ۾   منهنجا مارو رهن ملير ۾
قيد ڪيو مونکي مير عمر تو زوريءَ آهه زنجير ۾

موني وينديس ملڪ جي هوندو ساھه سندم سرير ۾
عمر سڄي مون ڪاڻي ٿر جي آهي ٿڌڙي هير ۾

طعام تنهنجي کان لذت گهڻي آڳاڻي ۽ ڳنڍير ۾
ماڪيءَ مصريءَ جهڙي لذت ڪاهوڙين جي ڪير ۾

سهڻيءَ پوڙيو پاڻ کي وڃي دريا جي وچ سير ۾
آئون مران ٿي مانڌي هت سانگين جي نه اڪير ۾

حال اندر جو هالا آهي نيشن پرڻي نير ۾
ڏٺو ڀلا ڇا عمر ادا تو منهنجي هن تصوير ۾

"کافي"

عمر دل اداسي پنوهارن ٻئي پل پل
ڪري ظلم زوري ادا تون نه جهل جهل

عقل ۾ اصل کان هيس مان اڪابر
مون کي مير تنهنجو نه ڊپ هو سراسر
مگر هن قضا جي پيم ڪانه ڪل ڪل

ويڙهيچن ڏي وينديس هتي ڪين رهنديس
وڃي سور ساري ادا تنهنجا ڏينديس
اڪين آب هاري مٿان ڳوڙها ڳل ڳل

سنگهارن کي ساريان هنجون روز هاريان
چني سڱ سباڪو هتي ڪئين گهاريان
ڏسي محل ماڙيون ادا تنهنجي محفل

هالا هن ڪوئن ۾ قضا آندو مونکي
لکيو انگ اصل کان ڏيان ڏوهه ڪنهن کي
مارن ري ميان هت جيئن منهنجو مشڪل

"کافي"

بوند برهه جو بادل آيو ويڙهي منهنجي تي ويس ڪري
ڏکڻ سکن جا مينهن وساءِ اڳڻ منهنجي تي ڌري ڌري

دلبر ويٿرو ديس پنهنجي ڏي هت جي منهنجو ٿو جهري
اهو الله ڏينهن ڪڏهن ڪندو جڏهن پرين ايندو پير پري

عشق اصل کان آهي اٿانگو ڪونه اچي ڪو تنهنجي اري
عشق جي منزل اصلئون اوکي جو پير ڌري سو پاڻ مري

لوڪ لکين ڏي طعانا ميهڙا پرين ٿيو آ توکان پري
آس اندر ۾ آهيم اها ئي واءِ وصل جو شال وري

هالو هميشه آهي اداسي راهن اندر پيو روز رڙي
دلبر ڌارن ديس پنهنجي ۾ ڪاڄ ڪنا هت ڪيئن ڪري

کافي

سکابل کي ډسي سهڻا نه لالن پوء لکن گهرجي

اها عادت او هالمجي آ توهان کي سا چډن گهرجي

دلا سو بار ډيني دل کي کښي قابو تو قربن م

پرين پهرين پيار ډني نه رائل پوء رسن گهرجي

لا ټاپا لوک جا لاهي رکيم ياري فقط توسان

اهري عاشق سان هر دم منا توکي ملن گهرجي

تنهنجا ماڻا منهنجي محبت تنهنجي شوخي منهنجي نترن

تنهنجي نه نه منهنجي منت منا توکي مچن گهرجي

هښي هالي کي تو هکدم کيو گهورن سان آ گهايل

فراقن جي قنيل دل کي پرين توکي پچن گهرجي

" ڪافي "

خوشيون اچو ملهايون

يارن سان عيد ٿيندي

چنڊ جي ته روشنيءَ ۾

تارن سان عيد ٿيندي

ويجا سڀني وساري

دلبر کلي ملون اڃ

جاڻي ٿو يار سڀڪو

پيارن سان عيد ٿيندي

گلشن ۾ گل ٿريا ۽

وڻ وڻ ٿيو آ سائو

مسرور آهي بلبل

بهارن سان عيد ٿيندي

خوشيون ڪڍي هزارين

هيءَ عيد پڻ اچي ٿي

سهڻن جي هاڻ سهڻي

ڪارن سان عيد ٿيندي

هالا هتي خوشيءَ جا

بادل ته آيا پر جي

منهنجي ته هاڻ پنهنجي

يارن سان عيد ٿيندي

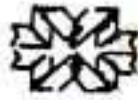

"کافي"

واٽ ويندن سان وڙهي تو ظلم جي ڪني انتها
باد ڪر پنهنجي اڳوڻي دوستي اي بيوفا

ساعت جا مهمان آهيون تنهنجي گهر مهمان نواز
پوءِ اسين توکان جدا ۽ تون به ٿي ويندين جدا

ڪين ٿو کاڌو ڪهي ۽ ڪين ڪر تڪليف تون
بس اسان کي ٿي ڪهي تنهنجي منا خالي وفا

تنهنجي صورت جي مٿان مان چنڊ سج گهري ڇڏيان
تون حسين کان حسين ۽ ٿو فقط ڄاڻي خدا

طور تي تجلو ڏٺوسون پير ۾ تنهنجي پدم
مان فدا ناهيان مگر ساري دنيا تو تان فدا

تنهنجي محبت جا هتي مان گيت گهر گهر پيو جوان
تون هتي هالي جي دل ۾ پيو وسين هر دم منا

" ڪافي "

جدا جاني نه ٿي مون کان نه منهنجي دل جلائي تون
اچي هن حال ۾ پيارا مٽيءَ کي منهن پسان ٿي تون

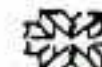
ڪريان ڪنهن سان ڳجهيون ڳالهيون سوا تنهنجي سچن سائين
خدا جي واسطي دلبر سندن آزيون اونائي تون

منل مستان آهيان مان تنهنجي ديدار ٿي دلبر
سچن صورت مون عاشق کان نه لال سا لڪائي تون

اندر آهن لوڪ ۾ سهڻا مگر محبت منهنجي توسان
پهري پوشاڪ اڻڻ منهنجي پرين پيرا گهمائي تون

ڪيم سائل ٿي سڏڙا تنهنجي در تي منهنجا جاني
هجي جا آس هالي جي سا پرين پل ۾ پڄائي تون

"ڪافي"

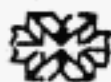
سڄڻ مون کي وساريو تو   نه توکي مان وساريندس
وڃي وٽڪار ۾ ويهي   آئون اولي اوساريندس

روئي رت سان رنگي ڪپڙا   تو لئي جوڳڻ ٿينديس جاني
چڙهي جبلن جي چوٽيءَ تي   پرين توکي پڪاريندس

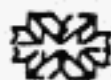
ڪيم سڏڙا سڄڻ توکي   پرين پڪار ناهي پهتي
انهيءَ ارمان ۾ آئون   هنجون نت روز هاريندس

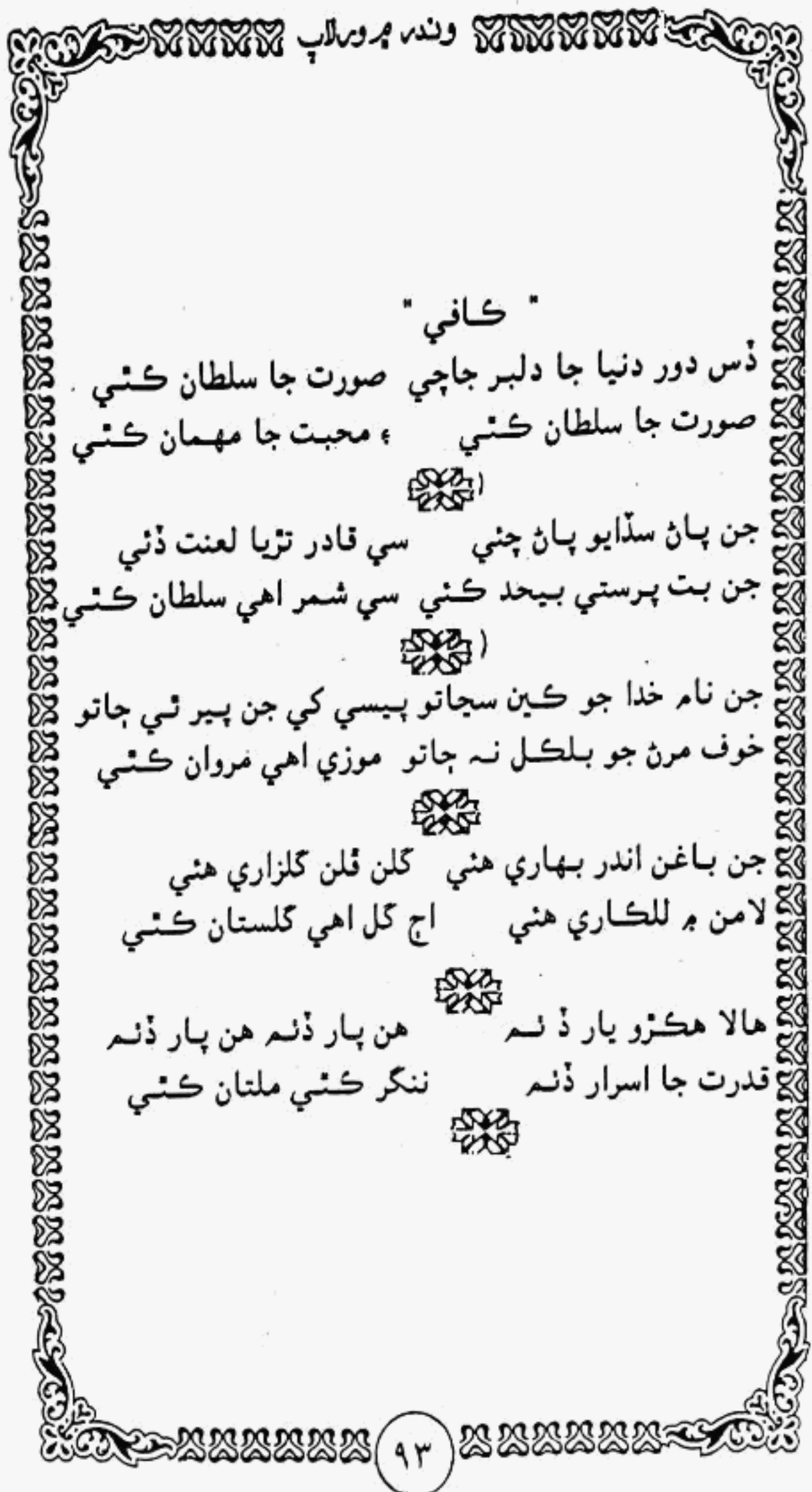

جڏي جيڏيون ويو جانب   ڏيئي سوغات سورن جي
سنڀالي ساهه اندر تن کي   پنهنون پنهنجو پڇاريندس

حويليون هت جڏي هالا   وڃان پئي ڪيچ ڏي ڪاهي
پڇائي پنڌ پرين جا   وڃي نرمل نهاريندس

"ڪافي"

ڏس دور دنيا جا دلبر جاچي صورت جا سلطان ڪٿي
صورت جا سلطان ڪٿي ؛ محبت جا مهمان ڪٿي

جن پاڻ سڏايو پاڻ چئي سي قادر تر يا لعنت ڏئي
جن بت پرستي بيحد ڪئي سي شمر اهي سلطان ڪٿي

جن نام خدا جو ڪين سڃاتو پيسي ڪي جن پير ٿي ڄاتو
خوف مرڻ جو بلڪل نه ڄاتو موزي اهي مروان ڪٿي

جن باغن اندر بهاري هئي گلن ڦلن گلزاري هئي
لامن ۾ للڪاري هئي اڄ گل اهي گلستان ڪٿي

هالا هڪڙو ٻار ڏٺو هن ٻار ڏٺو هن ٻار ڏٺو
قدرت جا اسرار ڏٺو ننگر ڪٿي ملتان ڪٿي

"ڪافي"

يا خدا ڏسندس ڪڏهن مان دل گهرڻي دلدار کي
ساهه سگهي جنهن لڻي سدا تنهن من گهرڻي منار کي

هر گهڙي دل تي هري سو سڄڻ آهي پري
واءِ وصل جو شل وري هن برهه جي بيمار کي

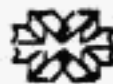
نيڻ جنهن جا تير آهن زلف پڻ زنجير آهن
جا چوان بي پير آهن جن آفتابو نادار کي

جڳ اندر جاني ڏنم نه ڪو سندس ثاني ڏنم
ڪجل جي ڪاني ڏنم سونهن پرڻي سردار کي

هالا دل حيران آ من مٽي ارمان آ
فاني سڄو هي جهان آ ساراهي پيو ستار کي

" ڪافي "

سڄڻ سرهي توتان   آهه قربان منهنجو
ٿيو من محبوب   هي مستان منهنجو

رٿان رات و ڏينهان   سڄڻ تنهنجي سڪ ۾
ٿيو باغ دل جو   سو ويران منهنجو

ڏسان ڪونه محرم   سوا يار تنهن جي
ٻڌو دوست دردن   جو داستان منهنجو

اچي محب ملندو   مون سان مهر ڪندو
انهيءَ دم هي ويندو   سو خفقان منهنجو

رکيم تنهنجي اڳيان   نذر دلڙي پنهنجي
ڪيو دوست منظور   هي نذران منهنجو

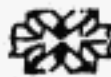
ڪريو قرب جاني   هالي سان هر دم
ٿيو روز شب هيءَ   آهي اعلان منهنجو

"کافي"

سجڻ ڌاران سدا سرتيون
نهارِي رند رائل جا
رهان غمگين ٿي هر هر
رٿان غمگين ٿي هر هر

برهه جو بار آهي پاري
سانڍي آئون عشق اندر ۾
آيو سر تي منهنجي سرتيون
گهمان غمگين ٿي هر هر

جدائي يار جانيءَ جي
ڳاڙي ڳوڙها ڳل پنهنجا
ٿيو ماته مون لٽي جيڏيون
ڏوٿان غمگين ٿي هر هر

الاهي آس هيءَ منهنجي
سوا تنهنجي نه مان ٻئي کي
پڄاڻي تون سگهو پرور
چوان غمگين ٿي هر هر

هالي جو حال هي سارو
دلارا درد جا دفتر
آهي معلوم سڀ توکي
لکان غمگين ٿي هر هر

"ڪافي"

تنهنجي ديدار درشن جي
اڪين کي انتظاري آ
صبر ساچن ذرا ناهي
تي بلڪل بيقراري آ

پتنگ وانگر پچن پنڀڻيون
تنهنجي جلوي خاطر جاني
برهه جي بوند جا برسي
اڪين ۾ آب جاري آ

نڪا آنند نيشن کي
نڪو آرام اندر ۾
جدائي ۾ تنهنجي جاني
روئي مون رات گهاري آ

نه تو تي حرف ڪو هڪڙو
مبارون يار سڀ مون ڏي
هالو هر حال ۾ بيشڪ
تنهنجو تو وٽ مباري آ

ڪافي

وارو وڃائي پنهنجو   يارن ڪڻي موڪلائي
آئي هوا خزان جي   بهارن ڪڻي موڪلائي

مثل حباب آهي   مٽي نو جي زندگي هت
نه نه ڪري نگاهه کان   تارن ڪڻي موڪلائي

هي جهڙو چمن جو   جهٽ پٽ ويو هليو اڃ
گل جي ڪچي وڃڻ سان   خارن ڪڻي موڪلائي

جنهن جي طفيل ڪنهن جي - آباد هئي جا دنيا
تن بيڪسن جي يارو   سهارن ڪڻي موڪلائي

سامي سويرو هليا   اڃ جوءَ ڇڏي آ جوڳين
مرلي مٿين ، موٽين   يارن ڪڻي موڪلائي

پاڻي سڪو اکين جو   ڪنهن جي فراق ۾ اڃ
ڳوڙها اڇن ڪٿان جو   تارن ڪڻي موڪلائي

هالا سفر حياتي   جو منزل تي آهي پهتو
آيا اڃا مٽي تي   ڪارن ڪڻي موڪلائي

"ڪافي"

بي وفا او بي وفا   او بي وفا
بيوفا تنهنجي ڪري   بدنام ٿيس

مون عزيزن کي ڇڏيو ، مون قريبن کي ڇڏيو
تو نه ڪئي مونسان وفا - بي وفا او بي وفا

تو ڪيا وعدا ڪها   توکي نتو اڃ مان وٺان
مون ڪئي ڪهڙي خطاء بي وفا او بي وفا

مان رٿو ان کان رهيس   نه تڏي الحجي ويس
جنهن ڪئي تنهنجي ڪلا   بي وفا او بي وفا

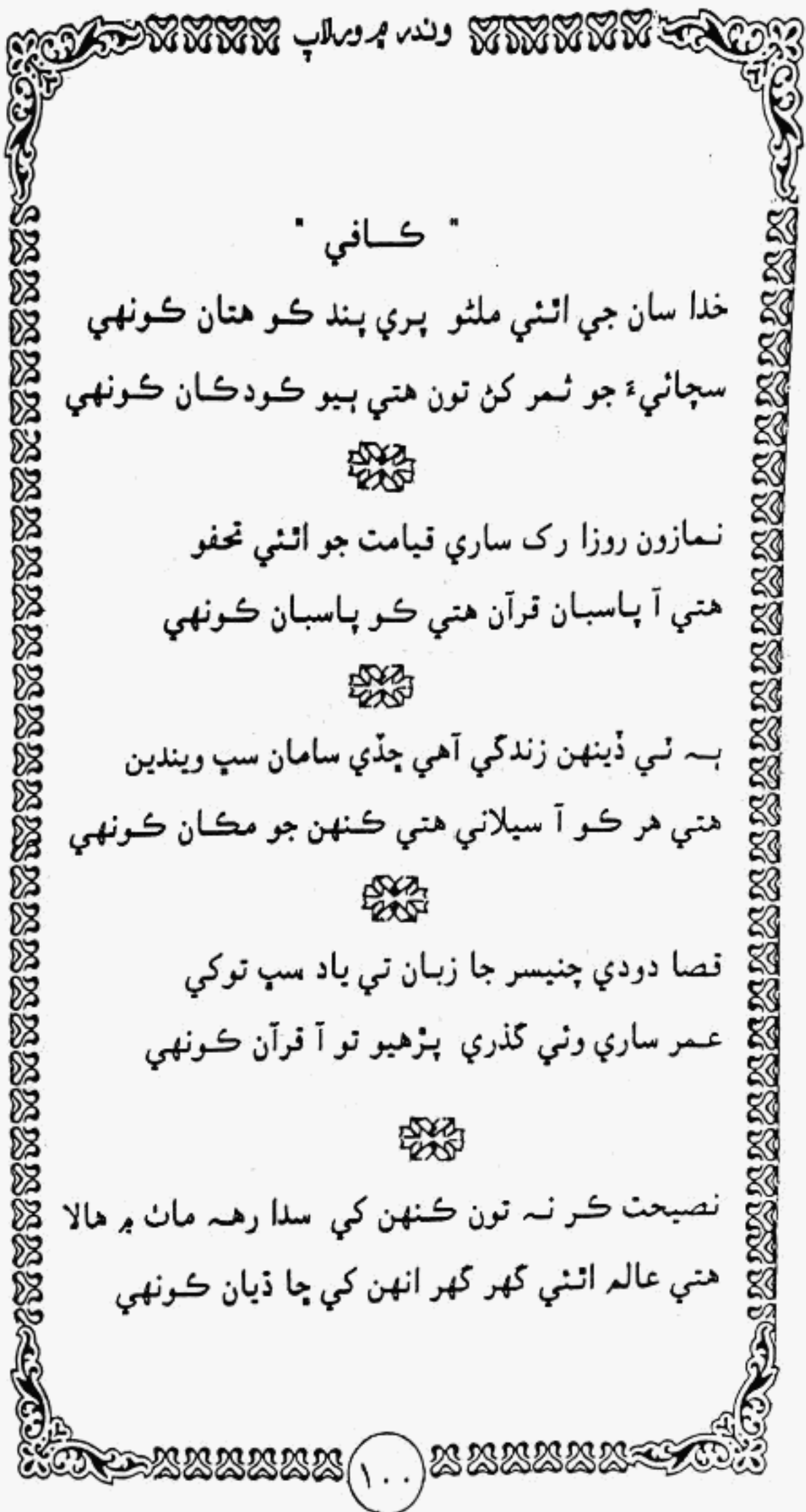
اڃ پرين پرجون وري   تو کانسوا ويندس مري
بييني مٿان آهي قضا   بي وفا او بي وفا

مان روٿان لوڪان لڪي   تو لٽي هتي سهڻا سڪي
آئي وري توکي خدا   بي وفا بي وفا

هوش هالي جو ويو   جنهن دم نظر توتي پيو
جاني نه ٿي مون کان جدا - بي وفا او بي وفا

" ڪافي "

خدا سان جي اٿئي ملڻو پري پند ڪو هتان ڪونهي
سچائيءَ جو ثمر ڪڻ تون هتي ٻيو ڪو دڪان ڪونهي

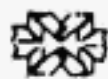
نمازون روزا رک ساري قيامت جو اٿئي تحفو
هتي آ پاسبان قرآن هتي ڪو پاسبان ڪونهي

ٻه ئي ڏينهن زندگي آهي ڇڏي سامان سڀ ويندين
هتي هر ڪو آ سيلاني هتي ڪنهن جو مڪان ڪونهي

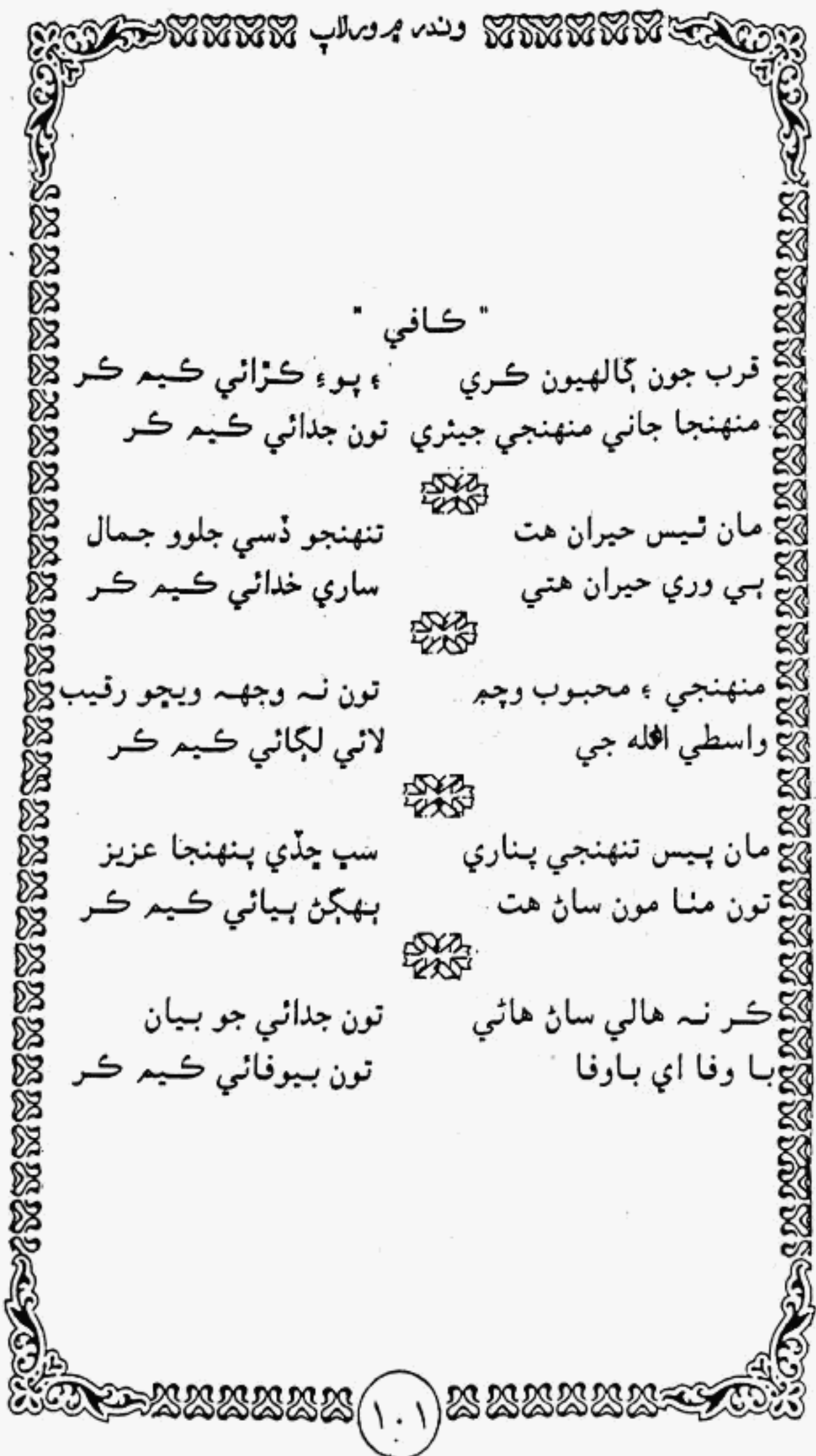

قصا دودي چنيسر جا زبان تي ياد سڀ توکي
عمر ساري وٺي گذري پڙهيو تو آ قرآن ڪونهي

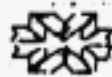
نصيحت ڪر نه تون ڪنهن کي سدا رهه ماڻ ۾ هالا
هتي عالم اٿئي گهر گهر انهن کي ڇا ڌيان ڪونهي

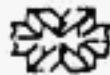

"کافي"

قرب جون ڳالهين ڪري ۽ پوءِ ڪڙائي ڪيم ڪر
منهنجا جاني منهنجي جيئري تون جدائي ڪيم ڪر

مان تيس حيران هت
تنهنجو ڏسي جلوه جمال
بي وري حيران هتي
ساري خدائي ڪيم ڪر

منهنجي ۽ محبوب وچ
تون نه وجهه ويڃو رقيب
واسطي الله جي
لائي لڳائي ڪيم ڪر

مان پيس تنهنجي پٺاري
سڀ ڇڏي پنهنجا عزيز
تون مٺا مون ساڻ هت
بهڳڻ پيائي ڪيم ڪر

ڪر نه هالي ساڻ هاڻي
تون جدائي جو بيان
با وفا اي باوفا
تون بيوفائي ڪيم ڪر

"کافي"

اج عيد جي ڏهاڙي   اي بيوفا رسين ٿو
ماڻهو سڀني ڪلاڻي   منهنجا منا رسين ٿو

نالي خدا جي دلبر   مون کي اهو ٻڌائي
منهنجو گناهه آ ڪهڙو تون دلربا رسين ٿو

هر ڪو گلي ملي ٿو   ٻارن سان يار پنهنجي
مون کان پلا ٿي ڪهڙي   آهي خطا رسين ٿو

جيئن سان ٿينديون عيدون   جيئن سان آهن ميلا
آخر فنا آ سڀ ڪو   تون ماه القا رسين ٿو

هالو هتان جي ويندو   ته موٽي وري نه ايندو
مهمان سان پنهنجي   بنده خدا رسين ٿو

ڪافي

عشق ڪٿ اوکو اٿئي   عشق ڪٿ سوکو اٿئي
عشق جي ناهي اندر ۾   بت سڄو ڪوڪو اٿئي

عشق جي آهي مجازي   ڪوبه تنهن ۾ ناهي راضي
تي وڃي توڙي نمازي   جان جو جوڪو اٿئي

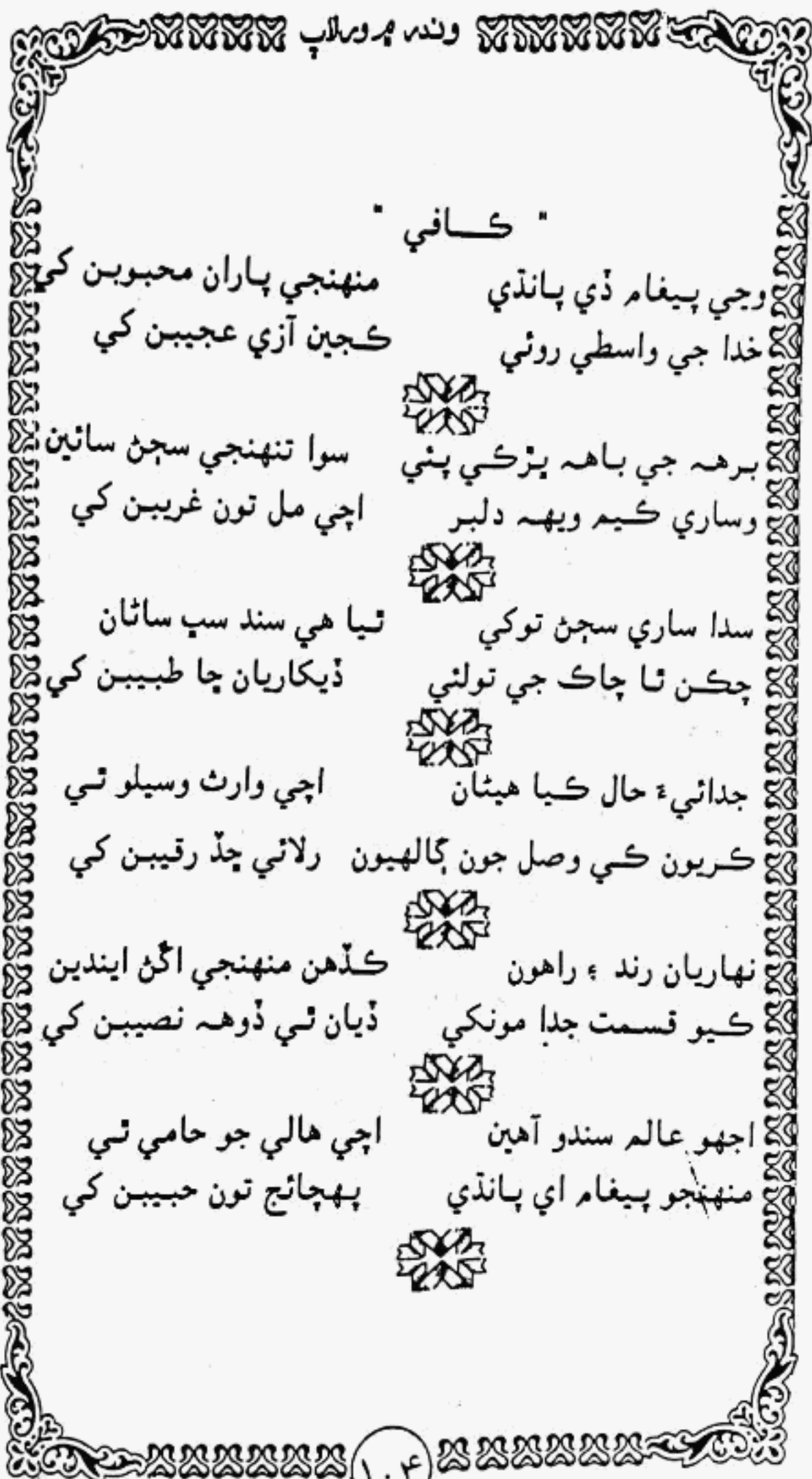
عشق آ موتي سڄو   ناهي ڪو ڪنگڻ ڪڇو
دل ۾ هڻي دم دم ڏڇو   دنيا سڄي دوڪو اٿئي

عشق خود آهي امام   عشق خود سجدو سلام
عشق جو اعليٰ مقام   عشق جي چوڪو اٿئي

عشق ري انسان آ   ڄڻ ٿيو حيران آ
۽ ڏسڻ ۾ خان آ   پر گهڙو هوڪو اٿئي

عشق نورئون نور آ   ۽ نور مان پرپور آ
عشق هالا ڏور آ   نينهن اهو نوڪو اٿئي

" ڪافي "

منهنجي پاران محبوبن کي
ڪجين آزي عجيبن کي

وڃي پيغام ڏي پانڌي
خدا جي واسطي روئي

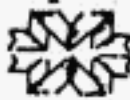
سوا تنهنجي سڄڻ سائين
اچي مل تون غريبن کي

برهه جي باهه پڙڪي پني
وساري ڪيم ويهه دلبر

تيا هي سند سڀ ساڻان
ڏيڪاريان ڇا طبيبن کي

سدا ساري سڄڻ توکي
ڇڪن ٿا ڇاڪ جي تولي

اچي وارث وسيلو ٿي

جدائيءَ حال ڪيا هيٺان

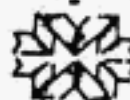
ڪريون ڪي وصل جون ڳالهون رلائي ڇڏ رقيب کي

ڪڏهن منهنجي اڱڻ ايندين
ڏيان ٿي ڏوهه نصيبن کي

نهاريان رند ۽ راهون

ڪيو قسمت جدا مونکي

اچي هالي جو حامي ٿي
پهچائج تون حبيب کي

اجهو عالم سندو آهين

منهنجو پيغام اي پانڌي

"ڪافي"

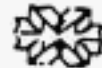
دل ويو دلبر ڪٿي ڪي مٺيون ڳالهيون ڪري
ڪان ويو قربتون هتي ڪي مٺيون ڳالهيون ڪري

هڪ نگاه ناز سان هو گهر ويو دل ۾ ڪري
ڪٿين مونکي پيرن پٽي ڪي مٺيون ڳالهيون ڪري

غير مون جنهن کي ٿي سمجهيو ٿي رهيس جنهن کان جدا
سوئي ٿيو دل جو ڏٺي ڪي مٺيون ڳالهيون ڪري

تون منو ماڪيءَ کان دلبر گفتگو تنهنجي مٺي
وٺين مونکي ڏاڍو وٺي ڪي مٺيون ڳالهيون ڪري

تاجي پيو نار جو ۽ برهه جي بڻجي ٻڏي
دل جا وٺين داڳا اٿي ڪي مٺيون ڳالهيون ڪري

دل جي شيشي کي هو هالا ويو پڄي ٽڪرا ڪري
واهي ويو هيري ڪٿي ڪي مٺيون ڳالهيون ڪري

پيئي جان جان ۾ حبس جي آئي

ملي نئين حياتي حبس جي آئي

وڏا وير آيا ڪيئي قاضي آيا

وڏو رنگ محفل اديبن جي آئي

خوشي ۽ خوشي ئي لئو رنگ دل تان

رهيو ڪونه ويڙهي رقيب جي آئي

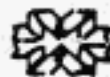
پسن ڪان ڪنجي پساهه مون ڪنيا هي

ٿيو جان کي خطرو طبيبن جي آئي

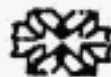
اصل کان اسان ۾ وڏا وير هئا پر

ويا سي نه وسري قريبن جي آئي

اها تنهنجي دولت اها تنهنجي شهرت

وڏي آ جهان ۾ غريبن جي آئي

زيان منجهه شيري زبان جو زخمو

وڏي وڻ ٿيو اڄ اديبن جي آئي

هتي جن کي هالا عمر پر وڏائي

ٿيا زير پاڻ نصيبن جي آئي

"کافي"

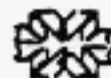
حياتي جي هوندي ملي يار ويندو
اسان سان اچي هو کلي يار ويندو

ڪيا قول جانب تو جيئري ملڻ جا
مري مان ته ويندس پلي يار ويندو

اسان سان جدائي ڪئي جنهن به جيئري
خدا جو قسم سو رلي يار ويندو

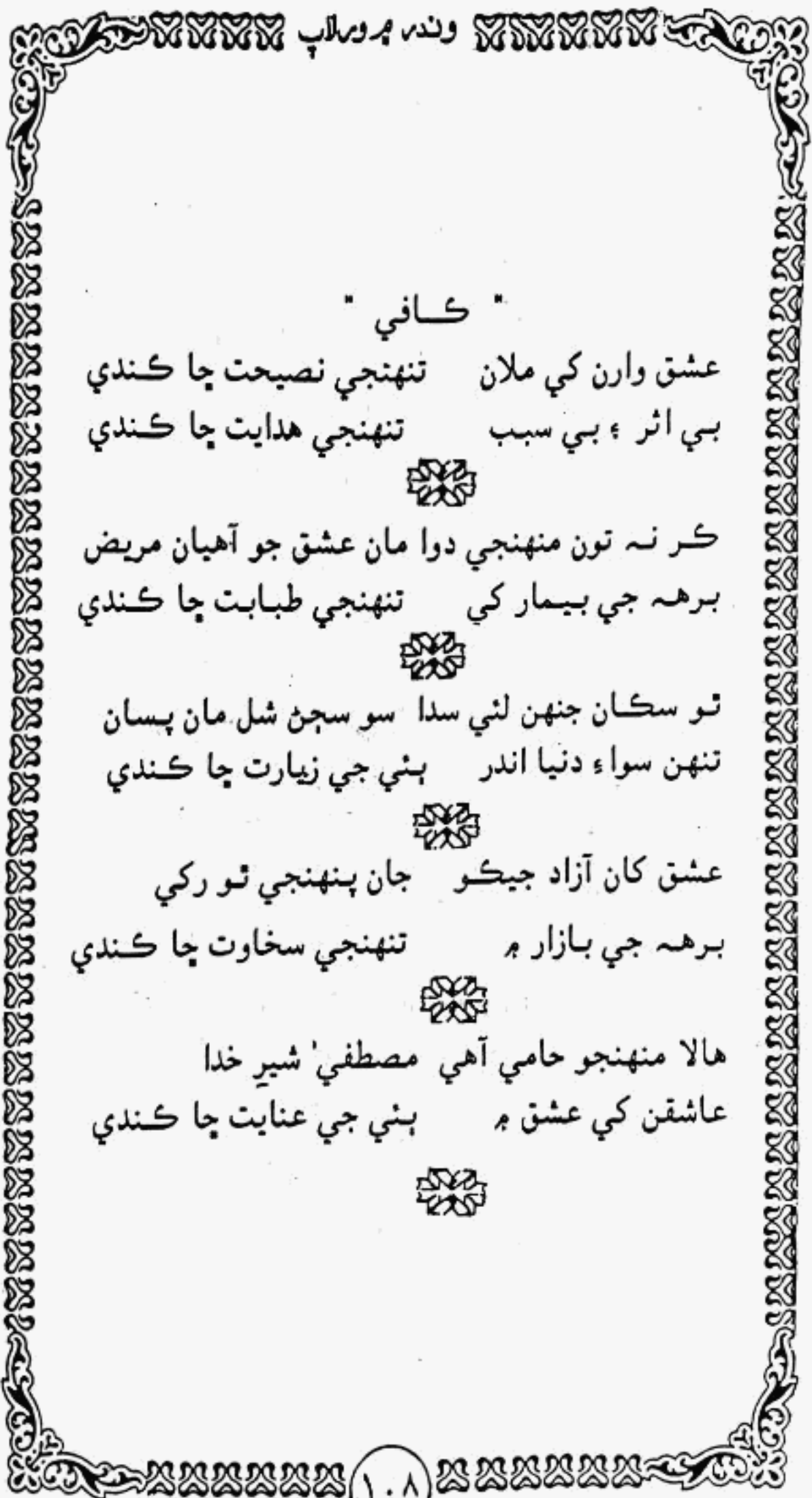
لڪائي لکن کان رکيم راز دل جو
روئن سان منهنجي کلي يار ويندو

سچائيءَ سان جنهن آ رکي يار ياري
انهي وٽ انهيءَ جو هلي يار ويندو

اهو چو نه روئي رنڌن منجهه هالا
رسي جنهن کان جيئري دلي يار ويندو

"کافي"

عشق وارن کي ملان تنهنجي نصيحت ڇا ڪندي
بي اثر ۽ بي سبب تنهنجي هدايت ڇا ڪندي

ڪر نه تون منهنجي دوا مان عشق جو آهيان مريض
برهه جي بيمار کي تنهنجي طبابت ڇا ڪندي

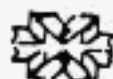
تو سڪان جنهن لٽي سدا سو سڄڻ شل مان پسان
تنهن سواءِ دنيا اندر ٻئي جي زيارت ڇا ڪندي

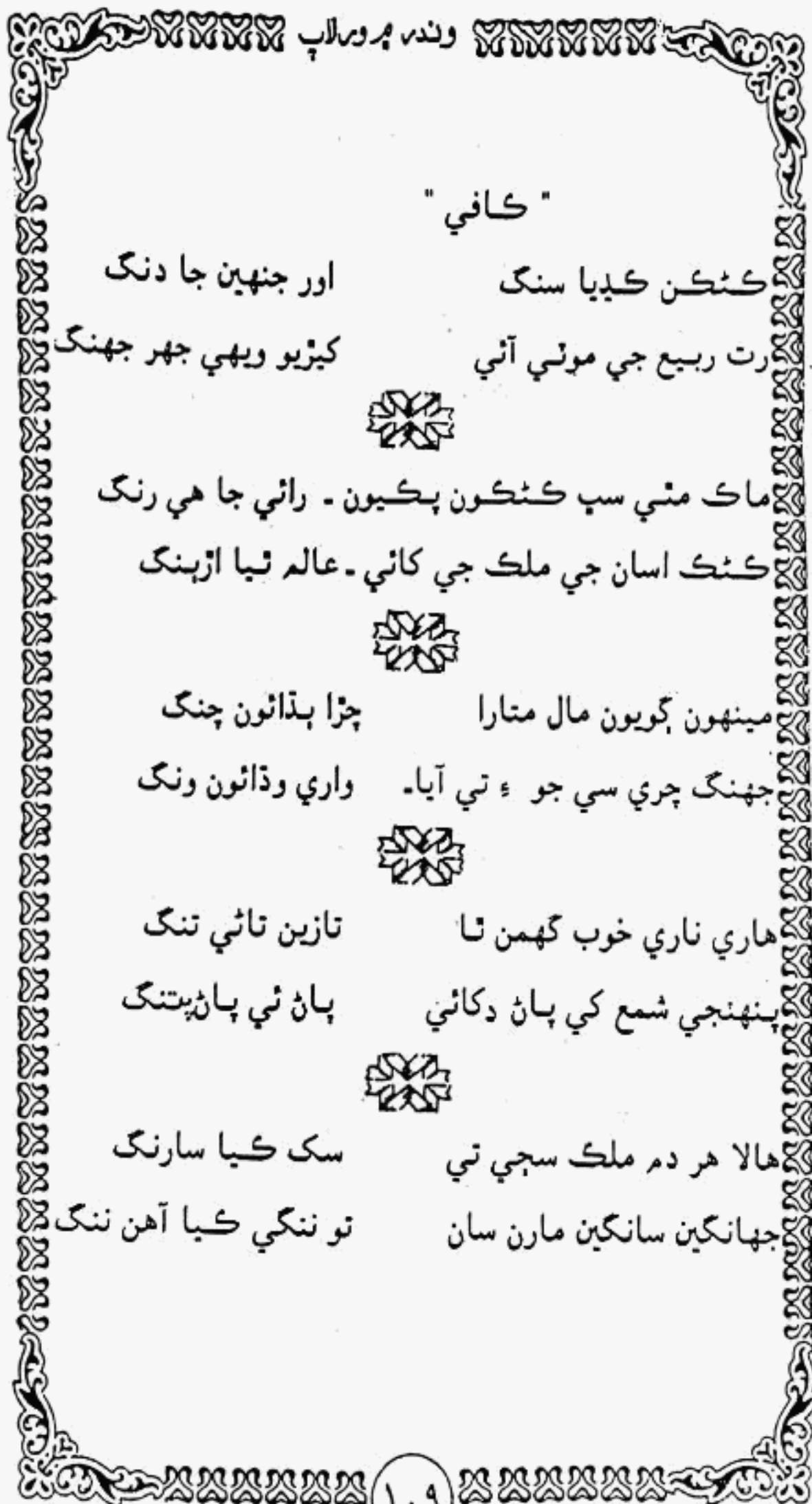

عشق کان آزاد جيڪو جان پنهنجي ٿو رکي
برهه جي بازار ۾ تنهنجي سخاوت ڇا ڪندي

هالا منهنجو حامي آهي مصطفيٰ شير خدا
عاشقن کي عشق ۾ ٻئي جي عنايت ڇا ڪندي

"ڪافي"

ڪڙڪن ڪڍيا سنگ

اور جنهين جا دنگ

رت ربيع جي موٽي آئي

ڪيڙيو ويهي جهر جهنگ

ماڪ مٽي سڀ ڪڙڪون پڪيون - راڻي جا هي رنگ

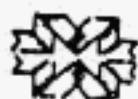
ڪڙڪ اسان جي ملڪ جي ڪاٺي - عالم ٿيا اڙهنگ

ميهون ڳريون مال متارا

چڙا ٻڌائون چنگ

جهنگ چري سي جو ۽ تي آيا - واري وڌائون ونگ

هاري ناري خوب گهمڻ ٿا

تازين ٿاڻي تنگ

پنهنجي شمع کي پاڻ ڏکائي

پاڻ ٿي پاڻ ٻڌتنگ

هالا هر دم ملڪ سڄي تي

سڪ ڪيا سارنگ

جهانگين سانگين مارن سان

توننگي ڪيا آهن ننگ

وندر هر وراب

"کافي"

هوکي هج بني ۽ ۾ ٽاڪيون تري ٿو هاري

آسون رکي الله ۾ محنت ڪري ٿو هاري

کوسي ٿڌي جو عادي مشڪل نه ڄاڻي مشڪل

پنهنجي ڏنڊي ۾ اڪثر رڃ جيئن وري ٿو هاري

بکيو اگهاڙو آهي ليڪن قسم خدا جو

پنهنجي وطن جي دل سان خدمت ڪري ٿو هاري

ساهي نه ڪنهن سان سينو شڪو ڪري نه ڪنهن جو

سانو ڏسي سڄي کي دل ۾ ٿري ٿو هاري

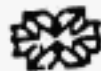
ڪينو رکي نه ڪنهن سان ڄاڻي نٿو بيان

هاڙي سڄي سان پل پل پيرا پري ٿو هاري

چوڻي ڍڳن جو جوڙو ڪاهي ڪئن زمين کي

چوڻي ۽ سان چيري سينو داڻا ڌري ٿو هاري

پنهنجي ئي ٻوک ٻوکي چاري سڌا ڍڳن کي

بني جي بني نه ڪڏهن چوري ۽ چري ٿو هاري

هر دم رهي ٿي هالا حيرت اهاڻي مونکي

بکيا جي پيٽ جڳ جا اڪثر پري ٿو هاري

هند ۾ وندر ۾ ورلاپ
سڌس "مرحوم محمد ابراهيم جي ياد ۾

سڀني راڻو روح سان ويو راڳ ڳائي
ڪيڀڻ سنڌ سائي ۽ سارنگ سڻائي

سڄي سنڌ پنهنجي سڪائي ويو آ
سڀني بيت شاهه جا ٻڌائي ويو آ
صبح و شام محفل مچائي ويو آ
جڏن کي به گريو بنائي ويو آ
جڏيڻ رات ساري ته ويٺي وهائي
ڪيڀڻ سنڌ سائي ته سارنگ سڻائي

هزارن جو ابراهيم استاد آهي
نتون رنگ هنجو ته ايجاد آهي
سڄي سنڌهن مان ته دلشاد آهي
نه هن سان ڪنهنجي ڪا امداد آهي
ويو وقت پنهنجو هو وارو وڃائي
ڪيڀڻ سنڌ سائي ته سارنگ سڻائي

پلي ڇو ته ماسٽر گذاري ويو آ
مگر مثل دليون جباري ويو آ
سڀني سر شاهه جا اجاري ويو آ
سڄي راهه سڀ کي ڏيکاري ويو آ
ويو راڳ سنڌي آ سارو بچائي
ڪيڀڻ سنڌ سائي ته سارنگ سڻائي

وندر ڀر وڙلاپ
ٿيو ڪونه فاني ڪو فنڪار جڳ ۾

سدا زنده آهي منهنجو يار جڳ ۾

سرن سان سنڀايو جنهن گلزار جڳ ۾

پيو ياد رهندو هو هر بار جڳ ۾

ويو ناتو نينهن جو سين سان نپائي

ڪيڻين سنڌ سائي ته سارنگ سڻائي

صبح سانجهي ماستر پيو روزگاري

ويو هو اسان کان آڀردو مڻائي

هو جنت ۾ جاني پيو محفل مڄائي

جدا ڪيڻن سمجهون اسان ساڻ آهي

پيو بيت شاهه جا هو شاهه کي ٻڌائي

ڪيڻين سنڌ سائي ته سارنگ سڻائي

ٻڌائيءَ جي ڀر ۾ ڪريو ها دفن

قرآن جي پنن جو ڏيو ها ڪفن

آ جنت ۾ آباد جنهن جو چمن

روئي جنهن لڻي هالا ٿو سارو وطن

سرن جي ته دنيا ويو هو چمائي

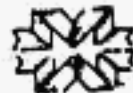
ڪيڻين سنڌ سائي ته سارنگ سڻائي

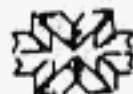
سڀني سنڌونديءَ ۾ پيو آهي پاڻي
گروءَ جي گيان جي ٻڌي اٿئون پاڻي
اڪيون ڪولي اندر جون ڇڏ صاحب سڃاڻي
جن ويندي وهائي - سي گڏيا وڃي گر ڪي

درياءَ لال دل گهريا تون دل جو آهين دريا
ايندين ڪڏهن اسان وٽ اسان ٿوئي چريا
سهڻي ڏسي سير ۾ واڳو آهين وريا
جي جهولي منجهه جهليا - سي نه ڇڏيندا سير ۾

بيٺو ٻڌي ٻانهن ۾ ٿي راڪيءَ جو رکوال
اسين تنهنجي آسري ڄاڻي دريا لال
مڙيني مڏيون مال - گهوري ڇڏيون گهوٽ تان

ست نه سارين پاڻ ۾ ته ستي ڪين سڏاءِ
سوڪو پنڌ سنسار جو مور نه ڀولي پاءِ
رانوڻ روپي ٿوئي ويٺو واجههءَ

ستي ست بچاءَ - ته حرف نه اچي هالو چئي

وندر ٻروڙ لاپ

" ٺيهه اڪري سسني پنهنجي جي "

(الف) آڏي رات جو ڪيو لالڻ لاڏاڻو

ڪيچي ويو ڪيچ ڏي رند وٺي راڻو
جانب سواءِ جيڏيون مونڪي سورن ڪيو ساڻو
گهمي گهٽ اندر گهاڻو، هالا هوت حبيب لني

(ب) بلوچي بات ڪري، منهنجو پنهل نياڻون

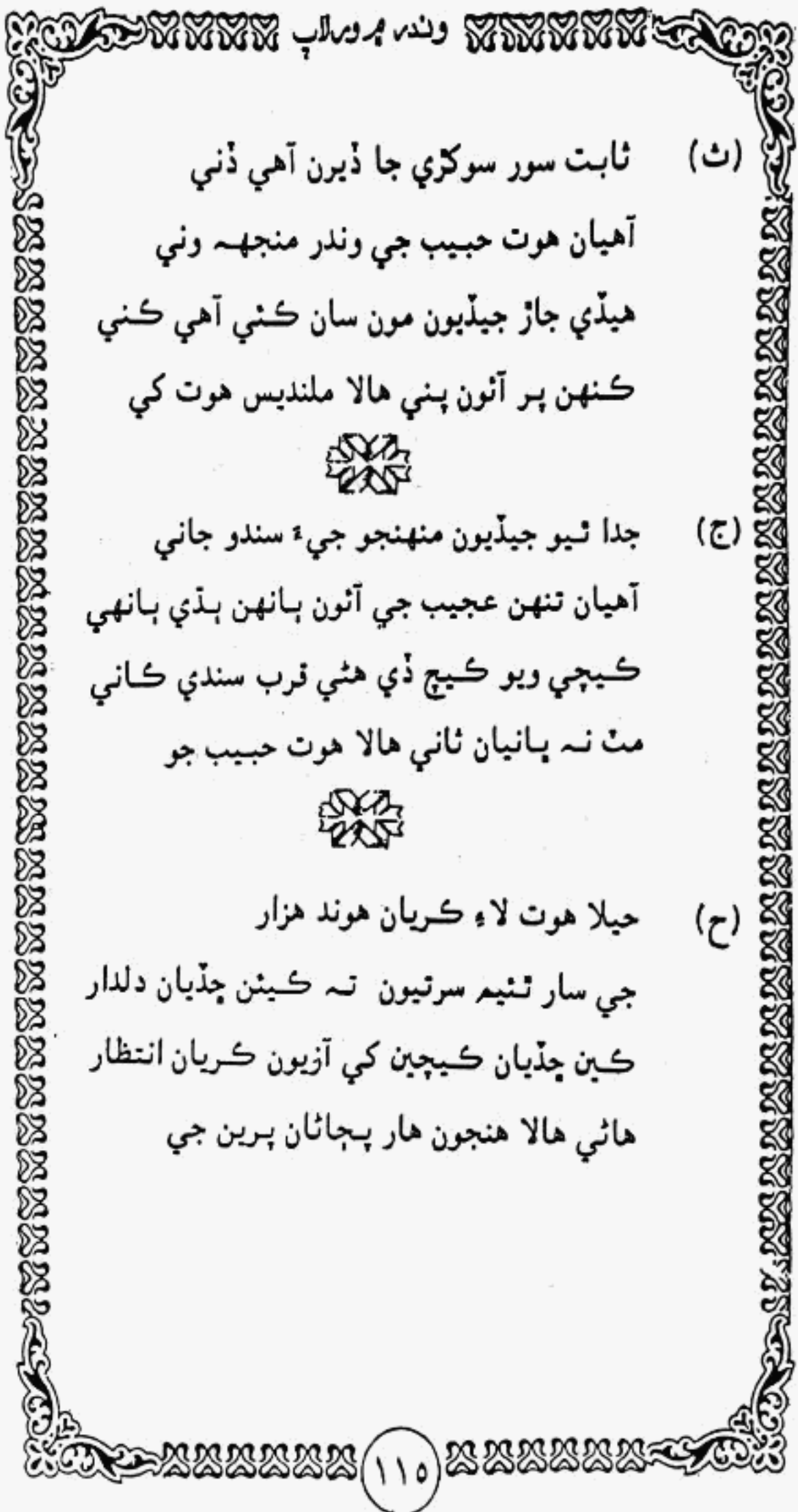
منهنجا پيچ پنهل سان - چڪي چنائون
جانب ڪاڻ جبل ۾ مون ڊڪيءَ ڪيون دانھون
ڪهل نه ڪيائون - هالا هن هيڻيءَ تي

(ت) تر ت طمع رکي ڏنئون ڏاگهن کي ڏاڻ

مون پانيا مهمان منهنجا پر هو آيا پنهل ڪاڻ
ساڃن نياڻون سيچ تان آئون هيڪلي ٿيس هاڻ
پتون ڪنڊير پاڻ هالا هوت حبيب لني

(ث) ثابت سور سوکري جا ڏيرن آهي ڏني
آهيان هوت حبيب جي وندر منجهه وني
هيڏي جاڙ جيڏيون مون سان ڪني آهي ڪني
ڪنهن پر آئون پني هالا ملنديس هوت کي

(ج) جدا ٿيو جيڏيون منهنجو جيءَ سندو جاني
آهيان تنهن عجيب جي آئون پانهن ٻڏي پانهي
ڪيچي ويو ڪيچ ڏي هڻي قرب سنڌي ڪاني
مٺ نه پانيان ٿاني هالا هوت حبيب جو

(ح) حبل هوت لاءِ ڪريان هوند هزار
جي سار ٿنيم سرتيون ته ڪيئن ڇڏيان دلدار
ڪين ڇڏيان ڪيچين کي آزيون ڪريان انتظار
هائي هالا هنجون هار پڄاڻان پرين جي

(خ) خوف ڏونگر جو آئون پيٺر ڪين پانبان

وڃان ڄام پنهل ڏي جنهنجي اصل آهيان

جوڳڻ تي جبل ۾ آئون پنهل پڄاڀان

هاڻي چهر ڄلايان هالا وڃي هوت لڻي

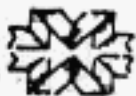

(د) دوست دور ٿيو آئون رويو نهاريان راهه

جيڏيون تنهن جانب لڻي سڪي منهنجو ساهه

پاڻ سڄاڻي پنهل تون اوري هلي آء

والي وارج واه - ته هالو ملي هوت ڪي

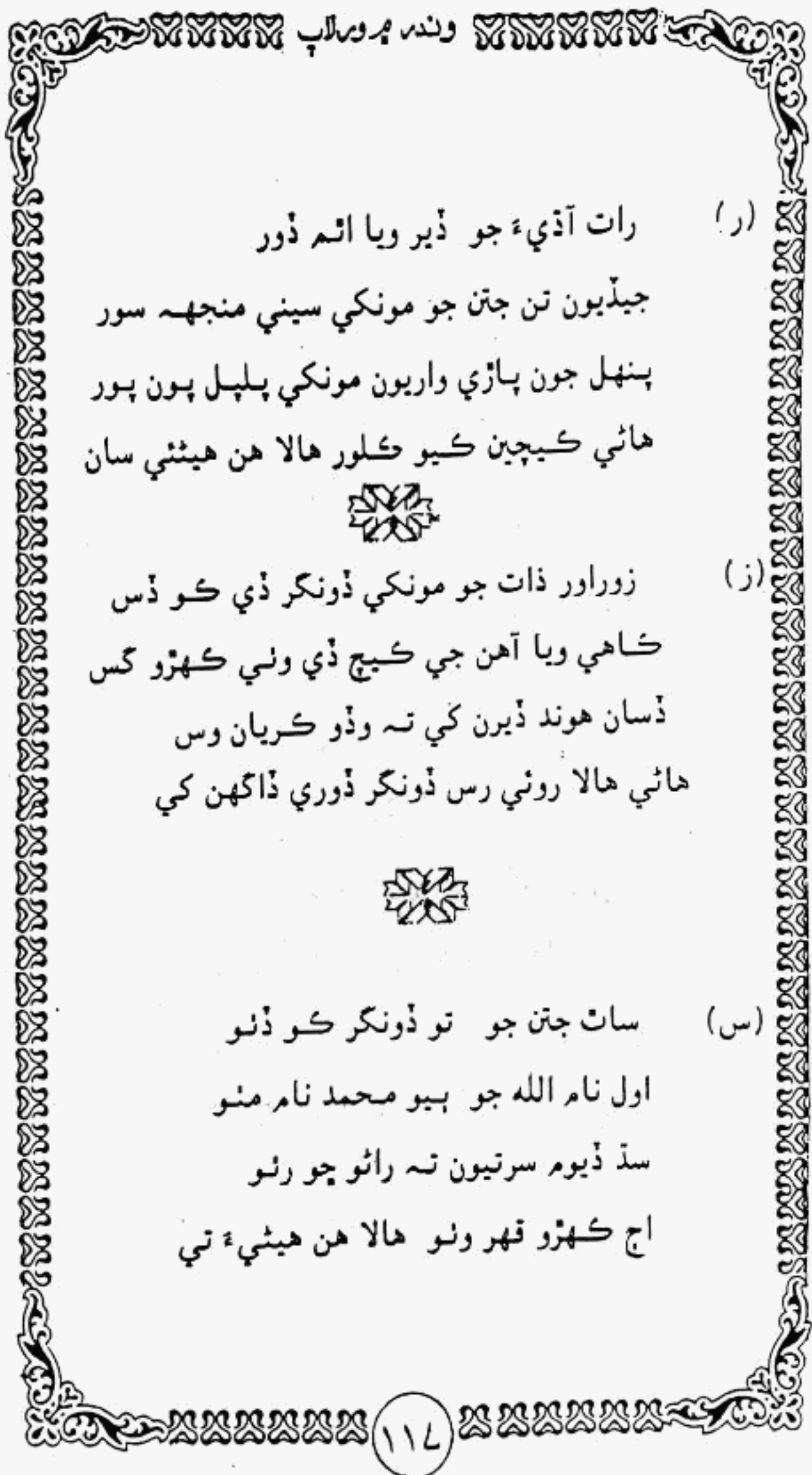
(ذ) ذات جتن جي آهي نوري نور نهال

نڪي ڳالهائين ڳوٺ سان نڪي ڳجهه ٻي ڪن ڳالھ

پنهنون نياڻون پاڻ سان تڏهين ههڙا ٿيڻ حال

هاڻي بلا ڪري پال ته هالو ملي هوت سان

(ر) رات آڏيءَ جو ڏير ويا اٿم ڏور

جيدڙيون تن جتن جو مونکي سڀني منجهه سور
پنهل جون پاڙي واريون مونکي پلپل پون پور
هاڻي ڪيچين ڪيو ڪلور هالا هن هيٺي سان

(ز) زوراور ذات جو مونکي ڏونگر ڏي ڪو ڏس
ڪاهي ويا آهن جي ڪيچ ڏي وٺي ڪهڙو ڪس
ڏسان هوند ڏيرن کي ته وڏو ڪريان وس
هاڻي هالا روئي رس ڏونگر ڏوري ڏاڳهن کي

(س) ساڻ جتن جو تو ڏونگر ڪو ڏنو
اول نام الله جو ٻيو محمد نام منو
سڌ ڏيؤم سرتيون ته راڻو جو رڻو
اڄ ڪهڙو قهر وٺو هالا هن هيٺي تي

ونءء ٲر وراٲ (ش) شال ٲرڻ اڱڻ منهنجي اچي

آيل تنهن عجب جو من تي مڃ مڃي
آئي جا اري ۾ سا ٻيٺر ڪيئن بڄي
ٻنهل ڪاڻ ٻڄي هالا هيءَ سسئي

(ص) صدقو ڪريان آئون سڄڻ مٿان سر

آيل مون ان ڄاڻ تي ڏيرن ڪيو ڏمر
هوتن ريءَ هر دم گهاريان منجهه گوندر
چلي ٻيس چپر هالا ڪاڻ حبيب جي

(ض) ضرب لڳيم ڪا زور جي، آئون ٻانڀڻ جي ٻار

ٻوٽي پڙهاون رام ريجهاون اِيءَ اسانجي ڪار
ڌڙ تي ڌوتيا ڪن وچ جڻيا لنبا چوٽي وار
ٻر صحيح سڃاتم ٻار هالا هوت بلوچ ڪي

(ط) طلب تن اندر ۽ من اندر ماقام

التحيات الله آيو سپرين جو سلام

فادر پنهنجي قدرت سين هيءَ قائم ڪيو ڪلام

ڪن ريجهايو رام ڪي هالا رهيا حب ۾

(ظ) ظاهر زوري ڪري نيائون ٻاروچل ٻي ٻار

ڏونگر ڏوري ٽڪياس ڪونه ڏس مليم ڪو ٻار

هاڻي ڪڏي نين نهار - هالا هوت حبيب ڏي

(ع) عار ۾ ڪراڻي تي، هوت هلي تون آءِ

پنهنون تنهنجي پريت لڻي سڪي منهنجو ساهه

جانب تنهنجي جدائيءَ ۾ آئون رٿان مٽي راهه

هاڻي ڪانڌ بنا ڪا هالا جيئنڊي ڪيترو

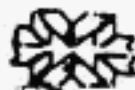

(غ) غافل ٿياس اديون آئون ان ڄاڻ

ڪل نفس ذائقه الموت مونکي اچن اهي اهڃاڻ

ساري ڄمار ڪوڙ ڪمايم آئون هٿ هٿان ٿي هاڻ

پنهنون سڃاڻج پاڻ هالو حوالي تنهنجي

(ف) فنا فڪر ۾ روئي وهابم رات

سمهان تہ سور سپرين جاڳان تہ هيهاٽ
اللهم صلي علي سيدنا سڪي پڙهيم صلوات
ڏانر ڏي ڪا ذات هالي ڪي هجر ۾

(ق) قالو بللي جا ڪيم جن سان قول قرار

ڪوڙي ٿيس قريب وٽ اديون منجهه اقرار
لڳيم پاڻ ۾ روج جا تڏهن هاڻ ٿيس هوشيار
صاحب تون ستار - هالو ڇڏ نه هيڪلو

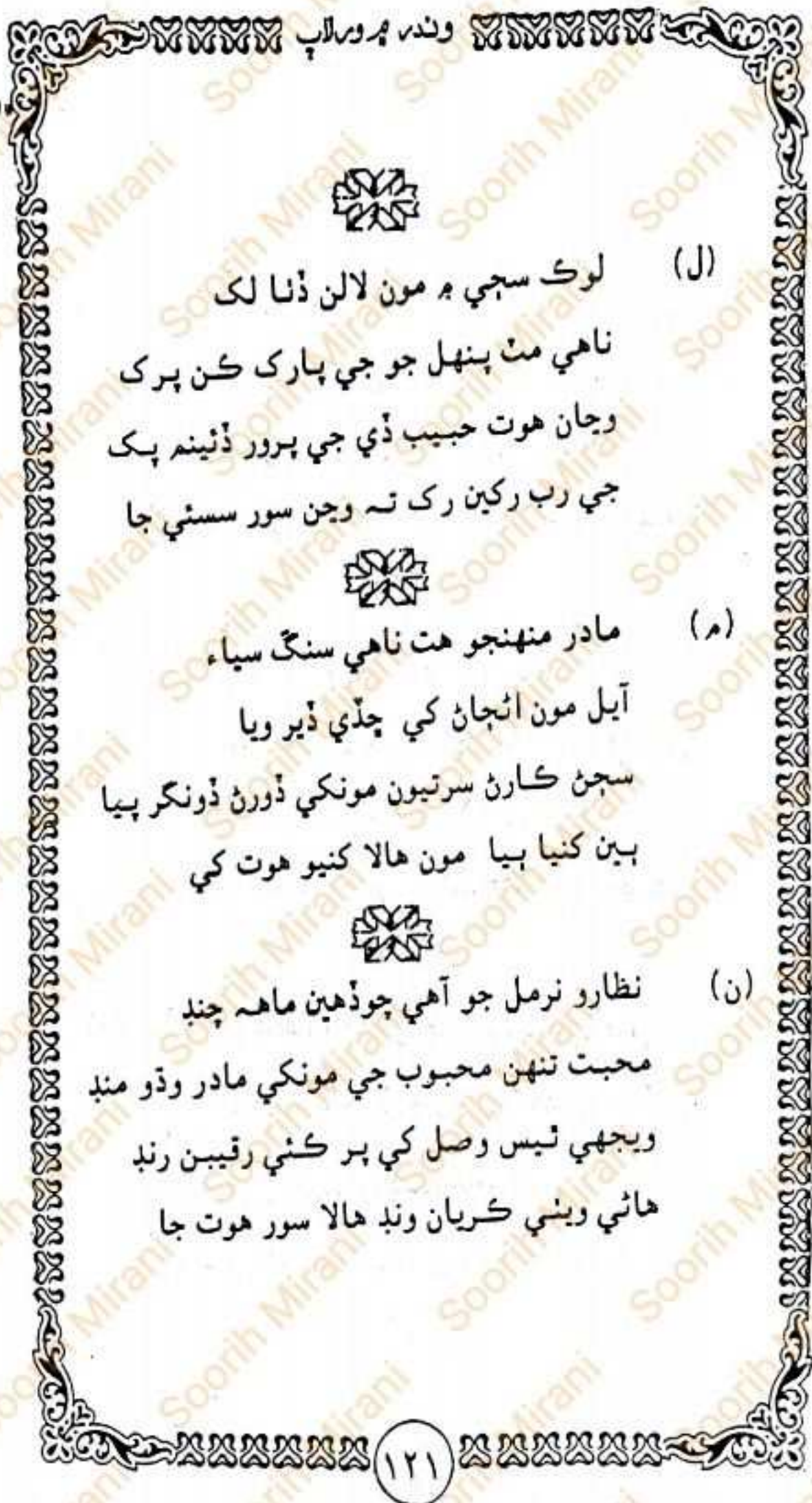

(ڪ) ڪانڌ ڪٺيءَ جواڇ وطن ڏي ويو

الله لڳ عجيب جو مونڪي ڏونگر ڏس ڏيو
پينر هن پنيور ۾ مونڪي وهڻ وهه ٿيو
منهنجو پيچ پيو هالا هوت بلوچ سان

(ل) لوڪ سڄي ۾ مون لالڻ ڏنا لڪ
ناهي مٺ پنهل جو جي پارڪ ڪن پرڪ
وجان هوت حبيب ڏي جي پرور ڏئينم پڪ
جي رب رکين رڪ نه وڃن سور سسني جا

(م) مادر منهنجو هت ناهي سنگ سياء
آيل مون اڻڄاڻ کي ڇڏي ڏير ويا
سڄڻ ڪارڻ سرتيون مونکي ڏورن ڏونگر پيا
بين ڪنيا پيا مون هالا ڪنيو هوت کي

(ن) نظارو نرمل جو آهي چوڏهين ماهه چنڊ
محبت تنهن محبوب جي مونکي مادر وڌو مند
ويجهي ٿيس وصل کي پر ڪئي رقيب رنڊ
هاڻي ويئي ڪريان ونڊ هالا سور هوت جا

(و) واءِ وڃايم پير پنهل جا ننڍ وڃايم نينهن
آب اکين مان ائين وهي جيئن وسي مندائتو مينهن
رات وهايو روج ۾ ڏکيو گذاريم ڏينهن
جتن ڪيو جيئن تينن هالا هوت نه ڪري

(هه) هوت هنج ۾ مليو سسئيءَ کي سهي
سندرو ٻڌائين سچ جو ويا ڏک ڏولاوا لهي
هالا هن هيئيءَ تي مولا مهر ڪني
رڻن منجهه رهي پنهل ڪيائون پنهنجو

(ه) لالن لطف تنهنجو هر ڪنهن تي هوني
ڏکيو وقت ڏيه تي شل پرور ڪين پوني
ڏسيو عيب عجيب اڳيان هالو هر دم روئي
منهنجي لڄ مٿوئي آئون عيبن هاڻي آهيان

عمر و جايم عيش ۽ ڏسي دنيا جو ديدار

فائق پنهنجي فضل سان - هيءَ بخشين تون بدڪار

عالم جا آڌار - هالو حوالي تنهنجي

(ی) یاد دل تہی رک کلمی جو کلام

فائق پنهنجي فصل سان وڌائج اسلام

جلو ۾ پسا۽ جمعہ کي مير مدينې جا ڄام

جاني ڏي ڪو جام هٿن سان هالي ڪي

” هو جمالو “

هو جمالو   آهي منو نالو رب جو
هو جمالو   جيڪو مالڪ آهي سڀ جو
مونکي لالڻ تنهنجي لوري الا   منهنجي جندڙي توتان گهري الا
آهي ملڪ اسان جو پاڪ الا   جنهنجي اکين مٽي خاڪ الا
ڏسي ساوا وڻ سنڌ جا   آيا ماڻهو مڙي هند جا
لابارو آه ڪڻڪ ۾   بلبل ڦاٽي ڦڻڪ ۾
هتي مينهن جي مانڊاڻ آه   چوڏهين جي چانڊاڻ آه
آهيان پنهل آئون پنڌ ۾   تنهنجي سڪ سنڌ سنڌ ۾
اسين پاڻي پريون ڪوهه تان   نٿو راڻو لهي روح تان

جهلي تازو ٻلو پيٽيون

هلو سکر بکر پيٽيون

ماڻهو هليا چنڊ تي

اڃا پکي ڍنڍ تي

ان جون پليون سنڌ ۾

ساريون پليون سنڌ ۾

ننگي آهيون ننگ جا

اسين ماڻهو جهنگ جا

پنهنجي عزت ڪاڻ مرون

مائيءَ تي مهراڻ ترون

ماڻهو مرڪن سنڌ ۾

ڪوئچون ڪرڪن سنڌ ۾

هليا وڃون ڏس تي

مال اسان جو وس تي

آهيون سيئي مسافر ورنندو وطن ڏي سڀڪو
دار الفنايم دائم ڪنهنڪي قيام ڪوندي.

محمد جمن هالي جو غزلن ۽ مسدس ڪانسواءِ
سندس سمورو مواد (۱۹۶۳-۱۹۷۷) ڇپجي
”وندر ۽ ورلاپ“ جي روپ ۾ حاضر خدمت
آهي. هالي صاحب سان منهنجي شائسي
۱۹۶۵ کان ٿي. سندس قوب اهڙو ته ونگ وڌو
جو سندس رحلت تائين پاڻ کي ڇڏائي نه
سگهيس. هالي صاحب جي شاعري ته هند
سنڌ ۾ پڙهي، ٻڌي ۽ ڳائي وڃي ٿي. ان تي
تبصرو ڪرڻ ۽ سچ کي ڏيکاري ڪارڻ
آهي. فوشي صرف انهي ڳالھ جي آهي جو سندس
فرزند امير هالي جي ڪلمن تي جيڪو ادبي
قروض هون تنهن مان هو بخير و عافيت عهدو ٻڌو
ٿيو آهي.

مون کي اميد آهي ته محمد جمن هالي جي اڳين
ڪتابن بيان ”وندر ۽ ورلاپ“ پڻ ادبي حلقن
۾ مقبوليت حاصل ڪندو.

گوهر سروري
جنرل سڪريٽري
بزم طالب الموليٰ
ڪراچي سنڌ

ڪافي سنڌي ادب ۾ غزل جي
حيثيت رکي ٿي. جيئن ايراني
شاعري ۾ غزل نهايت مقابلي
ڪيو آهي. سنڌي شاعريءَ
مان جيڪڏهن ڪافي ۽ بيت
جي پڙهڻ ۽ سارو لطف ۽ لذت
نست ٿي وڃي. تنهنڪري
اسان کي گهرجي ته ”ڪافي“
۽ ”بيت“ کي چڱي طرح سکون
تان ته اسان جي مادري ۽ پڙري
سنڌي زبان قائم ۽ دائم رهي
آمين

ڪراچي ۽ محمد جمن هالي
ڪافي کي جيئرو رکيو آهي. جا
سنڌي ادب. سنڌي شاعري
۽ سنڌي زبان جي وڌي ۽ وڌي
خدمت آهي. اميد آهي ته هالي
صاحب انهي ڏس ۾ اڃا به گهڻو اڳتي
وڌندو.

هالي
مئي ۱۹۶۳ع طالب الموليٰ

محمد جمن هالي جي ڪتاب سوز عشق
بابت نالجناب محمد دم محمد زمان طالب الموليٰ
جيئرين بزم طالب الموليٰ سنڌ جا تانسان

سند سلامت

www.sindhslamat.com

سند سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊيجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سندس رفتار سان هلڻ جو سانباهو آهي، ڇو ته تاريخ هميشه انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمائي جي حفاظت ڪئي آهي. سند سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نه رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليق کي ڊيجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي ته سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڏاڻوڻوڊ ڪرڻ آسان هجي ۽ ايندڙائيد سميت آئي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آساني سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي.

۽ اهو سڀ ”سند سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو. اميد ته سند سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نه صرف پرپور لاڀ حاصل ڪندا پر سند سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو پورو ساٿ نڀائيندا.

books.sindhslamat.com

سند سلامت ڪتاب گهر جي ايندڙائيد اپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڏاڻوڻوڊ ڪريو:

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhslamat.book>

سوره سنڌي ادب جي واٽس ايپ گروپ جي لنڪ:

<https://chat.whatsapp.com/Ccc0pAnEJWk79h92OCt6Nu>